

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΗ

*Ελάβουμε μία συγκινητική έκκληση από την Διεύθυνση των Επανορθωτικών Φυλακών, Συγγρού. Και η έκκληση αυτή απευθύνεται σε κάθε ευαίσθητη καρδιά που την δονούν τα ανθρωπιστικά ιδεώδη. Η Διεύθυνση των Φυλακών, μέσα στην γενικώτερη της προσπάθεια για την βελτίωση των όρων διαβίωσης των κρατουμένων και για να τους παραδώσει αύριο στην κοινωνία καλλιτέρους ανθρώπους, αποφάσισε την ίδρυση βιβλιοθήκης για τους φυλακισμένους. Αλλά τα μέσα των Φυλακών δεν αρκούν για την ικανοποιητική πραγματοποίηση του όρατου αυτού σκοπού, γι' αυτό, η Διεύθυνση απευθύνει την θερμότεραν έκκλησιν προς το κοινόν. Η «Εβδομάς» έσπευσε ήδη ν' ανταποκριθῇ στέλνοντας τακτικά το φύλλο της και όλες τις ως τώρα εκδόσεις της. Το ίδιο, δεν άμφιβάλλουμε ότι θα κάνουν και οι άλλες εκδοτικές οργανώσεις και ιδίως τα εκδοτικά βιβλιοπωλεία. Αλλά και το κοινό γενικώτερα, θα μπορούσε να συνεισφέρει από την μικρή του βιβλιοθήκη, τι νομίζει κατάλληλο για την ψυχική ανάπτυξη των άτυχων παραστρατημένων και την πνευματική τους διαπαιδαγώγηση. Θ' αποφύγουμε βέβαια να στείλωμε κάθε βιβλίο που θα μπορούσε να εξάψη τα πάθη και να ξαναζωντανέψη μερικές πολύ κακές συνήθειες, αυτές τις ίδιες που ώδήγησαν τον σημερινό κρατούμενο στην φυλακή.

ΤΟ ΒΑΛΚ. ΒΙΒΛΙΟ

Με την ευκαιρία της διασκέψεως του βαλκανικού τύπου, θα είχαμε να συστήσωμε στις ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις—άν δεν ἔχη ήδη ληφθῇ κανένα σχετικό μέτρο—και το βαλκανικό βιβλίο, και έντυπο γενικά. Θάπρεπε αυτό να ανταλλάσσεται και να κυκλοφορήσῃ το δυνατόν περισσότερο μεταξύ των βαλκανικῶν λαῶν και σ' αυτό, βέβαια, θα συντελέσουν πολύ τα ελαττωμένα ταχυδρομικά τέλη. Προέπει αυτά να περιορισθῶν στο ελάχιστο.

ΚΙ' ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Μπορείτε χωρίς στην έκτενη περίληψη, να παρακολουθήσετε το νέο μας αστυνομικό ἀριστούργημα:

Η "ΦΛΟΓΑ"

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ο ΝΕΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ „ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ“

ΔΟΥΝΑΙ—ΛΑΒΕΙΝ

*Αν βλέπης πώς νυχθημερόν
χάρεις... αέρα καθαρόν
τόν στόμαχόν σου θέλων να πληρω-
σῃς...

Σημαίνει πώς μη πληρωθείς
και ν' ἀναμένη βαρυνθείς,
σουκόψε ο μπακάλης... τίς πιστώ-
σεις!

*Αν δῆς ταιτιάδι άνευ αιδούς
ὅτι γυρίζεις στάς ὁδούς,
σάν γυμνιστής εἰς τὰ καλὰ καθού-
μενα...

Σημαίνει πώς —κακία πληγή!—
ὁ ράφτης σου τώρα... ἀπεργεῖ
ἀν δέν τοῦ ἐξοφλήσης τὰ χρωστού-
μενα!

*Αν δῆς πώς, παίζοντας φουτμπάλλ,
ἀντί ἐσὺ νὰ βάλῃς «γκώλ»
τρώς μία γερή κλωτσιὰ πάνω στήν...
σφαῖρα...

Σημαίνει πώς στο σπίτι σου
χρωστᾷς στόν ἰδιοκτήτη σου...
καί με κλωτσιές θά φύγῃς καμμιὰ
μέρα!

ΦΑΓΩΣΙΜΑ

*Αν ὤκτωρ ξαφνισθεῖς ἰδών
σίφη πυκνά κατσαριδών
νὰ σέ ἀπειλοῦνε—τήν καρδιά σου βά-
στα!

Σημαίνει πώς, μετ' οὐ πολὺ,
καί μ' ἀπερισκεψία τρελλή,
θὰ φᾶς σέ ζαχαροπλαστεῖο... μιά πᾶ-
στα!

*Αν δῆς γατιά καί «νιάου» ἀκούς
σέ ἴχους ἐκκωφαντικούς—
ὅλο τὸ γαλῖκόν τὸ ρεπερτόριον.
Σημαίνει πώς νὰ φυλαχθῇς
καί νὰ μὴν φᾶς, παρασυρθεῖς,
λαγὸ σ' ἓνα μεγάλο ἐστιατόριον!

*Αν δῆς σκυλλιά που ὀλακτοῦν
κι' ὀλόγυρά σου ἀτακτοῦν—
καί λές: «Πι συμφορά ἦτανε νὰ μούρ-
τη!»

Σημαίνει πώς, ἀφουρνισθείς,
θὰ πᾶς σέ μύρα νὰ γευθῇς
λουκάνικα... καί δὴ ἀπ' τὴν θοάγκ-
φούρτη!

ΜΕΝΕΣΙΡΕΛ

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,"

*Ακόμα να περάση ο κουτσοφλέβαρος
καί γι' αυτό τὸ κρῦο παίρνει καί δίνει
παντοῦ. Κάνει νὰ ζεστάνῃ ὁ καιρὸς λιγά-
κι... κι' ἀγριεύει πάλι ἀμέσως! Οἱ ἀκα-
ταστασίες τοῦ καιροῦ προκαλοῦνται ἀπὸ
αὐτὴν τὴν στήλη... πού κάθε ἀναγνώστης
μας θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ τὴν διαβο...
στεῖλῃ!

Συνεχίζονται τὰ μαθήματα:
*Ερώτησις.— Σὲ ποῖαν χώραν τρώς
αὐγά καί καταλαμβάνεσαι ἀπὸ νόσταν;
*Απάντησις.— Στὸ Ἀφγανι-
στάν!

Κατραπακιά ἡχηρά πέφτει στόν σβέρ-
κο τοῦ συντάκτου πού ἐξακολουθεῖ νὰ
παραμένη ἀδιόρθωτος... προτιμώντας νὰ
μεταβληθῇ σὲ καρπαχοεισπράκτορα... πα-
ρὰ νὰ τὸ βάλῃ κάτω!

Συνέχεια:
*Ερώτησις.— Πῶς λέγεται ἓνας πού
ταῖζει τὰ ἄλογα;

*Απάντησις.— Ὑποτρόφος!
Αὐτὸς δυστυχῶς πού ταῖζει τὰ ἄλογα
δέν ἀναλαμβάνει νὰ δώσῃ καί λίγο σανά
γιὰ νὰ μασήσῃ ὁ ἀδιόρθωτος συντά-
κτης, πού προτιμᾷ ν' ἀναμασήσῃ τὰ κα-
λαμπούρια του.

*Ερώτησις.— Πῶς λένε ἓναν καπε-
τάνιο πού πρίν ἀπ' τὴν Κῶ πιάνει στή θή-
ρα;

*Απάντησις.— Προικοθήρα!
Πάραυτα, ὁ συντάκτης μας λαμβάνει
ὥρεϊαν ἐπιστολῶν ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρί-
ας μας πού... τὸν ζητοῦν εἰς γάμον! Δέν
ἀπαντᾷ ὅμως γιὰ νὰ κἀνὲ οἰκονομία στὰ
γραμματοσήμα!

*Ερώτησις.— Ὅποιος καπνίζει σι-
γαρέττα Μέξη στήν Κῶ, πού καπνίζει
τοῦρα;

*Απάντησις.— Στὸ Μεξικό!
Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού τὴν παθαίνει
στὰ γερά ὁ συντάκτης μας γιὰτὶ αὐτὸ τὸ
καλαμποῦρι του φορολογεῖται ἀπ' τὸ
Κράτος ὡς σχετιζόμενο με τὸν καπνὸ. Κι'
ἔτσι τοῦ συντάκτου τὸ πᾶν... καπνός!

ΚΙ' ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Μπορεῖτε χάρις στήν έκτενή περίληψη, νὰ
παρακολουθήσετε τὸ νέο μας ἀισθηματικὸ
ἀριστούργημα:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...
16885
35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

Έχω την πεποίθηση ότι οι ευτυχέστεροι γάμοι γίνονται μεταξύ των πιο άνομοιων προσώπων.

—Γι' αυτό κι' εγώ θέλω να παντρευθώ μια έκατομμυριοῦχο...

ΜΟΛΙΣ ΤΟΤΕ...

—Πατέρα, έμα έγώ θα γίνω 35 χρονών, πόσων χρόνων θα είναι ή μαμά;

—Χη! Τί να σου πω παιδί μου...πιστεύω να είστε τότε... συνομήλικοι.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Σας έγραψε κανένας άναγνώστης για τὸ νέο μου μυθιστόρημα που άρχισα στὸ φύλλο σας; εἶπε ὁ συγγραφεὺς στὸν εκδότη.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ τελευταῖος. Κάποιος συνώνυμός σας ὁ ὁποῖος μᾶς παρακάλεσε νὰ καταχωρήσουμε μὴ ἀγγελία ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς.

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΥΗ

—Κύριε κάποια γυναῖκα θέλει νὰ σᾶς δῇ...

—Πῶς εἶναι...

—Νέε σὰν τὴν κυρία...

—Πῶς δὲν εἶμαι ἐδῶ

ΉΞΕΡΕ ΑΠΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΕΣ...

—Μάλιστα, κύριοι. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐρεῖπια ἐνὸς κυρίου που εἶχε χτιστῇ ἐδῶ καὶ 2.500, χρόνια, ἐδήλωσε ὁ ταίσερόνε στὸς νοτιο-μερικανὸς περιγηγίτας.

—Ἀδύνατον! εἶπε μὴ ἡλικιωμένη κυρία. Ἀφοῦ τώρα ἔχουμε μόνον 1937!...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ἐκείνη (μόνη της).— Πόσο ἀπαλή εἶναι ή φωνή του!...

Τὸ μπαστοῦνι τοῦ ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κρίνετε ἕναν ἄνθρωπο ἀπ' τὸ ντύσιμό του! εἶπε ὁ γέρος κάου-μπόυ. Αὐτὸ εἶναι μὴ πλάνη που μπορεῖ νὰ σᾶς στοιχίση ἀκριβά! Ὁ Σάμ Μπάλντερ κι' ὁ Ροῦντι Κόλνερ πλήρωσαν γιὰ τὰ τὸ μάθουν.

Ἀποτεινόταν στοὺς ἄνθρώπους τοῦ ράντς τῶν «Τριῶν Σταυρῶν» που εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ «Κόκκινο Μπάρ» στὴν Πρέσκοτ τῆς Νεβάδας.

—Ποιοὶ ἦσαν ὁ Σάμ Μπάλντερ κι' ὁ Ροῦντι Κόλνερ;

—Κάτι κακοποιοὶ που τριγύριζαν στὴν Πεβάδα, πρὶν ἀπὸ καμμιά δεκαπενταριά χρόνια, συνέχισε ὁ κάου-μπόυ. Ὁ Σάμ κι' ὁ Ροῦντι ἦσαν δυὸ ἐξαιρετικοὶ σκοπεῦται. Εἶχαν σκοτώσει κόσμο καὶ κοσμάκη ἀπάνω σὲ χαρτοπαϊκτικὲς διαφορὲς, γιὰ τὴν δὲν τοὺς ἄρεσε νὰ χάνουν.

Ἐγὶα πολὺν καιρὸ, ἦσαν πρῶτοι φίλοι. Μιὰ μέρα ὅμως φιλονεικήσαν κι' ἔγιναν ἔσπονδοὶ ἐχθροί. Ἐρρίξαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μερικὲς σφαῖρες κι' ὁ Σάμ πλήγωσε βαρεῖα τὸν Ροῦντι, χωρὶς νὰ τὸν σκοτώσῃ πάντως. Ὁ Ροῦντι χάρθηκε ἀπ' τὸν τόπο, ἀφοῦ προηγουμένως εἰδοποίησε τὸν Σάμ ὅτι θὰ ξαναγυρνοῦσε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἐμῆσα σ' ἕνα χρόνο, ὁ Ροῦντι ἔγινε ληστής πρώτης γραμμῆς. Ἐκανε καμμιά εικοσαριά ληστείες. Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι ἐνῶ ὁ Ροῦντι κέρδιζε τὰ γαλόνια του στὸ ἐγκληματικὸ στάδιο, ὁ Σάμ Μπάλντερ φαινόταν νὰ ἤθελε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν καλὸ δρόμο. Πέρασαν μῆνες χωρὶς τὴν παραμικρὴ φιλονεικία. Ἡ ζωὴ του κυλοῦσε ἡρεμῇ καὶ μονότονῃ, ὅταν μιὰ μέρα, κάποιος Σπένσερ "Αρμστρογκ" ἀπ' τὴν Φιλαδέλφεια (Πανσυλβάνια) ἔφθασε στὴν ἡσυχὴ πόλιν Πρέσκοτ.

Ἐποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω, παλληκάρια μου, τὴν ἐντύπωση που ἔκανε ὅταν κατέβηκε ἀπ' τὸ λεωφορεῖο. Πρὸ παντὸς ἐξ αἰτίας τοῦ ντυσίματός του. Φοροῦσε ἕνα καπέλλο μομπέ, μπῆξ γκέττες καὶ τέλος κρατοῦσε μπαστοῦνι.

Ἐτοῦ ὑπέδειξαν τὸ «Γκράντ-Ὁτέλ» τοῦ Φάρ-Ουέστ, που παρὰ τὸν πομπώδη τίτλο του ἦταν... μὴ τρύπα. Γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὁρεξὴ του, ὁ κ. "Αρμστρογκ" μῆκε στὸ «Κόκκινο Μπάρ», που τότε ἦταν χαρτοπαῖγνιο. Παράγγειλε ἕνα οὔισκυ. Χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὔτε στιγμή τὸ μπαστοῦνι του, ὥστερα πῆγε στὴν τραπέζα. Ἐφάγε καὶ κατόπι τράβηξε γιὰ ὕπνο.

Ἐεἶναι τὸ πιὸ ἐξωφρενικὸ ντύσιμο που ἔχω δῇ στὴ ζωὴ μου! εἶπε ὁ Σάμ Μπάλντερ που βρισκόταν στὸ μπάρ. Τὴ τύπος εἶναι αὐτὸς καὶ τί γυρεύει ἐδῶ; Θὰ τὸν ρωτήσω αὔριο.

ἘὉ κ. "Αρμστρογκ" δὲν ἐπισκέφθηκε ποτὲ κανέναν. Ὁπου κι' ἂν πῆγαινε, πάντα κρατοῦσε τὸ παστοῦνι του στὸ χέρι. Τὸ ἀπόγευμα, μῆκε στὸ μπάρ. Ὁ Σάμ τὸν χαιρέτησε καὶ τὸν κέρασε. Ἐπίασαν κουβέντα.

ἘὉ κ. "Αρμστρογκ" εἶχε ἰαίει στὸ Πρέσκοτ γιὰ νὰ ξεσκόπη. Οἱ δουλειές του τὸν κούραζαν ὑπερβολικά. Λογάριαζε νὰ

ξεκουρασθῇ, κάνοντας λίγη ζωγραφική. Ἐταν γοητευμένος μετὴν πόλιν καὶ τοὺς κατοίκους της. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση πῶς δὲν γίνονταν συμπλοκὲς μετὰ πιστολές, ὅπως συμβαίνει συνήθως στὶς πόλεις τοῦ Φάρ-Ουέστ. Χωρίστηκαν σὰν καλοὶ φίλοι.

Ἐλίγο ἀργότερα, μῆκεν στὸ μπάρ τρεῖς φίλοι τοῦ Σάμ, ὁ Τζόννυ Μίλλερ, ὁ Μπριῦς Ράνσον κι' ὁ "Αρμστρογκ".

Ἐἦσαν καὶ μέθυσαν. Καὶ τότε, ὁ Σάμ εἶχε μιὰν ἐμπνευση:—Πρέπει νὰ δώσουμε μιὰ «παρασασοῦλα». Νὰ σκηνοθετήσουμε μιὰ συμπλοκὴ μετὰ πιστολιές.

Ἐοἱ συμφώνησαν νὰ φιλονεικήσουν δῆθεν ἀπάνω στὰ χαρτιά. Ὁ Σάμ θὰ εἶχε δυὸ ρεβόλβερ μετὰ σφαῖρα φυσέκια καὶ βλέποντας ἕναν ἀπ' τοὺς χαρτοπαῖζοντας νὰ κάνει μιὰ ὑποτιτὴ κίνησι, θὰ πυροβολοῦσε μετὰ τὸ χέρι αὐτοῦ.

Ἐτὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, οἱ τέσσερις φίλοι χαρτοπαίζαν, ὅταν ὁ κ. Σπένσερ "Αρμστρογκ" ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Ἐνῶ ρουφῶσε τὸ οὔισκυ του, κίτταζε τοὺς τέσσερις χαρτοπαῖκτες.

Ἐαφνικά, ὁ Τζόννυ Μίλλερ φώναξε ἄποτεινόμενος πρὸς τὸν Σάμ πῶς δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανέναν νὰ τὸν κρίνῃ. Καὶ συγχρόνως ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ ρεβόλβερ του. Ὁ Σάμ τότε, μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς, τράβηξε τέσσερις σφαῖρες κι' εἶδε τὸν Τζόννυ νὰ κυλιέται χάμω.

Ἐμετάφερε αὐτὸ τὸ τομάρι στὸν ταριχευτῇ! διέταξε ψυχρότατα στὸ γκαρσόνι.

Καὶ παράγγειλε οὔισκυ.

Τότε φάνηκε νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν παρουσία τοῦ κ. "Αρμστρογκ".

Ἐκαλλοπτερά σας! Πίνετε κανένα ποτηράκι μαζί μου; εἶπε στὸν ξένο.

ἘὉ κ. "Αρμστρογκ" κατὰ ψιθύρισε σὰν «ναί» κι' ἐσφίξε γερά τὸ μπαστοῦνι του σὰν νὰ ἤθελε νὰ προφυλαχθῇ.

ἘΜὰ εἶναι φριχτό! Τί εἶναι αὐτὸ που κάνετε; συνέχισε ὁ "Αρμστρογκ" τρομαγμένος.

ἘΠρώτῃ φορά, ἔβλεπα τὴν φάτσα τοῦ! συνέχισε ἀτάραχος ὁ Σάμ. Μοῦ πρῶς δὲν μοίραζα καλὰ τὰ χαρτιά, ἔκανε μιὰ χειρονομία που δὲν ταίριαζε... πρὸ λαβα ὅμως ἐγώ.

ἘΜὰ... δὲν θὰ σᾶς διώξουν ποινικῶς γιὰ φόνο;

ἘἈστειεύεστε! Σὲ μᾶς εἶναι ἀπόλυτα νόμιμο νὰ σκοτώσῃς κάποιον που σὲ ἀπειλεῖ μετὰ τὸ ρεβόλβερ του. Ρεβόλβερ ἔχετε πάνω σας, δὲν εἶναι ἔτσι;

ἘὉχι! ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Ποτέ μου δὲν χρησιμοποίησα τέτοιο πράγμα!

ἘΠάντως, καλλίτερα νὰ ὀπλοφορῆτε ἐδῶ!

ἘΕκείνη τὴν στιγμή, πλησίασε ὁ "Αρμστρογκ" Γκρήν. ἄλλος τῆς «παρέας» τοῦ φαρτέρ. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸν Σάμ, στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε μετὰ ἄγριο βλέμμα.

ἘΣκότώσες τὸν σύντροφό μου, τοῦ εἶπε, γι' αὐτὸ νὰ ἐτοιμαστῇς νὰ πεθάνῃς

κ. "Αρμστρογκ ΤΟΥ ΤΖΟΝΥ ΑΝΤΑΜΣΟΝ

κι' ἐσύ!

ἘὉ Σάμ ὅμως καὶ πάλι πρόλαβε καὶ μετὰ σφαῖρα ξάπλωσε «νεκρὸ» τὸν Γκρήν!

ἘὉ κομπὸς κ. "Αρμστρογκ" ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ μπάρ. Καθὼς ἔφευγε, φαινόταν νὰ στηρίζεται μετὰ δύναμιν στὸ μπαστοῦνι του.

ἘΚαθὼς ἔφευγε νελώντας ὁ Σάμ, ὁ ξένος δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπάτη, γιὰ τὸ Τζόννυ μετὰ τὸν "Αρμστρογκ" θάφευγαν τὴν ἐπομένη γιὰ τὸ Ουέστποστ, ὅπου θάμεναν πολὺ καιρὸ. Ἐμεναν ὁ Μπριῦς κι' ὁ Ράνσον, τοὺς ὁποῖους ὁ Σάμ λογάριζε νὰ «σκοτώσῃ» τὸ συντομότερο γιὰ νὰ πεισθῇ πὰ ὁ κ. "Αρμστρογκ". Ἐταῖ κι' ἔγινε ὥστερα ἀπὸ δυὸ μέρες. Ἀπὸ τότε, ὁ κ. "Αρμστρογκ" ἀπέφευγε τὴν παρέα τοῦ Σάμ Μπάλντερ.

ἘἘνα βράδυ, συμφωνήσαμε μετὰ τὸν κ. "Αρμστρογκ" νὰ τοῦ χρησιμεύω ὡς οδηγὸς γιὰ νὰ πᾶν νὰ ζωγραφίσῃ στὸ ὑπαίθρο. Τὸ ἄλλο πρωὶ ξεκινούσαμε. Ὁ κ. "Αρμστρογκ", ἐκτὸς ἀπ' τὰ πινέλα καὶ τοὺς πίνακες, εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὸν ἀχώριστο σύντροφό του, τὸ... μπαστοῦνι!

ἘΦτάσαμε σ' ἕνα τοπίο ὅπου ὁ κ. "Αρμστρογκ" ἄρχισε νὰ ζωγραφίζει. Ἐκεῖ που ἐργαζόταν ὡς δυὸ ὄρες μετὰ τῆς ἀπότομα ἂν ἦσαν πολὺ φίλος τοῦ Σάμ Μπάλντερ. Τοῦ ἀποκρίθηκα πῶς τὸν γνώριζα πολὺν καιρὸ, χωρὶς νὰ χυνοῦμε οἰκειότητα.

ἘΕἶμαι εὐτυχὴς που τὸ μαθαίνω, εἶπε ὁ κ. "Αρμστρογκ". Βρίσκω πῶς δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἀστειεύεται ἔτσι.

ἘΤὸν ρώτησα τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὸ. Μοῦ ἀποκρίθηκε μισοκλείνοντας τὸ μάτι, πῶς δὲν εἶχε ξεγελαστῇ μετὰ τὴν φάρσα γιὰ τὴν εἶχε δῇ τὸν Σάμ ἀπάνω στὸ μεθῶσι του καὶ γεμίζῃ τὸ ρεβόλβερ του μετὰ φυσέκια σφαῖρα.

ἘὙστερα ἀπὸ λίγες μέρες, συνάντησα τὸν Σάμ στὸ «Κόκκινο Μπάρ» καὶ τοῦ εἶπα τί μοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ὁ κ. "Αρμστρογκ". Μοῦ ἀποκρίθηκε πῶς ἀνελάμβανε νὰ τὸν κἀν ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ πρὸςθετε πῶς εἶχε τὴν προαίτησιν πῶς θὰ πέφταμε θύματα, σήμερα-αὔριο, ληστῶν στὶς ἐκδρομὲς μας... Ἐπανέλαβα τὰ λόγια του στὸν κ. "Αρμστρογκ", λέγοντάς του ὅτι μπορούσαμε, μετὰ τὴν σειρά μας, νὰ πάρουμε μιὰ ρεβάνς ἐναντίον τοῦ Σάμ καὶ τῶν συντρόφων του. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ τὸν πείσω νὰ ὀπλοφορήσῃ. Μοῦλεγε γελώντας πῶς δὲν φοβόταν ἀπὸ φόρους.

ἘΜιὰ μέρα, ἐνῶ εἶχαμε πάρει ἕναν δρόμο τοῦ βουνοῦ, εἶδαμε ξαφνικά τέσσερις ποσοωπιδόφορους νὰ μᾶς ἀπειλοῦν μετὰ ρεβόλβερ τους. ἘΑπ' τίς φωνὲς τους καταλάβαμε πῶς ἦταν ὁ Σάμ μετὰ τρεῖς φίλους του.

ἘἘς μὴ χασομερᾶμε, εἶπε ὁ ἕνας τους. Ἐς τοὺς σκοτώσουμε στὸ λεπτό!—Οἱ πεθαμένοι δὲν μποροῦν νὰ μαρτυρῶσιν ποτέ! εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ "Αρμστρογκ". ἘΕκείνη τὴν στιγμή, ἀκούστηκαν πυροβολισμοὶ καὶ εἶδαμε τὸ ρεβόλβερ νὰ

ξεφεύγῃ ἀπ' τὸ χέρι τοῦ "Αρμστρογκ".

ἘΣτραφήκαμε κι' εἶδαμε τρεῖς ἄνδρες νὰ μᾶς προσατεῦνουν μετὰ ρεβόλβερ τους. Ἐαναγνώρισαμε τὸν Ροῦντι Κόλνερ παρὲς μετὰ τὸν σύντρόφου του.

ἘἘννοεῖται ὅτι ὁ Σάμ κι' οἱ τρεῖς φίλοι του ἔπαψαν νὰ μᾶς προσέχουν. Στράφηκαν πρὸς τοὺς καινούργιους καὶ πυροβόλησαν μετὰ τὴν σειρά τους. Δὲν σκότωσαν ὅμως κανέναν γιὰ τὴν ταχύτητα τους ἦσαν σφαῖρα.

Τότε, ὁ κ. "Αρμστρογκ", χαμογελαστός, μοῦ εἶπε πῶς ἡ σκηνοθεσία ἦταν περίφημη. Ὁταν τοῦ ἀποκρίθηκα πῶς ἦταν σ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορά, ἔγινε χλωμός σὰν τὸ κερί. Ἐνας ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ Κόλνερ μετὰ ἀφώπλισε. Ὁ κ. "Αρμστρογκ" δὲν εἶχε οὔτε σουγιά ἀπάνω του.

ἘἘκράτησε τὸ μπαστοῦνι σου νὰ πεθάνῃς σὰν τζέντλεμαν! εἶπε ὁ Ροῦντι.

ἘΤί θὰ κάνῃς Ροῦντι; ρώτησε ὁ Σάμ.

ἘΘὰ σκοτώσω τοὺς συντρόφους σου καὶ τελευταῖο ἔσένα γιὰ τὸν δῆλν καὶ πεθαίνου!

ἘΤότε συνέβη κατὰ τὸ καταπληκτικό. Ὁ Ροῦντι Κόλνερ ἔμπηξε ξαφνικά μιὰ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε νεκρός. Οἱ δυὸ δορυφόροι του φάνηκαν κατατρομαγμένοι ὅταν εἶδαν τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ ποτάμι ἀπ' τὸ στήθος του. Προτοῦ προλάβουν νὰ ἐξηγήσουν τὸ πράγμα, σωριάστηκε δεύτερος, μετὰ μιὰ πληγὴ στὴ ράχη.

ἘΒλέποντας αὐτὰ, ὁ τρίτος ληστής τρόμαξε τόσο πολὺ, που ἄφησε τὰ ρεβόλβερ του. Ὁ Σάμ κι' ὁ Μπριῦς ὤρμησαν ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρchiσαν στὶς γροθιές.

ἘΦτὴνὰ τὴν γλυτώσαμε! εἶπε ὁ Σάμ σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του. Ἀπὸ ποῦ ὅμως νὰ πυροβόλησαν;

ἘΤότε μίλησε ὁ κ. "Αρμστρογκ":

ἘΚανείς δὲν πυροβόλησε! Ἐγὼ σκότωσα τοὺς δυὸ αὐτοὺς κακούργους!

ἘἘσεῖς; Πῶς αὐτό; ἀπόρησε ὁ Σάμ.

ἘΜὲ τὸ μπαστοῦνι μου. Εἶναι μπαστοῦνι μετὰ σπαθί.

ἘΚαὶ τράβηξε τὸ χερούλι, δείχνοντας τὴν αἰχμὴ ὅπου κατέληγε τὸ σπαθί.

ἘὉ γέρος κάου-μπόυ εἶχε τελειώσει τὴν διήγησή του. Οἱ ἄλλοι ὅμως περιμεναν τὴν συνέχεια.

ἘΘέλετε νὰ μάθετε τί ἀπέγινε ὁ "Αρμστρογκ"; Ἀπλούστατα, εἰσέπραξε ἕνα στρογγυλὸ ποσὸ, γιὰ τὴν ἐπικηρυχθῇ τὸ κεφάλι τοῦ Κόλνερ. Καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Φιλαδέλφεια. Τὸ μπαστοῦνι τὸ ἄφησε γιὰ ἀνάμνησιν στὸν Σάμ Μπάλντερ που δὲν ἔβγαине ποτὲ χωρὶς αὐτό. Μιὰ μέρα τὸ μπαστοῦνι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὸν πυροβολήσῃ ἕνας κάου-μπόυ μεθυμένος καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

ἘὩστε, εἶπαν ὅλοι, τέσσερις ἄνθρωποι σκοτώθηκαν γι' αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι.

ἘὉχι, πέντε! Ἐνας φίλος τοῦ Σάμ ἄρπαξε τὸ σπαθί καὶ μαχαίρωσε τὸν μεθυμένο. Δὲν φαντάζομαι ἄλλο μπαστοῦνι σὲ ὅλο τὸν κόσμον νὰ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σκοτωθοῦν πέντε ἄνθρωποι!

ΤΖΟΝΥ ΑΝΤΑΜΣΟΝ

"Εξυπνα καὶ κουτά

ΚΟΜΠΑΙΜΑΝ ΦΙΛΗΝΑΔΑΣ

—Ἐυαθα ὅτι ἀρραβωνιάστηκες μετὰ τὸν Τάκη. Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ ἀποκάλυψε ὅτι κάποτε, ἦταν ἀρραβωνιασμένος μετὰ μένα καὶ ἐπρόκειτο νὰ με παντρευτῇ.

—Ὁχι. Μοῦ εἶπε μόνο γιὰ κατὶ που διέπραξε στὸ παρελθὸν καὶ γιὰ τὸ ὅποιον αἰσχύνεται τώρα ἀλλὰ δὲν προχώρησε σὲ ρεῖες.

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

ἘἩ σὺ ζυγος.—Βοήκα σήμερα μιὰ πιατέλλα σπασιμένη δυὸ κομμάτια.

ἘὉ σὺ ζυγος.—Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴν ἔσπασε ἡ Μαργιώ.

ἘἩ σὺ ζυγος.—Πῶς τὸ ξέρεις;

ἘὉ σὺ ζυγος.—Ὁ, τι σπάνει ἐκεῖνη τὰ κάνει χίλια κομμάτια!...

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΠΑΡΟΝΟΜΑΣΤΗ

—ἘΑλλάξε καθόλου ἡ ζωὴ σας, τώρα που παντρευτήκατε;

—Ὁχι καὶ πολὺ. Ὅσο ἤμουν ἀρραβωνιασμένη, ἐξενυχτοῖσα κάθε βράδυ ὡς δτου ἀποφασίσαι ὁ Τάκης νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Τώρα, ξαγρυπνῶ ὡς δτου ἀποφασίσῃ ὁ Τάκης νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Τώρα, ξαγρυπνῶ ὡς δτου ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ σπῖτι.

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΠΕΙΣΕ

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῖς ἔπεισε τὸν Γιώργο νὰ παντρευτῇ τὴν Κική...

—Μὰ, αὐτὴ ἡ ἰδία!

ΕΝΤΕΧΝΟ ΣΕΡΒΙΡΙΣΜΑ

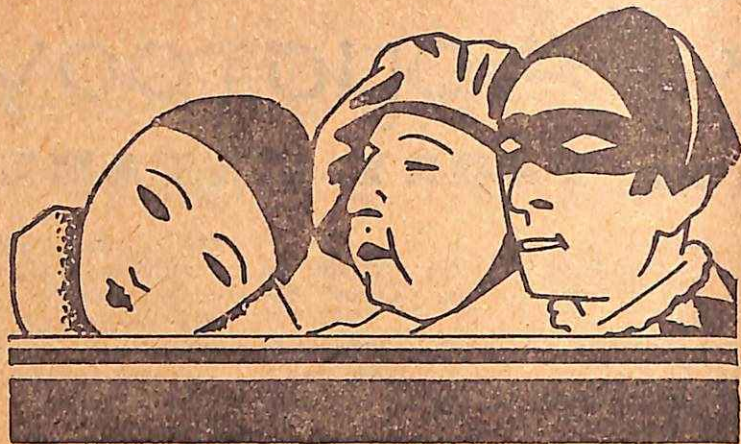
—Θυμάσαι, πατέρα που μοῦ εἶχες ἀποσχεθῇ νὰ μοῦ χαρίσῃς τὸ στυλογράφο σου ἂν θάχα καλὸς δαδμούς;

—Ναί, λοιπόν;

—Λοιπόν, ἔγεις τύχη, πατέρα! Θὰ κρατήσῃς τὸ στυλό σου!...

Γυρίστε τόν διακόπτη...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΓΓ. ΔΟΞΑ

Ἡ Δέσποινα, κλεισμένη μέσα στο μπουντουάρ της και ξαπλωμένη σε μια ντορμέζ, εδιάβαζε από ώ-
ρα ένα βιβλίο. Ήταν τόσο απορρο-
φημένη, ώστε δεν κατάλαβε πού άνοιξε ἡ
πόρτα και μπήκε μέσα μια φίλη της, μια
κυρία νέα και κομψή, πού άφηνε νά φαί-
νεται ένα πρόσχαρο πρόσωπο ανάμεσα σ'
ένα χαριτωμένο κατελλάκι και μια ρενάρ
μπλέ τοῦ λαιμοῦ.

—Στό διάβασμα βλέπω τῶρριζες.

—'Αχ, με συγχωρεῖς Εὐανθία, δέν σέ
κατάλαβα.

Ἀναστένανε ἐλαφρά και σηκώθηκε νά
της δώση τὸ χέρι.

—Γιατί αὐτός ὁ ἀναστεναγμός; εἶσαι
στενοχωρημένη ἢ διαβάσεις τίποτε συγκι-
νητικό;

—Συγκινητικό; "Οχι... τὸ ἀπόψε στίς
8½ τοῦ Δόξα.

—'Α... τῶχω διαβάσει, ἀλλά δέν μοῦ
λέει τίποτα.

—'Εμένα ὅμως μοῦ λέει πολλά. Αὐτοὶ
οἱ «Ρωμαῖοι χωρίς Ἰουλιέττες» λές, πώς
ἔχουν γραφή γιά μένα. Ἀλλά ἀπό τήν
ἀντίθετη πλευρά. Ἰδίως αὐτή ἡ σελίδα,
ἡ ἐννεητάπεντε. Ἀπόξω θά τή μάθω.

—Τί γράφει αὐτή ἡ σελίδα;

—'Ακου νά σοῦ διαβάσω. «Ὁ ἄνθρω-
πος ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἔρωτα. Κι' ὁ ἔρω-
τας εἶναι ἕνα νόμισμα μέ δυο πλευρές. Ἀ-
ποτελεῖται ἀπό σεξουαλισμό κι' ἀπό ἐ-
ρωτισμό...» Καί παρακάτω: «Ὅσο περισ-
σότερο πληγώνεται ὁ ἐρωτισμός, τόσο πε-
ρισσότερο ἀντιδρᾷ κι' ὁδηγεῖ τὸν ἔρωτα
στό πάθος. Κι' ὁσο περισσότερο ἱκανο-
ποιεῖται ὁ ἐρωτισμός, τόσο γρηγορότερα
ὁδηγεῖ τὸν ἔρωτα στό θάνατό του. Κι' ὁ
ἀσφαλέστερος τρόπος γιά νά ὁδηγηθῇ ὁ
ἔρωτας στό θάνατό του, εἶναι ὁ γάμος.

Γιατί ὁ γάμος ἀποτελεῖ τήν ἐπίσημη ἐ-
ξασφάλιση τῆς παύσεως τοῦ ἀγῶνα γιά
τὴν κατόκτηση τῆς γυναίκας...»

—Δέν ντρέπεσαι καμμένη Δέσποινα, νά
κάθεσαι νά σχολιάζης και νά συζητᾷς τέ-
τοια πράγματα ὑστερα ἀπὸ δεκαπέντε
χρόνια πούχεις παντρεμένη.

—Εἶσαι ἡ καλλίτερη φιλενάδα μου κι'
ὅμως δέν ἐνδιαφέρεσαι καθόλου γιά μέ-
να. Συζητῶ βέβαια γιατί ἐσύ ξέρεις πώς
ἀναγκάζονται νά συζητῶ. Καί σὺ εἶσαι
δέκα χρόνια παντρεμένη ἀλλά γιά σένα
δέν εἶναι τὸ ἴδιο.

—'Ασφαλῶς. Ἐγὼ δέν ἔχω τὸ μαρτύ-
ριο τὸ δικό σου γιατί οὔτε ἔχω τήν ἀξίω-
ση νά εἶναι τρελλά ἐρωτευμένος μαζί
μου ὁ ἄνδρας μου, οὔτε τοῦ κάνω σκη-
νές ζηλοτυπίας. Ἔτσι ἀποφεύγουμε τίς γκρί-
νες τίς δικές σας κι' ἔχω τὸ κεφάλι μου
ἥσυχο.

—Ἐχεις τὸ κεφάλι σου ἥσυχο γιατί ὁ

Βρασίδας δέν σοῦ
κάνει στραπάτσα.
Δέν εἶναι τὸ κακό
πού ἔχω ἐγὼ μέ τὸν
Πάνο. Μιά ξένης μυρουδιές στό σακκάκι
του, μια κοκκινάδια στό μαντήλι του, μια
ένα τοιμπιδάκι μέσ' στήν τσέπη του. Εἶ-
ναι ἔξω φρενῶν αὐτὴ ἡ κατάσταση.

—Ἐχεις δίκιο σ' αὐτό. Ἀλλά τὸ ἄδι-
κο και τὸ κακό πού κόνεις στὸν ἑαυτό
σου εἶναι ὅτι τοῦ δίνεις σημασία.

—Δέν εἶναι ἔτσι πού τὰ λές Εὐανθία.
Δέν εἶναι πού τοῦ δίνω σημασία, μὰ πλη-
γώνει τὸν ἐγωισμό μου. Τὸ καταλαβαί-
νεις αὐτό; Κι' ἕνας πληγωμένος ἐγωισμός
ὁδηγεῖ στό πάθος. Αὐτὸ λέει και τὸ βι-
βλίο κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

—Μὰ τὸ βιβλίο λέει ἀκόμα, καθώς μοῦ
διάβασες, πώς ὁσο ἱκανοποιεῖται ὁ ἐρω-
τισμός στὸν ἔρωτα τόσο και τὸν θανατώ-
νει. Λοιπὸν ἐσύ ἱκανοποιεῖς τὸν ἐγωισμό
του μέ τὴ ζήλεια σου και τοῦ σβύνεις τὸν
ἔρωτα γιά σένα. Κι' αὐτὸ τὸ σβύσιμο σέ
πληγώνει και σοῦ ἀνάβει τὴ ζήλεια. Βλέ-
πεις; Φαῖλος κύκλος. Καί γιατί γίνεται
αὐτό; Γιατί ἔχεις ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου ἐ-
ρωτικές ἀξιώσεις ὑστερα ἀπὸ δεκαπέντε
χρόνια. Τί σοῦ λέω ἐγὼ; Τὸ καλλίτερο
ἀπ' ὅλα εἶναι νά ἀδιαφορήσης.

—Μὴ συμβουλευεῖς πράγματα πού δέν
τα πιστεύεις και πού δέν θά ἦσουν σέ θέ-
ση νά τὰ κάνης. Ὁ ἀδιαφοροῦσες ἂν σέ
ἀπατοῦσε ὁ Βρασίδας;

—Καί πού ξέρω ἐγὼ ἂν μ' ἀπατᾷ;

—Σύμφωνοι. Δέν τὸ ξέρεις, δέν τὸ φαν-
τάζεσαι, δέν τὸ ὑποψιάζεσαι κι' εἶσαι εἰ-
σαι ἥσυχη. Τὸ ἴδιο θά ἦσουν κι' ἐγὼ ἂν
δέν ἤξερα τίποτα. Ἀλλά ὁ Πάνος εἶναι
ἐξευαλισμένος. Πότε ἡ μια πότε ἡ ἄλλη.
Μὴ φοβᾶσαι ποτὲ τὸν ἄνδρα πού ἔχει
πολλές μικροπεριπέτειες και φανερές.
Αὐτὲς δέν ἀφήνουν ἴχνη. Ἀντιθέτως. Μία
περαστική περιπέτεια ἑνὸς ἀνδρα ξανα-
νιώνει τὸ ἐνδιαφέρον του γιά τὴ γυναίκα
του. Κι' ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλά κρατάει
και τὸν ἔρωτα τῆς γυναίκας του. Ἀν ὁ
Πάνος ἦταν κλειδωμένος στό γραφεῖο του
ὑάτρεχες ἀπὸ πίσω του; Ὁχι. Ὡς ἐπλη-
τες.

—Δηλαδή ἐσύ στή θέση μου θά σουν κι'
εἴχαο στημένη.

—Φυσικά. Τὸ ἐπικίνδυνο εἶναι ὅταν ἔχει
μια και μόνη ἐρωμένη. Καί τότε φυσί-
δέν φανερώνεται και δέν ξέρεις πώς και
ποτέ θά ξεσπάσῃ ἡ μπόμπα. Εἶναι σὰν
τὴν ὑποψη ἀρρώστεια πού ἐμφανίζεται ἐκ-
δηλώνεται μέ μορφή ἀνιστη. Ἐνῶ τ' ἄλ-
λ' εἶναι συναγάκια περαστικά.

—Ὁραία. Ἐξέχασες τότε τὸ μπλέξιμό
του μ' ἐκείνη τὴ δακτυλογράφο, Λίγο ἦ-
ταν;

—Καί πάλι ἐσύ δέν φέρθηκες καλά.
Γιατί πήγες και τοῦ τὸ πέταξες καίαιμου-

τρα. Πῆρε τὴν μπόρα. Γέλειωσε. Ἐκεῖ
πού τόσο καιρό σοῦ κρατοῦσε τὰ προσ-
τά σέ περιποιότανε ὅσο μπορού-
σε μέ τὴ συνείδηση τοῦ ἐνόχου, τὸν κατα-
δίκασες, ἔπαψε πιά νά εἶναι ὁ ἐνοχός πού
κρύβεται κι' ἔγινε ὁ κατάδικος πού ἀμύ-
νεται. Οὔτε προσχήματα πιά, οὔτε τίπο-
τε. Τί εἶχε πιά νά κρύβῃ ἀπὸ τὸν ξεσκέ-
πασες πέρα γιά πέρα; Καί μέ ποιὸ
πρόσχημα νά ἐξακολουθήσῃ νά σέ περι-
ποιῇται; Καί πῶς νά μὴν προσκολληθῇ
στήν ἄλλη ἀπὸ τὸν ἔκανες νά τὴ βλέ-
πῃ σὰν θίμα κατατρεγμένο κι' ἀπροστά-
τευτο ἐνῶ ὡς ἐκείνην τὴ στιγμή αἰσθανό-
τανε ἐσένα γιά θύμα;

—Καί μοῦ δίνει τὸν οἶκτο του. Εὐχαρι-
στῶ πολύ. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σηκώθηκα
και πήγα στή μέτερα μου.

—Καί γι' αὐτὸ ἔφαγες τὸν κόσμο νά
σοῦ τὰ ξαναφτιάσωμε μαζί του.

—Δέν θ' ἄφινά βέβαια νά πάρῃ τὴ θέ-
ση μου μια παληοδακτυλογράφα;

—Φυσικά, ὅχι. Ἀλλά ἀκόμα περισσότε-
ρο δέν θά ἔπρεπε νά τῆς προσφέρῃς τὴ
θέση σου μέ τὴν ἀπεριποίητη θεωρώ-
ντας τὴν γι' ἀντίζηλό σου κάνοντάς τὴν
ἑτοῖς κι' ὁμοιά σου. Ἀντὶ νά τὸν πλη-
γώσης ἔπρεπε νά τὸν κατακτήσης. Κι'
αὐτὴ ἡ δουλειά θέλει τάκτ κι' ὅχι νεῦρα.
Ἐνας γιατρός, φίλος τοῦ Βρασίδα, πού
ἠγνώρισε καλά τίς γυναῖκες και γι' αὐτὸ
ἄλλωστε δέν παντρεύτηκε, ἔλεγε πρό ἡ-
μερῶν ἐπάνω σέ μια κουβέντα κάτι πολύ
σωστό: Ἡ γυναίκα μπορεῖ νά εἶναι περισ-
σότερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα μοχθηρή, ζηλιά-
ρα, σκληρή, κι' ὅμως, ἡ γυναίκα κατέ-
χει τὸ χᾶδι τῆς ἐρωμένης και τὸ χᾶδι τῆς
μητέρας. Ἡ γοητεία τῆς στηρίζεται στίς
ἀντιθέσεις τῆς. Καί γι' αὐτὸ ὁ ἄνδρας ζη-
τᾷ ἀπὸ τὴ γυναίκα πάντα κάτι ἀντίθετο
ἀπὸ τὴν ὑπόστασή του. Κι' αὐτὸ τὸ ἀντί-
θετο εἶναι πού τὸν συγκρατεῖ. Μία κοκ-
τα θά τὸν συγκρατήσῃ ὅταν τοῦ δείξῃ
κάποια σεμνότητα και κάποιες ἠθικές ἀρ-
χές. Κι' ἕνα κορίτσι μέ ἀρχές θά τὸν ξε-
τρελλάνη ὅταν τοῦ δείξῃ κάποια τσαχ-
πινιά και λίγο «σάν-ζέν». Ἔτσι εἶναι ἡ
ἀνδρική ψυχολογία. Καί γιά νάχουμε τὴν
ἐξίσωση νά εἰμαστε εὐτυχισμένες μ' ἕνα
ἄνδρα πρέπει πρῶτα ἐμεῖς νά φροντίσο-
με νά τὸν νοιώσουμε και νά καταλάβου-
με τί θέλει. Ἐγὼ μέ τὸ Βρασίδα δέν ἐ-
χουμε γκρινιάσει ποτὲ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς
τὸ λόγο. Γιατί προσπαθοῦμε κι' οἱ δυο
ὁ ἕνας νά καταλάβῃ τὸν ἄλλο και νά
ἦν τὸν δυσχεροῦσῃ.

—Αὐτὸ ὅμως δέν τὸ κάνει ὁ Πάνος.
—Μὰ οὔτε και σὺ.

—Δηλαδή ἐσύ λές νά κάνω τὰ στραβά

μάτια και νά μὴν τοῦ λέω τίποτε;

—Καί πού ξέρεις ἂν ὅλες αὐτὲς σου οἱ
γκρίνες δέν τὸν κολακεύουν, ἀφοῦ μέ
τόση τυμπανοκρουσία τοῦ ἀπονέμεις τὸν
τίτλο πού κατακτητοῦ; Τί κάνει ὁ καυμέ-
νος ὁ Πάνος; Μικροπεριπετειοῦδες μέ τίς
ὁποῖες φροντίζει νά συγκρατήσῃ τὸν τίτ-
λο πού τοῦ ἀπένειμες και πού φυσικά κολα-
κεύει κάθε ἄνδρα, ἰδίως ὅταν δέν εἶναι
πιὰ στήν πρώτη νεότητά.

—Τί τὰ θέλεις, Εὐανθία, σέ παραδέχο-
μαι, θεωρητικῶς νά πούμε, ἀλλά δέν ἔχω
τὸ κουράγιο νά βάλω σέ ἐφαρμογή μια
τέτοια τακτική.

—Τότε δέν σοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ
ἡ νά ἀποκτήσῃ ἕνα παιδί, και ἐσεῖς
παιδιά δέν κάνουνε, ἡ νά πάρῃς διαζύγιο.

—Δέν φθάνω μέχρι διαζυγίου. Ἀλλω-
στε ὁ Πάνος, ἂν ἀφαίρεση κανεῖς αὐτὲς
του τίς ἐπιπολαιότητες, ἦταν γιά μένα
πάντοτε εὐγενικός και περιποιητικός.

—Τότε νά βρῇς μια ἀσχολία και νά
πάψῃς νά συλλογίσῃς τίς ἐπιπολαιότη-
τές του πού σέ βασανίζουν. Ρίχτο στὰ
χαρτιά, στή θρησκεία, στή φιλανθρωπία...
Τί νομίζεις; Πόσες ἀπ' αὐτὲς πού βλέ-
πουμε νά ἔχουν πάθος γιά κάτι τέτοια,
ἡ γιά τὸ πιστό ἡ γιά τὴν κοκαῖνη, ἡ γιά
ἀπαγορευμένες φίλιες μέ γυναῖκες, δέν
ἔχουν μια παρόμοια ἀφορμή;

—Ἐχεις δίκιο... Καί τίς κατακρίνου-
με μέ τόσο εὐκολία...

—Ἦ, ἐπὶ τέλους, βρῆς ἕνα ἐραστή...

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μπουν-
τουάρ.

—Ἐμπρός... ἔκανε ἡ Δέσποινα.

Ἦ πόρτα ἀνοίξε και μπήκε ὁ Πάνος.
Πρόσχαρος, ζωηρός, γελαστός, χαίρετσε
τὴν Εὐανθία και χάρειψε τὴ γυναίκα του.

—Σὰς διέκοψα; με συγχωρεῖτε. Ἐσεῖς
οἱ δυο πάντα ἔχετε κάτι νά πῆτε.

—Μπα, γιά σένα μιλούσαμε, τοῦ εἶπε ἡ
Εὐανθία.

—Γιά μένα; Ἐ, ὀρισμένως μέ κακο-
γλωσσέσατε.

—Καί ψέμματα; Εἶναι ἡ δεύτερη ἐβδο-
μάδα τῆς Ἀποκριᾶς κι' ἀκόμα δέν πῆ-
γες τὴ Δέσποινα σέ κανένα χορὸ

—Ἐ, λοιπὸν, Εὐανθία μου, πῆτεψε με
ὅτι μέ τίς δουλειές μου και μέ τίς σκου-
τοῦρες μου οὔτε κατάλαβα πώς ἔχουμε
Ἀποκριές.

—Καλὰ πού τὸ λές...

—Ὁ Πάνος βλέπεις εἶναι πάντα ἀτη-
σχολημένος. Πού νά τοῦ μείνῃ καιρός
και γιά μένα... εἶπε ἡ Δέσποινα μέ κά-
ποιο παράπονο και μέ κάποια εἰρωνεία.

Ὁ Πάνος ἀπήντησε ἀποφασιστικά:

—Λοιπὸν σήμερα εἶναι Τρίτη. Τὸ Σάβ-
βατο θά πᾶμε στό «μπάλ-μασκέ» τοῦ
«Ἀτελιέ». Ἐρχεστε και σεῖς;

—Εὐχαρίστως. Φθάνει νά μὴν ἔχῃ δώ-
σει τὸν λόγο του ὁ Βρασίδας γιά πευθε-
νά ἄλλο.

—Πρώτῃς τον, κανονίστε τα και εἰδο-
ποίησε τὴ Δέσποινα. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι...

Κι' ἡ Εὐανθία ἀπεχαιρέτησε τὸ ἀνδρό-
γυνο κι' ἔφυγε.

□ □

Ὁ Πάνος δέν ἦταν κακὸς σέ τίποτα.
Δραστήριος στίς δουλειές του καλὸς στό
χαρκατῆρα του, περιποιητικὸς στή γυναι-
κα του, ἕνα ἐλάττωμα εἶχε, ὅτι τοῦ ἄρε-
σαν οἱ μικροπεριπετειοῦδες μέ γυναικοῦ-
λες περαστικές κι' ἐπόζαρε γιά κατακτη-
τῆς γυναικῶν ἀκατανίκητος. Ἐν τούτοις

ἦταν λιγώτερο ἀπ' ὅτι φαινότανε στό
κεφάλαιο αὐτὸ και ὅχι λίγες κατακτη-
σεις του ἦσαν πλάσματα τῆς φαντασίας
του τὰ ὅποια ὡς τόσο τὰ μάθαινε ἡ γυ-
ναίκα του ἀπὸ φίλους κι' ἐγινόνταν ἔξω
φρενῶν, πράγμα, πού κατὰ βάθος τὸν
ἐκολάκευε. Ἐρχόταν ὅμως στιγμές πού
ἕνα περαστικό γυναικεῖο βλέμμα ἡ ἕνα
χαμόγελο, ἐσκόρπιζε τίς τύψεις του και
τὸν ἔκανε νά ξεχνᾷ τίς ὑποσχέσεις του.

Σέ μια τέτοια στιγμή τύπως βρέθηκε,
ὅταν τὸν ἔβαλε μπροστά ἡ Εὐανθία κι'
ἔσπευσε νά ὑποσχεθῇ στή Δέσποινα νά
πᾶνε στό χορὸ τοῦ Σαββάτου. Ὅπως
πάλι μια ἀντίθετη στιγμή, τὸ ἴδιο ἀπό-
γευμα, πού δέχθηκε ἕνα πικάντικο τηλε-
φώνημα πού γραφεῖο του ἀπὸ μια ἄγνω-
στη χαριτωμένη φωνή, τὸν ἔκανε νά ξεχά-
σῃ ὅλες του τίς τύψεις. Τέτοια τηλεφωνή-
ματα εἶχε ὅχι σπάνια, ἀπὸ γνωστὲς του
κι' εὐτυχῶς πού δέν εἶχε τηλεφῶνο στό

—Ἦ, ἐπὶ τέλους, βρῆς
ἕνα ἐραστή!

σπίτι, ὅποτε θά ἐδημιουργεῖτο και νέος
κλάδος ἀνησυχιῶν και ζηλοτυπιῶν τῆς
Δέσποινας.

Ἀλλά τὸ τηλεφώνημα πού ἔλαβε ἐκεῖ-
νο τὸ ἀπόνευμα ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ τ'
ἄλλα. Ἀφ' ἑνὸς δέν τοῦ εἶδνε οὔτε δινο-
μα, οὔτε ραντεβού, ἀφ' ἑτέρου ἦταν φί-
νο, ἔξυπνο, γοητευτικό. Καί τὸ χειρότερο
ἦταν πού ἐπανελήφθη τὸ ἄλλο πρωῒ και
τ' ἀπόγευμα ἐπίσης κι' ἐξακολουθοῦσε
ἔτσι δυο φορές τὴν ἡμέρα. Γιά σπάνια
φορὰ τοῦ ὁ Πάνος ἄρχισε νά πιστεύῃ σέ
μια ἀληθινὴ περιπέτεια κι' ἐνοιώθε τὴν
καρδιά του νά χτυπᾷ μέ σφρίγος νεανικό.

Κι' ἐπὶ πλέον ἡ χαριτωμένη φωνή τοῦ ἔ-
λεγε ἕνα σορὸ κολακευτικά λόγια και
πὼς ἦταν ἀπὸ καιρὸ ἐρωτευμένη μαζί
του, κι' ἐφανόνταν πὼς ἤξερε ἀρκετὲς λε-
πτομέρειες τῆς ζωῆς του, ἀλλά ἀπ' τὸ ἔ-
να μέρος ἡ ὑπαρξὶς τῆς γυναίκας του κι'
ἀπ' τ' ἄλλο ὁ ἐπιπολαῖος χαρακτήρας

του, τὴν ἐμπόδιζε νά τοῦ φανερωθῇ. Ἐ-
τσι ἀρνιότανε ἐπίμονα νά τὴν γνωρίσῃ
ἀπὸ κοντὰ ὅπως τὴν παρακαλοῦσε ὁ Πᾶ-
νος μέ χίλια ἐπιχειρήματα. Γιά νά τὴν
μεταπειθῇ ἔφτασε νά τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι
ὀρισμένως θ' ἄλλαζε τὴν ἐπιπολαιότητα
τοῦ χαρακτήρος του και θάφθανε μέχρι
διαζυγίου μέ τὴν γυναίκα του. Στὸ τέλος
τὴν κατάφερε νά συναντηθοῦν ἕνα βράδυ.

—'Αὔριο τὸ βράδυ στίς δέκα... Τοῦ εἶπε
ἡ χαριτωμένη φωνή. Ὁ Πάνος δέχθηκε μ'
ἐνθουσιασμό ἀλλά ἐμφανικά κόμπιασε
γιατί τὸ αὔριο βράδυ, ἦταν τὸ περιφημο
Σάββατο πού εἶχε τάξει στή Δέσποινα
νά πᾶνε στό χορὸ. Τὴν παρακάλεσε ν' ἄλ-
λάξῃ ἡμέρα. Ἦ φωνή ἐνεύρισε.

—Δέν φταῖτε σεῖς. Φταῖ ἐγὼ πού σέ
μια στιγμή ἀδυναμίας φάνηκα ὑποχωρη-
τική και σὰς πίστεψα. Γιατί τί θέλετε
νά παραδεχθῶ πὼς σὰς ἐμποδίζει; Ἦ ἔ-
χετε δοσμένο τὸ λόγο σας σέ καμιά φι-
λενάδα σας και θέλετε ἀπλοῦστα νά
μοῦ ἀλλάξετε νοῦμερο, ἡ ἔχετε ὑποσχε-
θῇ τῆς γυναικας σας, πράγμα πού δέν
τὸ πιστεύω, γιατί ὁ ἴδιος μοῦ εἶπате πὼς
σπανίως βγαίνετε ἔξω μαζὶ της. Ἀλλά
κι' ἂν ἦταν ἐτσι ἀκόμα πάλι δέν
δικαιολογῆσε ἀφοῦ μοῦ εἶχατε
πῆ ὅτι εἰσθε διαπεθειμένοι γιά χά-
ρη μου νά φθάσετε και μέχρι δια-
ζυγίου, ἐνῶ ἀντιθέτως τώρα γιά
χάρη της πρόκειται νά μέ χάσετε
ὀριστικά. Γιατί σὰς τὸ λέω σοβα-
ρῶς πὼς ἐν αὔριο Σάββατο βρά-
δυ δέν ἔλθετε στὰς δέκα στό ραν-
τεβού μας, οὔτε θά σὰς ξανατηλε-
φωνήσω πιά.

Κεραμίδα τοῦ ἦρθε τοῦ Πάνου
και δέν ἤξερε τί νά κάνει. Ξαφνι-
κά πήρε τὴν ἀπόφασή του:

—Ἔστω... ἀπήντησε. Θά βρῶ
κάποια δικαιολογία γιά τὴ γυναί-
κα μου. Πού θέλετε νά συναντηθοῦμε;

—Στὸ «Λὼντς», τὸ μικρὸ μπάρ τῆς
στοῖας τοῦ Μετοχικοῦ Ταμεῖου. Θά πᾶτε
πρῶτος και θά μέ περιμένετε και σέ πέν-
τε λεπτά θάρθω κι' ἐγὼ. Θά φορῶ μαῦ-
ρο ντόμινο...

Ὅταν ξανάβαλε τὸ ἀκουστικό στή θέ-
ση του, ἦταν κυριολεκτικὰ ζαλισμένος.
Ἦ χαρὰ τῆς ἀπροσδόκητης συναντήσεως
ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, κι' ἡ στενοχωρία του
πὼς νά βρῇ ἕνα ψέμμα γιά τὴν γυναίκα
του και νά ἀναβάλῃ τὴν ἐξοδὸ τους,
δημιουργοῦσαν τὴν σύγκρουση δυο ἀντι-
θέτων ψυχικῶν καταστάσεων.

Ὡς τόσο, πήγε στό σπῆτι τοῦ ἀμιλη-
τος κι' ἔκανε τὸν στενοχωρημένο. Ἐπέ-
ρασε στό γραφεῖο του ἀνοίξε ἕνα ντοσιέ
και βυθίστηκε δῆθεν στὸν ἔλεγχο πολυ-
πλόκων λογαριασμῶν. Ὅταν μπήκε μέ-
σα ἡ γυναίκα του γιά νά τοῦ πῇ νά πε-
ράσῃ στήν τραπέζια, πέταξε τὸ στυλό
μεσ' στὰ χαρτιά του κι' ἄφησε ἕνα ἐπιφώ-
νημα ἀπελπισίας.

—Τί σοῦ συμβαίνει, Πάνο; τὸν ρώτησε
ἀνίσχυη ἡ Δέσποινα.

—'Αστα. Πρέπει νά κάτσω ἀπόψε νά
ξεφυτίσω γιά νά ἐτοιμάσω ἕνα ἱσλο-
γισμό πού πρέπει νά ὑποβληθῇ τῇ Δευ-
τέρῃ.

Καί χωρὶς νά κυττάξῃ τὴ γυναίκα του
στὰ μάτια, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἀκούμπη-
σε τὸ μέτωπό του στό χέρι του και ἔανα-
βυθίστηκε στήν ἔξουνα τῶν χαρτίων του.
Ἦστεσα ἀπὸ λίγὸ ἐπρόσθεσε χωρὶς νά
σηκώσῃ τὸ κεφάλι του μ' ἕνα τόνο σιγα-
νὸ και βιαστικό.

—Καταλαβαίνεις, Δέσποινα πὼς ἀπόψε

Ανδρέ Ζίλ

Ο ΚΑΡΡΙΚΑΤΟΥΡΙΣΤΑΣ
ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΤΡΕΛΛΟΣ

Κάπου εκεί, στην Μονμάρτη υπήρχε —γιατί δεν ξέρω αν υπάρχει ακόμη, —ένα περίφημο κέντρο, το «Λατέν Αζίλ», περίφημο και γνωστό μόνο σ' εκείνους που ήξεραν να αναζητούν και να βρίσκουν τις άγνες χαρές του Παρισιού της εποχής της Μιμι Πενσόν, μακριά από τα άποκρουστικά «κοκτέιλ» —κυριολεκτικά και μεταφορικά— της μοντέρνας νυχτερινής ζωής.

Η επιγραφή της μπουτάς αυτής ήταν ένας γρίφος για τους αμήτους, γιατί ήταν η μόνη... διφορούμενη του Παρισιού. Μπορούσε να σημαίνει και «Ευάνηςτος Κόνιλλος», αλλά και «Κόνιλλος του Ζίλ». Οι μνημένοι όμως, ήξεραν πως μαλλον το δεύτερο εσήμαινε. Η «μπουτά» είχε ιδρυθεί και έποντο μασθί προς τιμήν ενός μεγάλου καλλιτέχνη και ενός μεγάλου μοδίστη της εποχής του: του γελιογράφου και ζωγράφου Αντρέ Ζίλ. Τό έδινε κανείς αυτό, και από μια μεγάλη εικόνα του μισοσκιώστου, μισογελοιογραφία, που ήταν κρεμασμένη σ' έναν από τους τοίχους του κέντρου, έργο του φημισμένου ζωγράφου Πικασό. Στο ίδιο κέντρο, συχνάζαν εκτός από τον Πικασό, ο περίφημος... γιαπωνεζαριστής ζωγράφος Φουζιτά, ο επίσης περίφημος κοσμικός συνάδελφός του Βάν Ντογκέν και άλλοι επίσης του καλλιτεχνικού στερεώματος του Παρισιού. Ήταν ένα κέντρο άπλο, αλλά γεμάτο χρώμα και κέφι, όπου έπαιρνε κανείς, την μπύρα του ή το μπουράς του με το γλυκό και ζουμερό κεράσι, ακούοντας τον σανονιέ της τραβιάς και την κιθάρα του και γνωρίζοντας με το μπόμικο Παρίσι. Φαίριζαν όρισμένως τα κόκαλα του εϋθυμου, αλλά και τόσο δυστυχισμένου στο τέλος, εκείνου Ζίλ, όταν, υπό την ύψηλη προστασία του δινόταν κάθε βράδυ οι τρελλές εσπερίδες του φερώνυμου κέντρου, και αν μπορούσε, θα ξαναγεννούνταν στον κόσμο αυτόν για να πάρη κι' αυτός μέρος στην πανδασία εκείνη της χαράς και του άδολου κερσιού. Γιατί ήταν μεγάλος γλεντζές ο Ζίλ, όσο ήταν και μεγάλος καλλιτέχνης. Υπήρχε όμως, όπως είπαμε ήδη κι' ένας μεγάλος δυστυχισμένος, ένας τραγικός δυστυχισμένος.

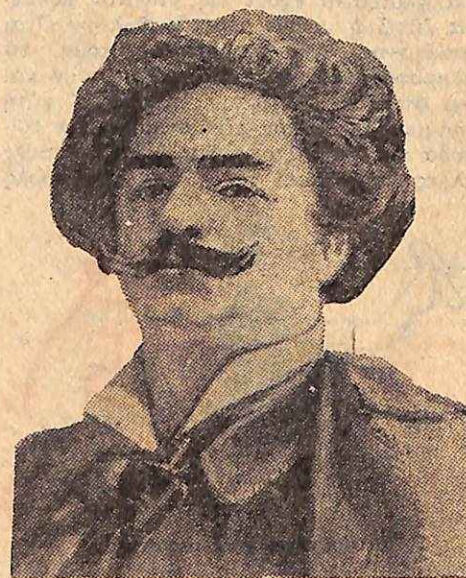
□ □

Έγιναν 42 χρόνια που πέθανε ο Ζίλ, τα έργα του όμως, εξακολουθούν να παραμένουν ζωντανά, τεκμήρια μιας μεγαλοφυΐας που έλαμψε ξαφνικά και έσβυσε πρόωγα, όπως συνήθως όλες οι άληθινές (μήν παραξενεύετε για το σχήμα) μεγαλοφυΐες. Γεννημένος στα 1840 ο άσος αυτός του γραφικού χιούμορ, όπως αποκάλεσαν την γελιογραφία, έδειξε πολύ μικρός τι μπορούσε να κάνει φτιάνοντας στον μαυροπίνακα του σχολείου του τις καρικατωδείς των καθηγητών και των συμμαθητών του, χωρίς να πάρη ούτε ένα μάθημα σχεδόν, χωρίς να του δείξη κανείς πως σύρουν μια γραμμή.

Όταν, μετά την έκθεση της στρατιωτικής του θητείας επέστρεψε στο Παρίσι, έδωσε τα πρώτα του γελιογραφικά δείγματα στην περίφημη τότε σατυρική εφημερίδα του Λε Γκιλουά: «Τό Παπάκι», εφημερίδα των... σατιριστών. Είχε άμέσως επιτυχία τόσο, που όταν άργότερα ο Λε Γκιλουά, λόγω των σοβαρών και λυγρών στα άστιά, για να κάνει και κάποιον θόρυβο γύρω στο όνομά του, αποφάσισε να εκτεθί στις

δουλεντικές εκλογές, έβαλε τον Ζίλ και του ζωγράφησε τα προεκλογικά του πανώ, που ήταν ένα άριστούργημα συλλήψεως και εκτέλεσης. Ο κόσμος γέλασε με την καρδιά του, αλλά ο ντε Γκιλουά δεν «γέγηκε». Ίσως γιατί γέλασε πολύ ο κόσμος μαζί του. Πάντως όμως, έπεσε ενδόξως! Κατόπι ο Ζίλ συνεργάστηκε στο σατυρικό, το «Φεγγάρι», αλλά τρομερός τύπος όπως ήταν, έκανε τον διευθυντή του να τραβά τα μαλλιά του κάθε φορά που έπρόκειτο να ζητήσει από τον Ζίλ τα σκίτσα του. Συχνά έπαιρνε ένα άμαξι και έτρεχε ο ίδιος στο σπίτι του Ζίλ. Τότε εύρισκε τότε με το πουκάμισο, ξεστηθισμένο, να σηκώνει καμιά ντουζίνα καρικέλες, των μινι πάνω στην άλλη, με το ένα του το χέρι!

—Ένδο περιμένω τα σκίτσα σου, φώναζε

Ο ΖΙΛΛ
(από τον Βελιέ)

δ' δυστυχισμένους διευθυντές του Φεγγαριού, και σ' ορκωμένες καρικέλες; Βάλθηκαν, λοιπόν, να με καταστρέψης;

—Μη φωνάζεις, του έλεγε ο Ζίλ γελώντας το πλατύ εκείνο γέλιο του, κάνω μύς γνά να σου κάνω πάντα σχέδια. Στη ζωή πρέπει νάναι κανείς δυνατός!

□ □

Οι μεγάλες επιτυχίες του Ζίλ, ο γελιογραφικός του θρίαμβος άρχισε, ύστερ' από την συνεργασία του στο «Φεγγάρι». Όλες οι διασημότητες της εποχής. Από τον ποιητή Ροσφόρ ως τον Θιέρσο, πέρασαν κάτω από το μαγικό μολύβι του σ' απαρταγιστές γραμμές. «Ήξερε πάντα ο Ζίλ να βρίσκει την κομική γραμμή και στίς πιο άστυργες φυσιογνωμίες, και να κάνει τον κόσμο να γελά μ' έναν άνθρωπο για τον οποίο ως τώρα μονάχα σεβασμός και υπόκλιση υπήρχαν. Δεν φειδόνταν κανενός. Αυτό όμως, μαζί με την φήμη και την δημοτικότητα, του έδινε και αρκετές σκοτούρες, ιδίως με την αστυνομία, που έφτασε να τον καταδιώκει ακόμη και εκεί που δεν υπήρχε τίποτε... Κατήντησε να φοβούνται και την σιά του.

Παράδειγμα το νοστιμώτατο περιστατικό που του συνέβη κάποτε εξ αιτίας... ενός πε-

πονιού.

Περνούσε ο Ζίλ απόξω από ένα μανάβικο. Τό βλέμμα του, έπεσε τυχαία στην προθήκη του καταστήματος και σταμάτησε σ' ένα δλοστρογγύλο χρυσοκίτρινο πεπόνι, που θάταν ή λαχτάρα κάθε λιχούδη. Ο Ζίλ μπαίνει μέσα κι' αγοράζει τό πεπόνι. Σε λίγο τό έφερε σπίτι του. Θά του χρησίμευε για μοντέλο της προσεχούς γελιογραφικής του εμφάνισης. Μοντέλο ένα πεπόνι! Τί να κάνει; Αφού παρεξηγούντο τόσο τα άλλα σκίτσα του, θά σκίτσασε τώρα κι' αυτός, πεπόνια. Κάθησε λοιπόν, έκοψε τό πεπόνι του και τό άπεικόνισε κομμένο μέσα σ' ένα πιάτο, στην άκρη ενός τραπεζιού.

Όταν δημοσιεύθηκε τό πεπόνι του Ζίλ, χωρίς καμιά λεζάντα ο κόσμος έσπασε στα γέλια. Ο καθείς έδινε και από μια λεζάντα στην γελιογραφία του πεπονιού, διερμηνεύοντας κατά τις συμπάθειες και αντιπάθειές του τό πνεύμα που έκίνησε τον Ζίλ. Κινήθηκε όμως και ή αστυνομία και σέ λίγο ο Ζίλ ώδηγείτο στον άνακριτή... για να δώση λόγο της πράξέως του.

Τόν κατηγορήσαν για παράπτωμα του τύπου. Είχε, του είπαν, ξευδρίσει με τό πεπόνι του ένα ύψηλο πρόσωπο! Ποιός όμως; Ούτε ή αστυνομία ήξερε, ούτε ο άνακριτής, ούτε καί ή Ζίλ ο ίδιος. Καί αφού δεν ήξερε κανείς, ο Ζίλ άφέθηκε έλεύθερος!

□ □

Τό έπεισόδιο αυτό αύξησε ακόμη περισσότερο την φήμη του Ζίλ. Ήταν πιά σάν ένας ημίθεος στον καλλιτεχνικό και κοσμικό ούρανό του Παρισιού. Όλοι έπεδίσκαν την φίλτα του, και μεγάλες προσωπικότητες έκλιπαρούσαν ένα σκίτσο από τό χέρι του.

Άλλ' άκριβώς την εποχή εκείνη άρχισε να εκδηλώνεται και τό κακό που θάκανε τόσο δυστυχισμένο τον Ζίλ, και θά του έδινε ένα τέλος τόσο τραγικό... Τό κακό άρχισε με μία εκδήλωση μεγαλομανίας, που τον έκανε συχνά γελούτο.

Μιά μέρα, σταμάτησε ο Ζίλ στον δρόμο ένα άνθρωπο του λαού:

—Ξέρεις τον ρώτησε, ποιός είναι ο Ζίλ;
—Ο Ζίλ... ο Ζίλ... έκανε ο άλλος με άμνηχανία. Δεν τώχω άκουστά αυτό τό όνομα κύριε...

—Πώς! τον Ζίλ, τον γελιογράφο!...
—Όχι κύριε, δεν τον ξέρω!... ώμολόγησε ο άνθρωπος.

—Αί τότε θάσαι ο μόνος που δεν τον ξέρεις! έκανε ο Ζίλ.

□ □

Τά κατόπι ήρθαν ραγδαία. Ήταν ταξίδι στο Βέλγιο, όταν ή αστυνομία των Βρυξελλών άναγκάστηκε να τον συλλάβη για κάτι παράξενα πράγματα που έκανε. Τόν έστειλαν στο Παρίσι, όπου τον έκλεισαν στο άσυλο της Άγλας Άννας και έπειτα στο Σαιν-Μω.

Μετά κάμποσο καιρό, βγήκε από εκεί θεοσπευμένος. Έτσι νομίστηκε τουλάχιστον. Σε λίγες μέρες όμως τον ξανάπιασαν και τον έκλειναν σ' ένα άλλο ορενοκομείο. Εκεί έσβυσε ολόκληρωτικά τό 1885 τό πιο σπινθηροβόλο έσω πνεύμα της εποχής του.

Και τρανική ειρωνεία της τύχης: λίγο προτού πεθάνη, ζωνοάωσε, μέσα σέ μια άναλασπητό τό σβυσμένο του πνεύματος, ένα θανάσιμο πένακι που τον επέγραψε «Ο Τρελλός»!...

Β. ΣΑΜΠΑΣ

ΘΥΣΙΑ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΤΣΑΡΛΣ ΦΕΛΛΟΥ

—Υπάρχει μία περίπτωση, είπε ο Λάτον γεμίζοντας τά ποτήρια μας ούϊσκυ, που ο άνδρας, προκειμένου να θυσιάσει μία γυναίκα ή τό παιδί του, προτιμά να θυσιάση τό παιδί του. Άκούστε αυτή την ιστορία και βγάξτε μαζί τά συμπεράσματα...

Ή κ. Φράντ ήταν χήρα ενός προξενικού υπαλλήλου στο Άντεν. Παιδί δεν είχε. Μιά μικρή περιουσία μόνο. Ή γνωριμία της με τον Βαλέξ έγινε μόλις ο φίλος μου, έγκατεστάθηκε στο Άντεν μαζί με τον γιό του, ύστερα απ' τον θάνατο της γυναίκας του. Γνωριμία παράξενη, αφού άρχισε με μία φιλονεικία.

Μια μέρα, ο Βαλέξ πήγε τον Ρενέ—τόν γιό του—στο Ζωολογικό Κήπο να δη τά ζαρκαδία. Μπροστά στο κλουβί, οι περιέργοι έμπόδιζαν τό παιδί να δη. Ο Βαλέξ παρακάλεσε μία κυρία να τραβηχθί. Εκείνη άφηρήμενη δεν άκουσε κι ούτε κουνήθηκε απ' την θέση της. Ο Ρενέ άρχισε τά κλάματα. Ο Βαλέξ λατρεύει τό παιδί του. Άγανακτισμένος, είπε: «Μά, επί τέλους, κυρία μου, άφήστε να πλησιάση λίγο τό παιδί!» Ή κ. Τέα Φράντ, γιατί αυτή ήταν, στράφηκε πειραγμένη κι' ο Μισέλ ψιθύρισε: «Ω! με συγχωρείτε... Δεν ήξερα... δεν είχα δη...»

Δεν είχε δη την γοητευτική όμορφιά της, την κατάλευκη έπιδερμίδα του προσώπου της, τά άκτινοβόλα μάτια της. Ντροπισμένος για την βαναυσότητά του, στεκόταν μπροστά της, έκλιπαρώντας μία συγγνώμη. Ή Τέα όμως δεν ξεθύμωνε. Θέλησε να της προσφέρει ένα μπουκέτο. Εκείνη άρνήθηκε. Την μεθεπομένη ή μούρα τους ένωσε για μία βραδυά σ' ένα σπίτι Άγγλων. Εκεί, ο Μισέλ άνέλαβε την υπεράσπιση... του έαυτού του. Θά συνηγόρησε πολύ καλά γιατί ή Τέα τον συγχώρησε... Καί καί παραπάνω: βοήκε ότι εκείνος είχε δίκιο!

—Θά παντρευτούμε μόλις περάση τό πένθος μου, σέ έξη μήνες, κατέληξε ή Τέα, την μέρα που ο Βαλέξ μού την άστήσε.

—Ο Ρενέ θά είναι εύτυχής που θά βρής μία μητέρα, ψιθύρισε μάλλον έρωτηματικά.

Εκείνη άναστενάξε. Καλά τό είχα μαντέψει: ο Ρενέ ήταν τό ζηλιάρικο παιδί που θά έσκουζε χωρίς τελειωμό κάτω απ' τό παράθυρο των νεόπαντρων. Ο Ρενέ υπέφερε. Δεν θυμόταν την μητέρα του, μία άείρινη ύπαρξη που είχε σβύσει σάν την φλόγα ενός κεριού, αλλά μονάχα πώς χρόνια τώρα είχε δική του κυριαρχία στον πατέρα του... Ή Τέα, με την άκρη των δαχτύλων της, του άφαιρούσε την αυτοκρατορία του. Ο μικρός αυτοκράτωρ έπρεπε να παραιτηθί... Δεν μπορούσε να τό συγχωρήση στην κ. Φράντ. Εκείνη όμως, με την βαθεία καλωσύνη της καρδιάς της, μούλεγε:

—Είμαι πολύ φυσικό, ή έθρότης του θά πάψη όταν θάρξω να ζω μαζί του.

Τότε θά καταλάβη πώς θά είμαστε δυο για να τον αγαπούμε...

Ο Μισέλ κι' ή Τέα γνωρίζονταν ένα χρόνο πάνω-κάτω. Έδώ και λίγο καιρό, αυτό τό μάντεψα, είχαν έρωτικές σχέσεις. Ζούσαν κι' οι δυο άπόλυτα εύτυχημένοι και τους άπόφευγα, μόνο και μόνο για να μην ταράξη την εύτυχία τους. Κι' ο Ρενέ άκόμα τους ένοχλούσε. Τόν έστελναν να παίξη στον κήπο, θέλοντας να πιούν απ' τό ίδιο ποτήρι και να κάνουν όλες τις τρέλλες των έρωτευμένων...

□ □

Ετοιμαζόμουν να φύγω απ' τον Άντεν. Την παραμονή της άναχωρήσεώς μου είδα τον ούρανό συννεφιασμένο. Ολος ο κόσμος περίμενε μία βροχή. Οι στέρνες γεμίζουν μία φορά στα δέκα χρόνια. Άραγε θά γέμιζαν αυτή την φορά;

Ο Μισέλ Βαλέξ μού είπε στο γεύμα:

—Θά είναι μαζεμένο πλήθος στις στέρνες... όλοι οι Άραβες πάνε για να δούν να τρώη ο δαμαστής.

—Ποιός δαμαστής;

—Ή Τέα άποκρίθηκε:

—Είναι τρόπος του λέγειν. Λένε όμως

πως όταν γεμίσουν οι δεξαμενές, πνίγονται τρεις. Και σημειώστε πως δεν θά τους έρριχναν ούτε ένα σκονί για να τους σώσουν...

—Η' άγγίξης έτοιμοθάνατο είναι γρουσουζιά, έτσι λένε, πρόσθεσε ο Βαλέξ.

Όλοι είχαν παρατήσει τις δουλειές τους και περίμεναν την βροχή. Ούτε ίχνος θύελλας στον άέρα. Θά ήταν μία τιμια βροχή. Καί σύμφωνα με τά καθιερωμένα, οι Άραβες που είχαν στην κατοχή τους άσκούς ή παληοτενεκέδες βενζίνης θά πούλαγαν τό νερό της δημοπρασίας, σέ όσους είχαν μόνο μικρά κανάτια.

Σάν τά κύματα του ποταμού που κυλούν όλα πός την ίδια κατεύθυνση, φύγαμε για την Ταβέλλα, όπου ήσαν οι δεξαμενές. Δεν έβρεχε, ο ούρανος όμως ολόανα και σκοτεινιάσε παραπάνω. Αυτό κίνητα, πεζοί, λεωφορεία κατέκλυζαν τον δρόμο. Μία κηδεία Ιθαγενών που κατευθυνόταν προς έναν Σιαπιλό Πύργο, προηγούνταν από μās. Πίσω μας, έρχονταν ένα σωρό αυτοκίνητα—βυτία για να μαζέψουν νερό.

Ήξερα ήδη αυτές τις καταπληκτικές στέρνες, δεξαμενές που είχε σκάψει ή φύση κι' είχαν επιχρίσει με τοιμέτο οι άνθρωποι. Σ' εκείνο τό σημείο, τά βουनिया σχηματίζουν μία πολύ στενή χαράδρα. Στο βάθος, είναι μία σειρά από βαθιές τάφρους.

Είδα γύρω απ' τά παραπέτα, πυκνά πλήθη περιέργων. Υπό τις διαταγές στρατιωτών που φορούσαν χακί, οι Άραβες είχαν κατεβή μέσα στις τάφρους και τις καθάριζαν από τις άκαθαρσίες, ξεφανίζοντας και βλαστημώντας όταν ένα παιδί, άπάνω απ' τό παραπέτο, άφηνε να πέση ένα πορτοκάλι ή τσούλια από φωστίκια. Στ' άλληλα, περίμεναν την βροχή, όπως τό μάννα οι Έβραίοι.

Είπαμε να καταφύγουμε στο Παιδικό Μουσείο, κοντά στις πέντε δεξαμενές. Εκεί βρίσκονταν κάτι άθλια έργαλεία από πέτρα της παλιάς εποχής... Μά ήταν πανγερή ή ατμόσφαιρα μέσα στο Μουσείο. Ο Ρενέ έπληττε καί με την τυραννική του θέληση, έπιμενε να πάμε στην χαράδρα, άπάνω απ' τους τάφρους. Έλπιζε να βρής εκεί τό κρινό του Άντεν, ένα λουλουδι που φυτρώνει ανάμεσα στις πέτρες.

Ακολουθήσαμε λοιπόν ένα δρομάκι στην άποτομη πλαγιά του βουνο. Άρχισαμε να κατεβαίνουμε, κυττάζοντας κάτω μας τις τάφρους που ήσαν σάν άνοιχτά, πελώρια στόματα, έτοιμα να δεχθούν την λεία τους. Τέλος, άρχισε να βρέχει. Χοντρές, διάφανες σάν κρύσταλλο, οι σταγόνες έπεφταν. Σε λίγο, ή μπόρα είχε ξεσπάσει για καλά.

Γελούσαμε κάτω από τον χλιαρό αυτό κατακλυσμό. Τό πλήθος υποδέχθηκε την ούρανια εύλογία με άλαλαγμούς χαράς. Όλοι με τά κεφάλια ριγμένα πίσω, με τά στόματα άνοιμένα, ρουφούσαν την βροχή με ήδονή.

Υστερα, καθώς κατεβαίναμε τον δρόμο, λιγοστέψαμε τά γέλια. Τώρα ένας χείμαρρος κατακυλούσε σάν καταρρά-

—Μη μού ξαναμιλήσετε πιά, ποτέ γι' αυτήν!

κτης απ' τους τοίχους του μονοπατιού, έβρεχε τα πόδια μας, με έσπρωχνε όρμητικά με τηδημάτα τρελλού πουλαριού. Κομάτια βράχων ξεκολλούσαν απ' τις πλαγιές του βουνού κι' απειλούσαν να μ'ας πλακώσουν. Ο Βαλές δεν έπαυε να έπαναλαμβάνει: «Προσέχτε!» Ο Ρενέ κρατούσε το φόρεμα της Τέας. Οι πρώτες δεξαμενές είχαν γεμίσει από ένα κίτρινο νερό που άφριζε. «Βρέχει καφέ-δ-λαί!» φώναζε γελάοντας ο Ρενέ.

Είχαμε φθάσει σχεδόν στο τέρμα της πλαγιάς, στην επιφάνεια των τάρφων που πλημμύριζαν νερό. Ξαφνικά, είδα την Τέα και τον Ρενέ, που προχωρούσαν μπροστά, να γλιστρούν και να πέφτουν μέσα στις δεξαμενές. Τους είχαν παρασύρει κάτι χαλίκια, που κυλούσαν. Μόλις δέ βρέθηκαν μέσα στο νερό, το κύμα τους χάρισε τον ένα απ' τον άλλο..

Όλα έγιναν με άστραπιαία ταχύτητα. Ξαφνικά, είδα και τον Μισέλ μέσα στην τάρφο. Είχε πηδήξει. Κολυμπούσε πολύ καλά, παρ' όλα τα ρεύματα. Τό ξεφωνιτά του πλήθους δυνάμειαν όσο πήγαιναν. Έννοείται πως τα σκαμμένα αυτά υποκείμενα δεν θάρριχαν ούτε ένα σχοινί για να βοηθήσουν τον Βαλές που έπείστροφε τώρα υποβαστάζοντας ένα κορμί με το χέρι του. Άρπαξα την μακρυά σάρπα μιάς κυρίας που βρισκόταν κοντά μου κι' έρριξα την μιά άκρη της στην δεξαμενή. Ο Βαλές δυο φορές έπεξείρησε να την πιάσει, αλλά δεν μπόρεσε. Την τρίτη όμως φορά κατάρθωσε να πιαστή από αυτήν. Ο Ίταλος πρόξενος με βοήθησε. Τότε, οι ιθαγενείς φιλοτιμήθηκαν και πολλοί ρίχτηκαν μέσα στην δεξαμενή, γιατί έλπιζαν να ανταμειφθούν γενναία. Ο Μισέλ είχε επαναφέρει ένα μόνο σώμα που το άρπαξε στην τύχη, μέσα στην δίνη: το σώμα της Τέας. Ο Ρενέ έμενε μέσα στην τάρφο, ενώ το νερό ανέβαινε διαρκώς... Έσκυψα άπανά στην λιπόθυμη Τέα. Σε λίγο την συνεφέρναμε. Μόλις ένοιξε τα μάτια της ή πρώτη της κραυγή ήταν: «Μισέλ!» Ο Μισέλ όμως άναζητούσε μέσα στον κίτρινο άφρο τον Ρενέ. Τέλος, έφεραν και τον μικρό, άναίσθητο.

Χρειαστήκαμε ένα τέταρτο της ώρας για να φθάσουμε στο Μουσείο γιατί το πλήθος μ'ας έμπόδιζε να προχωρήσουμε. Ημασταν ξετρελλαμένοι απ' τα ξεφωνιτά και την συγκίνηση. Η Τέα είχε συνέλθει πιά τελείως και ήταν τώρα τριγυρισμένη από κάτι άγγλιδες κυρίες. Εγώ φρόντιζα για τον Ρενέ. Ένας ευρωπαίος γιατρός, άργότερα ένας δεύτερος, ύστερα ένας τρίτος. Έτρεξαν στο παιδί που κινδύνευε. Επί πέντε ώρες πέντε άτέλειωτες ώρες!—το κάναμε τεχνητή άναπνοή κι' έντριβές με συσπασμούς. Άλλοίμονο όμως! Τίποτα δεν ξανάδωκε την ζωή στο άμοιρο παιδί. Έμεινε πάντα με το ένα του μάτι όλάνοιχτο, σαοτισμένο, άπελπισμένο, στην πρασινωπή όψη του... Το άλλο μάτι ήταν κλεισμένο, πρισμένο γιατί είχε χτυπήσει σ' έναν βράχο.

Επιστρέψαμε στην πόλη — τένιμη συνοδεία. Η Τέα, πυρετωμένη κρεβατώθηκε. Ο Μισέλ θέλησε να θάψη το παιδί του. Δεν άφησε τις γυναίκες να το σαβανώσουν, λέγοντας: «Τό έχω ντύσει και ένενύσει πολλές φορές ως τώρα μόνος μου. Αφήστε μου το...» Θεωρήσαμε προτιμότερο να μην το άντιλέξουμε. Στο ζεστό κλίμα θα βόρουν άμέσως τους νε

κούς και δεν έπρεπε να το άποσάσου με το παιδί του μιά ώρα άρχήτερα.

Μ' αυτό το θλιβερό περιστάτικό περιστατικό ή διαμονή μου στο "Αντεν. Το βαπόρι έφευγε την έπομένη, στις πέντε το πρωί. Κι' έτσι δεν μπόρεσα να παρασώ στην κηδεία. Έκοψαν όλα τα λουλούδια που είχε ο κήπος του Βαλές, τα λουλούδια που τόσο άγαπούσε ο μικρός «αυτοκράτωρ» που δεν θα διάταζε πιά στην ζωή του...

■ ■

Ύστερα από καιρό, στο Παρίσι, συναντήθηκα και πάλι με την κ. Φράντ.

Άμέσως, ή χαρά πλημμύρισε τα στήθη μου. Σκεπτόμουν: «Ο Μισέλ θα είναι μαζί της. Αυτή ή διαμονή στην Γαλλία θα τον κάνει να ξεχάσει όλωσδιόλου την λύπη του. Θα παντρευτούν».

Η Τέα όμως δεν ήταν ή παλιά όμορφη που άκτινοβολούσε και που είχε γοητεύσει τον Βαλές, μπροστά στο κλουβί του Ζωολογικού Κήπου. Τά μάγουλά της ήταν σκαμμένα, τα μάτια της τριγυρισμένα από σκοτεινούς κύκλους.

Κι' ο Μισέλ δεν βρισκόταν μαζί της. Η Τέα ούτε καν μου μίλησε γι' αυτόν. Μου διηγήθηκε πως ύστερα απ' την άναχώρησή μου απ' το "Αντεν, είχαν ένσκήψει όλες οι συμφορές. Πρώτα απ' όλα μιά έπιδρομή κουνουπιών. Καθώς έπληρχε έλλειψη από κουνουπιέρες, ζώα κι' άνθρωποι, κυριεύθηκαν απ' τον πανικό. Τότε, σάν τους Θεούς, άρχισαν όλοι να ζορν μέσα σε σύννεφα από λιβάνι, ό καπνός όμως αυτός έρέθιζε τα μάτια...

—Μεγάλες δυστυχίες περάσαμε...

Και με κλάματα, ή Τέα μου έξωμολογήθηκε:

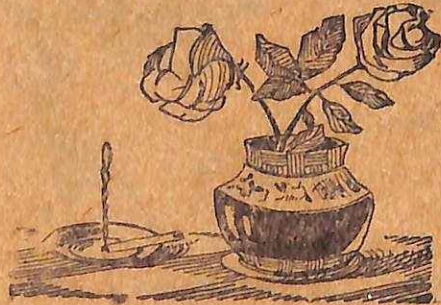
—Έτσι... δεν είχα κανένα λόγο να μένω πιά στο "Αντεν. Ο Μισέλ δεν θέλει πιά να με παντρευτεί...

—Πώς;

—Μου φαινόταν άφάνταστο. Μπορούσε ποτέ ο Μισέλ να κουραστή, να βαρεθί την γοητεία της; Τότε, με κάποιο διαταγμό, μου τά είπε όλα, σε μένα, το παλιό φίλο της:

«Ο Βαλές είχε άφιρώσει την ζωή του στην μνήμη του γιου του. Τού είχε κατασκευάσει ένα πραγματικό μασωλείο και δεν είχε πιά το θάρρος να παντρευτεί. Στην άρχή, ή Τέα έκανε ύπομονή. Δεν φανταζόταν ότι ή όδύνή του πατέρα θα μπορούσε να είναι τόσο σταθερή. Ο Βαλές διέκοψε όλωσδιόλου τις σχέσεις του με την νέα κι' εκείνη, άπελπισμένη, μολοντί δεν ένοιωσε κανένα βάρος στην συνείδησή της, έφυγε απ' το "Αντεν. Από τότε ταξίδευε, όλωμόναχη».

—Ωστε έφθασε μιά στιγμή για να παγώσει για πάντα ή καρδιά του Μισέλ; —Οχι! Μπορεί να ήταν τώρα, βεβισμένος στον σπαραγμό του, μιά μέρα ο-

μως θα ξαναγύριζε στην Τέα του, την δασή του στην έρημη ζωή. Πώς να άπαρηθή όλες τις χαρές της ζωής για την άναμνηση ενός δυστυχισμένου παιδιού;

Ύποσχέθηκα στην κ. Φράντ να έπισκεφθώ τον Βαλές στο προσεχές ταξίδι μου στο "Αντεν. Ώρκίστηκα μόνος μου να τον ξεναφέρω στην Τέα. Η νέα τον άγαπούσε τον Μισέλ της—αυτό μου το έκμυστηρεύτηκε.

—Τώρα θα ήθελε όμως τι άνεκάλυψα στο "Αντεν.

■ ■

Πρώτα απ' όλα το σαλόνι όπου με άδήγησε ο Άλγης είχε ξαναγίνει σαλονάκι για έργενή. Μαξιλάρια δεν είχε πιά, ούτε δαντελλένια τραπέζομάντηλα. Μόνο ένα μπουκέτο μπροστά στην φωτογραφία όχι της Τέας, αλλά του Ρενέ.

Κι' όμως δεν βρήκα τον Βαλές πολύ άλλαγμένο. Με υποδέχτηκε πολύ καλά και κατά την διάρκεια του γεύματος δεν φανέρωσε τίποτα. Μόνο, όταν μ'ας σέρβιραν καφέ στο γραφείο, είδε το βλέμμα μου πάνω στην φωτογραφία του γιου του κι' είπε άμέσως ταραγμένος:

—Καθμένο παιδί, θυμάστε; Τι εύτυχισμένο που ζούσε, πόσο μ' άγαπούσε. Τι άδικία να πεθάνη κανείς έτσι, προτού άκόμα ζήσει...

—Αναστένανε, λυπημένος. Και μίλησα.

—Η κ. Φράντ, με την όποια συναντήθηκα στο Παρίσι, μου φάνηκε λυπημένη, σάν νάνοιθε πολύ την στέρησή σας.

—Ο Μισέλ Βαλές έγινε κατάχλωμος κι' είπε:

—Είναι μιά τέλεια γυναίκα και ποτέ δεν θα μπορούσε να βρω καλλίτερη.

—Αυτά όμως τά τόσο έπαινετικά λόγια δεν δικαιολογούσαν την άπότομη διακοπή των σχέσεων. Ρώτησα:

—Δεν πάτε να την συναντήσετε στη Γαλλία; Η διαμονή εκεί θα σας ώφελήση.

—Αποκρίθηκε με ταχύτητα, ενώ σκοτεινίαζε το βλέμμα του:

—Δεν θέλω να έγκαταλείψω τον τάφο του Ρενέ... κι' άρνούμαι να ξεναδώ την κ. Φράντ. Άν θέλετε να μ' εύχαρισήσετε, μη μου ξαναμιλήσετε πιά ποτέ γι' αυτόν.

—Μά, άφού δεν έχετε τίποτε έναντίον της...

—Ο Μισέλ ψιθύρισε:

—Εκείνην βοήθησα πρώτα. Ένώ έκείνο έπρεπε να σώσω...

—Εγώ διαμαρτυρήθηκα. Δεν μπορούσε, είπα, στην φριχτή στιγμή της τραγωδίας να άποφασίσει ποιόν έπρεπε να βοηθήσει πρώτο. Ριχμένος μέσα στα κύματα, είχε άδράξει το πρώτο κορμί που βρέθηκε κοντά στο χέρι του.

—Δεν είναι δική σας άμαρτία, δυστυχισμένο μου φίλε, είπα, αν δεν προλάβετε να σώσετε και τους δυό. Δεν κάνετε έκλογή...

—Μάλλον μάντεψα παρ' άκουσα το έπιφώνημα του Μισέλ:

—Άπεναντίας...

—Απόρησα:

—Μά ή Τέα βρισκόταν πιά κοντά σε ι'ας μέσα στην δεξαμενή...

—Ο Μισέλ με διέκοψε:

—Οχι, ήταν...

—Ύστερα, με όρμη φώναξε:

—Άς πάσουμε να μιλούμε γι' αυτά!

—Άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό το παρελθόν. Αφήστε με, Κι' ή κ. Φράντ να μ' άψιση. Η άπόφασή μου είναι άμετάκλητη. Δεν

θα την ξεναδώ ποτέ.

Θέλησα να συνεχίσω. Το βλέμμα όμως του Βαλές μ' έμπόδιζε. Κατάλαβα όλη την τραγωδία: ο Μισέλ Βαλές, πηδώντας μέσα στην δεξαμενή είχε κολυμπήσει προς την γυναίκα κι' όχι προς το παιδί του. Κι' ενώ έβλεπε τον γιό του κοντά του, πρώτα βοήθησε την Τέα. Αυτό το ήξερε καλά. Σ' αυτό το δευτερόλεπτο μέσα, άραγε το μυαλό του, ή καρδιά του ή οι αισθήσεις του να διάλεξαν; Γιατί διάλεξε.

—Ίσως να ήταν καμιά κίνηση έξ ένστικτου. Το γεγονός όμως ότι έγκατέλειπε το άπροστάτευτο παιδί για την γυναίκα, ήταν, για τον πατέρα, ένα φριχτό έγκλημα. Κι' όχι μόνο δεν θα το συγχωρούσε στον έαυτό του, αλλά δεν μπορούσε να συγχωρήσει και την Τέα το ό,τι την είχε σώσει... εις βάρος μιάς άθώας ύπάρξεως. Βέβαια, ή Τέα ήταν άνεύθυνη της φριχτής αυτής έκλογής. Δεν τολμούσε να την κατηγορήσει. Νά την παντρευτεί όμως; Νά ένώσουν τις καρδιές τους; Ποτέ. Άδύνατον.

—Και το ένιωθα τόσο καλά, που έσφιγγα τα χέρια του Βαλές, λέγοντάς του —Έχετε δικήν...

■ ■

Αυτή είναι φοβερή τραγωδία, κατέληξε ο Λώτον: σε άρισμένη περίπτωση, ό άνδρας, μεταξύ του παιδιού και της γυναίκας, προτίμησε την γυναίκα... Οι τύψεις όμως για μιά τέτοια θυσία τον βασάνισαν και κατέστρεψαν τον έρωτα, γιατί αν το έρωτικό ένστικτο είναι πιά δυνατό... το πατρικό ένστικτο είναι πιά ιερό. Μιά γυναίκα, μπορεί κανείς να την ξεχάσει κι' ένόσω ζή ακόμα. Δεν ξεχνά όμως το παιδί του. Και γι' αυτό ο Βαλές, για να έξανιστή, στερήθηκε την Τέα, καταδικάζοντας την ζωή του να κυλά στην έρημιά...

ΤΣΑΡΛΣ ΦΕΛΛΟΥ

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

—Τηλεφωνώ στον "Αη, Βασίλη να μ'η σου φέρη του χρόνου τίποτα, κακόπαιδο!...

Μ' αυτή την εύκαιρία, μαμά, πές του σε παρακαλώ πως δεν ήταν τίποτε ο φατεινός του σιδηρόδρομος. Χάλασε κιόλαα!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΝΗΣΤΗΡΟΣ ΤΗΣ

Υράψαμε ήδη για τα περίεργα φαντάσματα ζωντανών ανθρώπων που έχουν έμφανισθή σε διάφορα μέρη και μάλιστα στην Βουλh των Κοινοτήτων.

Θα σας άναφέρουμε παρακάτω μιά άκόμη τέτοια περίπτωση, έμφανίσσεως του φαντάσματος ενός ζωντανού, που δεν ύπηρξε όμως διόλου άσκοπη, άφού έσωσε την ζωή ενός ανθρώπου.

Την άφηγείται την Ιστορία ο γιατρός της βασιλικής αύλης της Άγγλιας σερ Τόμας Ουάτσον, και δεν μπορεί να χωρέσει καμιά άμφιβολία για την γνησιότητά της.

Ο σερ Ουάτσον είχε πάει εκείνη την ήμερα σε κάποιο προάστιο για να έπισκεφθί έναν άρρωστό του και έπείστροψε στο Λονδίνο σιδηροδρομικώς. Σε λίγο, στο ίδιο διαμέρισμα ανέβαινε μιά νέα κοπέλλα και έπαιρνε θέση δίπλα του. Ξαφνικά ή νέα ταράσσεται και σε έρώτηση του γιατρού άπαντά:

—Δεν μπορώ να καταλάβω, κύριε του άπλητησε ή νέα, αλλά μου φάνηκε πως είδα τώρα, άπεναντί μου τον άρραβωνιαστικό μου, ό οποίος πρέπει να βρίσκεται αυτή την στιγμή στο Λονδίνο και να με περιμένει, να μου κάνει νύμφη, έπιτακτικά, να κατέβω από το τραίνο!

Και ή νέα περιέγραψε στον γιατρό τον άρραβωνιαστικό της, πως ήταν, τί φορούσε κτλ.

Ο δωρ Ουάτσον και οι άλλοι συνταξιδιώτες του προσπάθησαν να πείσουν την νέα πως δεν συνέβαινε τίποτε, ότι είχε πέσει θύμα φρεναπάτης, και ή νέα ήσύχασε λίγο. Όταν όμως το τραίνο σταμάτησε στον έπόμενο σταθμό, ή νέα σηκώθηκε και έδήλωσε ότι θα κατέβη. Πρόσθεσε ότι το ύφος του άρραβωνιαστικού της ήταν τόσο ίκετευτικό, όταν της έλεγε να κατέβη, που δεν

μπορούσε να μην τον άκούση. Κατέβη λοιπόν από το τραίνο ενώ ο γιατρός και οι άλλοι συνέχισαν το ταξίδι τους.

Ύστερ' από λίγο, το τραίνο σταματούσε άπότομα σ' ένα σημείο της γραμμής, όπου γινόντουσαν έπισκευές. Από το άπότομο αυτό σταμάτημα το δαγόνι τραντάχθηκε ό-λάκερο και ή θορυβία τσάντα με τα εργαλεία του γιατρού που ήταν έπάνω, μέσα στο πλεμμάτι των άποσκευών, έπεσε και χτύπησε κατακέφαλα τον επιβάτη που είχε πάρει στο διαμέρισμα, την θέση της νέας. Το χτύπημα ήταν σφοδρό και ο δυστυχισμένος άνθρωπος έμεινε στον τόπο!

Όταν το τραίνο έφθασε στο Λονδίνο, ο δωρ Ουάτσον, είδε στο και του σταθμού έναν νέο που φαινόταν πολύ άνήλικος και που κύτταζε στα παράθυρα των δαγωνίων σάν να περίμενε κάποιον που δεν τον έβλεπε. Ο νέος αυτός έμοιαζε καταπληκτικά και στα χαρακτηριστικά και στο ντύσιμο με τον άρραβωνιαστικό της μυστηριώδους συνεπιβάτηδός του.

Ο γιατρός τον πλησίασε και σε λίγο δεικνόνταν ότι ήταν αυτός ο ίδιος. Όταν τον πληροφόρησε ότι ή νέα κατέβηκε σ'α και άβλαβής στον προηγούμενο σταθμό. Ο νέος χάρηκε ύπερβολικά, δεν θυμόταν όμως να είχε προειδοποίηση νοερώς την νέα για το δυστύχημα, ούτε να το είχε προαισθανθί.

Είχε νοιώσει όμως κάποιο άόριστο φόβο να τον κυριεύη χωρίς να ξέρη κι' αυτός γιατί και με άγωνία περίμενε το τραίνο. Ωστε, ο νέος αυτός, είχε προειδοποιήσει εν άγνοία του, την άρραβωνιαστική του στέλνοντάς της το φάντασμα του για τον κίνδυνο που διέτρεχε και σώζοντάς την από δέβαιο θάνατο!

Τί ήταν λοιπόν αυτό που ήξερε ότι θα συνέων. Η έπιστήμη δεν το έξακριβώσε.

ΕΙΠΗΡΧΕ ΤΡΟΠΟΣ

—Λείπουν δύο εικοσάδραχμα απ' αυτό το συρτάρι... και δεν έχω παρα μονάχα οι δυό μας τό κλειδί!...

—Ω! Μην συγχίζετε κύριε. Βάζωμε ό καθείς μας στο συρτάρι από ένα εικοσάδραχμο και τελειώνει...

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΑ ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ

—Μαργαρίτα! Όρκίσου τώρα, στην ιερή αυτή στιγμή ότι δεν θ' άλλαξω φίλοι!...

'Απ' όλα δι' όλους

ΜΕΤΑ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Ποιός 'Αλέξανδρος Δουμάς, νεώτερος, θα γράψω την καταπληκτική ιστορία του 'Αμερικανού μίστερ 'Αντριους; Δεν έχει δέδωκε η ιστορία του ανθρώπου αυ-

τού καμιά σχέση με το θέμα του περιφημου εκείνου «Μετά 20 έτη» δεν είναι όμως γι' αυτό λιγότερο δραματική και μυθιστορηματική.

Λοιπόν, ο δυστυχισμένος αυτός μίστερ 'Αντριους έμεινε 25 χρόνια στην φυλακή και μόλις τώρα ανακαλύφθηκε... ότι υπήρξε θέμα δικαστικής πλάνης! Τον αποφυλάκισαν λοιπόν, γέρο πιά, αφού του έδωκαν μια καλή αποζημίωση—750.000 φρ.—για να ξεχάσει το πάθημά του και να ζήσει χωρίς βόσνα το υπόλοιπο της ζωής του.

■ ■

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟ ΝΑ ΠΕΣΗ Ο ΑΛΛΟΣ ΝΟΚ - ΑΟΥΤ

Οι πυγμαχικοί αγώνες μεταξύ επαγγελματιών, δεν είναι πάντα «τίμιοι» αλλά σκηνοθετούνται με προεξοφλημένα τα αποτελέσματα, κατόπιν προσυνεννόησης μεταξύ των δυο αντιπάλων.

Έτσι, και ο περίφημος μαύρος πυγμαχός Τζόνσον είχε δεχτεί κάποτε, αντί αδροτάτης αμοιβής να χάσει ο' ένα μάς με τον λευκό Ζές Γουίλιαμς. Μονάχα, που ο Τζόνσον, μη έχοντας και τόσο έμπιστοσύνη στην καλή πίστη των διοργανωτών του αγώνος, περίμενε πρώτα να του κάνει νεύμα ή γυναίκα του ότι είχε κιάλας τα λεπτά στην τσάντα της για να πείσει κάτω νόκ-άουτ! Αυτό έγινε στον 10ον γύρο, ήθελε πολύ στην ώρα του

το νεύμα της γυναίκας του, γιατί ο Τζόνσον παρ' όλο τον συγκαταμένο του παίξιμο ως έδειχνε την ώρα, είχε ήδη κάνει σαλάτα τον αντίπαλό του, και ήταν έτοιμος αυτός να πείσει κάτω αναίσθητος!

Ο ΚΑΠΝΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΚΡΟΖΩΙΑ

Πιστεύετε ακόμη ότι ο καπνός βλάπτει τον άνθρωπο; Αν ναι, τότε δεν έχετε παρὰ να πάρετε το παράδειγμα της 'Αγγλίδος μίστερς Γκράιβις Σπένς. Είναι σήμερα έννενηντα έτών και εξακολουθεί να καπνίζει σαν φουγάρο. Μόνο, που θαρρείς τώρα την πίπα και αποφάσισε να καπνίζει σιγαρέττα. Λοιπόν, ή μίστερς Σπένς, είναι παρ' όλο το διαρκές κάπνισμα, υγιέστατη με μάγουλα ροδοκόκκινα. Ουδέποτε έχει προσβληθεί από ασθένεια του στήθους ή του λάρυγγος.

■ ■

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ... ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Οι σελίδες της «Εβδομάδος» έχουν επανειλημμένως ασχοληθεί με τα μυστήρια της κρυπτογραφίας που τόσο δράση έσημειωσε στον Μεγάλο Πόλεμο.

Μέσα στ' άλλα ενδιαφέροντα που δημοσιεύθηκαν, ως προσθέσαμε κι' αυτό, που είναι μέσα στ' άλλα και πολύ πρωτότυπο ως τέχνασμα.

Οι έμπόλεμοι, για να παραπλανήσουν στην άλληλογραφία τους την έχρηξη κατα-

σκοπεία, σκαρφίζονταν τα πιο περίεργα και άπιαστα πράγματα. Έτσι, οι Γάλλοι είχαν μεταχειρισθεί και αυτό το μουσικό πεντάγραμμο. Έγραφαν δηλ. τις διαταγές των μέ... μουσικών. Ένα από τα πολλά «ντοκουμέντα» και αυτό που δημοσιεύουμε παραπάνω. Ξέρετε τί λέγει ή περιεργή αυτή μουσική; 'Ανατινάξτε ορισμένως την γέφυρα, σύριο βράδυ!». Τί φριχτή συμφωνία θ' έχη γραφεί ύστερα από το σύντομο αυτό προελόντιο!...

ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΣΑΜΟΥΡΑΙ'

Οι γιά-σιγά, οι έθνικοί χοροί, αφήνουν και στην 'Ιαπωνία τον παραδόσεων την θέση τους στους χορούς της μόδας που χορεύονται στα σαλόνια της Ευρώπης και της 'Αμερικής. Σ' όλες τις μεγάλες πόλεις άνοιγουν ντάνσιγκ που γεμίζουν άμέσως από κυτρίνους όπαθούς της μοντέρνας Τερψιχόρης. Μονάχα στο Τόκιο άνοιξαν είκοσι τέτοια «ντάνσιγκ». Συνήθως χορεύουν με ένα γραμμόφωνο, αλλά στις άριστοκρατικές αίθουσες παίζουν όρχήστρες φρεζένας κατ' ευθείαν από την Χαβάη ή τις Φίλιππινες.

Οι μοντέρνοι χοροί άρχισαν τώρα να κινούνται και τις λαϊκές τάξεις που έμειναν ως χθές κολλημένες σαν ύστρακα στα «πα-ρια».

ΦΥΤΩΣΕ ΜΕΤΑ 2500 ΧΡΟΝΙΑ

Δεν διατηρούνται μόνο οι μούμιες στις σαρκοφάγους, αλλά και οι σπόροι. 'Ός γνωστόν, οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, μπαλ-σάμωναν τους νεκρούς των γιατί πίστευαν

πως μια μέρα, οι ψυχές θα ξαναγυρίσουν στα σώματα που αφήκαν για τον ένα ή άλλον λόγο, και θα γίνην ανάστασις νεκρών. Για να διευκολύνουν δε τους νεκρούς στο ξαναζωντάνεμά τους έβαζαν δίπλα τους μαζί με τα πιο απαραίτητα αντικείμενα τους καθημερινής χρήσεως και διάφορα τρόφιμα, όπως σιτάρι, πλακούντες, φρούτα ξερά κλπ.

Τελευταία, μέσα σε μια σαρκοφάγο που άνοιχθηκε, βρέθηκαν δίπλα στην μούμια και μερικά σπυριά σιτάρι. Ένας τότε από τους σοφούς... μουσιολόγους, είχε την περιέργεια να δει αν θα φύτρωνε το προϊστορικό, σχεδόν, αυτό σιτάρι. Φύτεψε λοιπόν τον σπόρο, και κατάπληκτος διαπίστωσε ύστερ' από λίγο καιρό, πως το σιτάρι του Φαραώ είχε βγάλει ένα καταπράσινο βλαστάρι... Τό πράγμα έκανε έξαιρετική εντύπωση. Φαντασθήτε όμως, ύστερ' από 2500 χρόνια!

■ ■

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

Η παρακάτω ιστορία είναι αθηντική ως το τελευταίο της γράμμα:

Ο Γάλλος καθηγητής κ. Μασπερό δεν είναι μόνον συνονόματος του μεγάλου αιγυπτιολόγου, αλλά και μεγάλος συνάδελφος... σε άφηρημάδα των μεγάλων σοφών και άφηρημένων Νισύτων, ή Νεύτωνος, επί το έλληνιστερότερον και 'Αραγκό.

Κάποτε ο σκύλος του, γιατί ο κ. Μασπερό ήταν και μέγας ζωόφιλος, άρπαξε, παίζοντας, κάποιον μαθητή του απ' τα ψαχνά και δεν έλεγε να τον αφήσει.

Ο μικρός έδωσε φυσικά τα κλάματα και

έπεισε τον κ. Μασπερό:

—Κύριε, καθηγητά φωνάξετε σας παρακαλώ το σκύλο σας, θα με κουρελιάσει.

—Να τον φωνάξω... να τον φωνάξω μισό μου, αλλά διάβωλε! Πώς είναι το όνομά του; 'Αδύνατο αυτή τη στιγμή να το θυμηθώ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο διάσημος ιδιωτικός ντέκτειβ Ρέις Ουίλλιαμς παίρνει μια έπιστολή από έναν μυστηριώδη άγνωστο που του στέλλει 1000 δολάρια και του όρίζει ραντεβού μπροστά από τον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό. Ο Ουίλλιαμς αποφασίζει να πάει.

Έν τώ μεταξύ δέχεται την έπίσκεψη του Γκρέγκορ Φόρντ, άρχηγού της μεγαλύτερας αστυνομικής όργανώσεως της πόλεως, ο οποίος του υπόσχεται 1000 δολάρια αν σκοτώσει τον τρομερό γκάγκστερ Φίλ Ριτζέριο.

Ο Ουίλλιαμς άρνείται. Πηγαίνει στον Κεντρικό Σταθμό κι' ο άγνωστος έπιστολόγράφος του εμφανίζεται απότομα κι' ένα περιπόλο. Προτού όμως πυροβολήσει σωριάζεται νεκρός από τις σφαίρες του Ρέις Ουίλλιαμς, που φεύγει και έπισκέπτεται τον Γκρέγκορ Φόρντ. Την στιγμή εκείνη άναγέλλουν στον Φόρντ ότι κάποιος άγνωστος δολοφόνησε τον Φίλ Ριτζέριο στον Κεντρικό Σταθμό.

Ο Φόρντ πληρώνει τα 1000 δολάρια στον Ουίλλιαμς και του υπόσχεται ότι θα φροντίσει να μη ένοχληθή καθόλου από την άστυνομία.

Όταν ο Ουίλλιαμς έπιστρέφει σπίτι του βρίσκει να τόν περιμένει απ' έξω κάποιος άγνωστος που του άναγγέλλει ότι τόν είδε να σκοτώνει τον Ριτζέριο. Ο άθροπος αυτός είναι ο Μάρκ Γιάρροου και του δίνει 1000 δολάρια για να μάθει αν συνεργάζεται με τον Γκρέγκορ, και μια καλή συμβουλή: να προσέχει στο έξης. Σε λίγο καλούν τον Ουίλλιαμς στο 'Αρχηγού. Αυτός του προτείνει συνεργασία. Τα έγγραφα έχουν αύξήσει πολύ. Από τον Τσάτσι δέ, ο Ουίλλιαμς πληροφορείται ότι οι γκάγκστερς έχουν κλέψει και την μικρή κόρη του 'Αρχηγού. Ο Ουίλλιαμς, άναλαβάνει τώρα με περισσότερη θέαση την υπόθεση. Πηγαίνει στο ξενόδοχείο της «Βασιλίσσης Μαίρης», για να συναντήσει τον ξένο πράκτορα Μάρκ Γιάρροου αλλά εκεί βρίσκεται ξαφνικά αντιμέτωπος με μια παλιά του γνωριμία, την Φλόγα.

Αυτή τον καλεί στο διαμέρισμά της και τόν ρωτά αν σχέσει με την άποστολή του.

4. (Η συνέχεια)

Την έρώτηση αυτή της Φλόγας, άπάντησα με μια άλλη έρώτηση: —Γιατί θελήσατε να με δείτε; —Γιατί ήθελα να σας μιλήσω. Είσατε καταδικασμένος σε θάνατο, έστε... Με πλησίασε άργά κι' άκούμνησε τα

δυό της χέρια στους ώμους μου. 'Υστερα συνεχίζοντας την χειρονομία της μ' άγκάλιασε.

Είχε κάτι το φαρμακερό και το μεθυστικό συγχρόνως ή έπαφή αυτή με το μωρμένο αυτό κορμί. Το βλέμμα της είχε κάτι το μαγνητικό. Στην στιγμή μου ήρθε στο νού όλο το γοητευτικό παρελθόν. 'Υστερα, θυμήθηκα τα άποκόμματα των έφημερίδων. Τους σκοτωμένους. Όλα τα παραμορφωμένα πτώματα.

Τέλος ή Φλόγα μίλησε άργά, με φωνή προκλητική, αλλά σαγηνευτήρα:

—Τι σκέπτεσθε τώρα για μένα, Ρέις; 'Ηθοποιός δεν είμαι για να ξέρω να ύποκριθώ. Της μίλησα καθαρά και ξάστερα:

—Σκέπτομαι πως είσαι σάπια... και στην ψυχή και στο σώμα.

Και την έσπρωξα απότομα μακριά μου. Τα γόνατά της για μια στιγμή λύγισαν, αλλά ύστερα άνωρθώθηκε και με κύτταξε. Δεν ήταν θυμωμένη, φαινόταν μάλλον λυπημένη.

—Καθήμε Ρέις! μου είπε κουνώντας το κεφάλι της.

Και ξαναπλησιάζοντάς με:

—Ρέις, ψιθύρισε, άψησέ τα όλα, ένόσω είναι ακόμα καιρός. Σ' άφήνω να διαλέξεις. Είναι ή τελευταία σου έλπιδα σωτηρίας.

Την κύτταξε ψυχρά.

—Ευχαριστώ, της είπα, προτιμώ όμως να μένω, άγαπητή μου φίλη, κόμησης Γέντο, ή Φλώρενς Ντράμοντ, ή όπωσδήποτε άλλο λέγεσθε. Από αυτήν άκριβώς την στιγμή, ο θάνατος δεν θα χτυπά μονόπλευρα. Όποιοσδήποτε κι' αν βρεθί στον δρόμο μου, άνδρας ή γυναίκα, θα τόν σκοτώσω.

Έκείνη άρκέστηκε να χαμογελάσει:

—Διερωτώμαι, είπε άργά, αν θάχης τό κουράγιο να πυροβολήσης και μια γυναίκα;

—Δεν θάρχησης να το όης με τα μάτια σου.

—'Ακόμα κι' αν ή γυναίκα αυτή ήμουν εγώ;

—'Ακόμα κι' αν ή γυναίκα αυτή ήσουν εσύ!

—Λαμπρά! Τότε κι' εγώ θά...

Διεκόπη. 'Εγώ γύρισα απότομα το κεφάλι μου. Μια πόρτα είχε άνοίξει κι' ο Μάρκ Γιάρροου στεκόταν στο κατώφλι.

—Τόν άγαπητό κύριο Ουίλλιαμς! είπε προχωρώντας προς το μέρος μου και δίνοντάς μου το χέρι... Έγνοια σας και δεν θα πετάξω στο δρόμο χίλια δολάρια για μιάν άλλη θοοφανή άπάντηση στο έρώτημά που σας έθεσα το άπόγευμα.

Δεν είχα διάθεση να κρυθώ,

—Περιττόν να ξοδέψετε έστω κι' ένα σέντς, είπα. Τάσσομαι στο πλευρό των έξολοθρευτών.

Γούρλωσε τα μάτια του από την έκπληξη:

—Τών έξολοθρευτών;... Δεν καταλαβαίνω.

Η Φλόγα άνέλαβε να τόν διαφωτίσει:

—Τους έξολοθρευτάς των ποντικών έννοεί, Μάρκ. Μιλά για σένα σαν να ήσουν να ποντικός.

—'Αλήθεια; τι νόστιμο που είναι. Άγαπητέ μου κύριε Ουίλλιαμς, φοβόμια ότι δεν καταλαβαίνω όλη την φινέτσα του άμερικανικού πνεύματος και θα φαίνωμαι ίσως ήλιθιος στα μάτια σας!

—'Ηλίθιος, δεν είναι ή έκφραση που σας ταιριάζει άκριβώς. Είμαι όμως εύτυχής που σας είδα, κ. Γιάρροου, έρχόμουν μόνο και μόνο για να μιλήσω μαζί σας.

Η Φλόγα ξαπλώθηκε άναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, πήρε ένα σιγαρέτο από μια πολύτιμη σιγαροθήκη κι' άνάβοντάς το, είπε:

—Δεδομένου ότι αυτό το διαμέρισμα είναι δικό μου, δεν φαντάζομαι να με άποκλείσετε από την συνομιλία σας αυτή...

—'Αφού είναι έτσι άποκριθήκα, θα πάμε να μιλήσουμε άλλο.

—Ο Μάρκ θα μείνη εδώ.

—Μά, άγαπητή μου, άρχισε ο Γιάρροου, αν έπιμένει ο Ουίλλιαμς να μην μιλήσει;...

Και γυρνώντας προς το μέρος μου:

—Δεν μπορείτε να πείτε μπροστά στην κόμησά για ποιά ζήτημα θέλετε να μου μιλήσετε;

—Πώς όχι! Πρόκειται για την άπαγωγή της Μπέττυ, της κόρης του 'Αρχηγού.

—'Α! Όποτε την άπήγαγαν! Τι λυπηρό!

Η φωνή του Μάρκ Γιάρροου μαρτυρούσε έκπληξη, εκείνα όμως που πρόσέξα ήσαν τα μάτια του. Τα παράξενα μάτια του που κύτταζαν την Φλόγα. 'Αλλά κι' ή Φλόγα είχε καρφωμένα τα βλέμματά της στον Μάρκ Γιάρροου.

—Ναι, συνέχεια, είναι λυπηρό. Λυπηρό για τόν «'Αρχηγό», για μένα και για το παιδί.

—Πραγματικά. Γιατί νάρθηκε όμως να με βρήτε; Μου φαίνεται ότι ύστερα από όσα άσφαλώς σας έχει πει ο 'Αρχηγός για μένα, θάπρεπε να είμαι ο τελευταίος άνθρωπος στον όποίο θα έπρεπε να άποταθήτε!

Κατάλαβα τι έννοούσε ο Γιάρροου. 'Υπαινισσάμεν την παράγραφο εκείνη του σημειώματος όπου γινόταν λόγος για μένα και την καθοδό του στον άγώνα. Ά-

πάντησα με έτοιμότητα...

—Ίσως! Δεν με έστειλε όμως ο Άρχηγός σε σάς. Ο Άρχηγός μάλιστα ούτε καν μου είπε πώς είχε άπαχθί ή κόρη του. Ξέχασε τον προσωπικό του σπαργμό και σκέφθηκε μονάχα το γενικό καλό.

—Αυτό είναι προς τιμήν του. Ο Άρχηγός είναι μια έξεχουσα προσωπικότης. Η χώρα μου ένδιαφέρεται έξαιρετικά γι' αυτόν.

—Πρό παντός για την εξαφάνισή του!

Ο Γιάρρου σήκωσε τους ώμους. —Ίσως να μην είναι πολύ φίλος με κάποιον μεγάλο έθνος. Κάποιο έθνος που είναι τόσο σπουδαίο όσο και το δικό σας... αν όχι παρ'απάνω!

—Εφ' όσον όμως ο Άρχηγός δεν θέλει να ικανοποιήσει τις επιθυμίες σας, δεν βλέπω σε τί...

Ο Γιάρρου έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας.

—Τις επιθυμίες των άπαγωγών, παρακαλώ, κύριε Ούλλιαμς. Προτιμώ έτσι.

—Τις επιθυμίες των άπαγωγών, έστω! άφου επιμένετε. Θα ήθελα μόνο να σάς ρωτήσω τι θα κέρδιζαν οι άπαγωγείς βασιανίζοντας το παιδί;

—Ένας άνθρωπος που είναι ταραγμένο το μυαλό του δεν είναι καλός ηγέτης άνθρωπος. Αν υπορούσα να συμβουλέψω τον Άρχηγό, θα του έλεγα: «Υποκύψτε».

Ένα τέτοιο περιστατικό δεν μπορεί να μείνη μυστικό. Πρό παντός όταν θα ανακαλύψουν το άκρωτηριασμένο πτώμα του παιδιού και θα μάθουν περί τίνος πρόκειται. Αν ο έχθρός δεν λάμβανε καθόλου ύπ' όψει του τον Άρχηγό, φαντασθήτε τι πανικός θα καταλάβη εκείνους που δεν κατέχουν ένα τόσο υψηλό αξίωμα! "Αν ο Άρχηγός δεν είναι έξασφαλισμένος από τις άπαγωγές, τότε ποιος θα είναι; Ναί, όπως λέτε κι' εσείς, κ. Ούλλιαμς, είναι λυπηρό. Για τον Άρχηγό, για σάς και για το παιδί.

—Έρχομαι και κάποιον άλλο, είπα.

—Ποιόν;

—Τόν έαυτό σας!

Φαντάζομαι να μίλησα ήρεμα, χωρίς να τρέμη ή φωνή μου. Μέσα μου όμως, ένιωθα μια μεγάλη ανησυχία. Άσφαλώς, τέ πρόσωπό μου κάτι θα μαρτυρούσε.

—Πώς ξεχνώ τον έαυτό μου; ρώτησ άδιάφορα δήθεν.

Έγώ έσκυψα λίγο προς τόν Γιάρρου και άγγίζοντας με το δάχτυλό μου το στήθος του:

—Άκούστε, είπα, αν συμβή έστω και το παραμικρό στο παιδί κι' αν δεν το άποδώσετε στους γονείς του ως αύριο την δεκάτη πρωινή, θα έχω την ευχάριστη ανάρθω να σάς συναντήσω και πάλι έδω και να σάς κάνω κόσκινο στις σφαίρες!

Έκανε ένα βήμα προς τώ πίσω.

—Με άπειλείτε! είπε άργά. Και μάλιστα μπροστά σε μάρτυρα!

—Δεν ξέρω, άλλ' ίσως να μην πιστεύετε ότι μπορώ να κάνω αυτό που λέγω!

—Κάθε άλλο, σάς πιστεύω! Ξέρω πολύ καλά πώς έχετε την ικανότητα να σκοτώνετε γι' αυτό θα λάβω άμέσως τώ μέτρα μου για να άποφύγω ένα τέλος τόσο γρήγορο και τόσο άδοξο συνάμα.

—Τι θέλετε να πείτε;...

Χάιδεψε τώ πηγούνι του με τώ μακρού, κίτρινα δάχτυλά του.

—Θέλω να πώ ότι θα λάβω τώ μέτρα μου ούτως ώστε να μην μπορέσετε να

ή Φλόγα

κάνετε τώ άστείο που είπατε...

Είχε ξαναβρή τώ χαμόγελό του.

Έγώ δεν άπάντησα λέξη, στράφηκα και διευθύνθηκα προς τήν πόρτα. Έστρεφα ήδη τώ πόμολο όταν τόν άκουσα να μου λέη:

—Κύριε Ούλλιαμς, αν μου συνέβαινε διτθήποτε, αυτό θα μπορούσε να έπιταχύνη μια διεθνή σύρραξη που θα ήταν πολύ έπιζήμια για όρισμένα κράτη.

Μολονότι ένιωθα μια μεγάλη επιθυμία να τόν άρπάξω άπ' τόν λαμό, άρκέστηκα να σηκώσω τούς ώμους μου.

—Όποτε γνωρίζετε τόν φόβο; είπα.

—Άσφαλώς. Ο σόφος ό άνθρωπος γνωρίζει τόν φόβο και φροντίζει να τόν διώχνη άπό μέσα του.

Έλάσα σαρκαστικά. Λίγο έλειψε να βγάλω τώ ρεβόλβερ μου και να τώ σπάσω τώ κεφάλι. Συγκρατήθηκα όμως. Στο διπλανό δωμάτιο, άκουσα ύπόπνοιο θορύβους βηματών. Κι' ύστερα, αν άρταζόμσταν, ποιος ξέρει τι στάση θα τηρούσε ή Φλόγα; Ήξερα εκ πείρας πώς δεν θα στεκόταν με σταυρωμένα χέρια.

Έλάσα λοιπόν κι' άφου έρριξα μια τελευταία ματιά στά πρασινα, μυστηριώδη μάτια τής Φλόγας, άνοιξα τήν πόρτα και τήν ξανάκλεισα πίσω μου χωρίς βία.

Βέβαια, θα μπορούσα να κάνω κάτι, να έχω τέλος πάντων τήν τελευταία λέξη. Δεν ήμουν όμως δυσारेστημένος. Είχα άλαφρώσει λέγοντας όσα είχα φυλαγμένα.

ΟΠΟΥ Ο ΜΑΡΚ ΓΙΑΡΡΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΙΣ ΕΧΘΟΡΠΡΑΞΙΕΣ

Ο Γκρέγκορ Φόρντ σουλάταρε μέσα στο σαλόνι. Έχετε δη τόν Γκρέγκορ Φόρντ να σουλάτωση μέσα στο σαλόνι; Στριφογυρίζει σαν τήν σβούρα και θαρρεί κανείς πώς δεν πρόκειται να σταματήσει ποτέ.

Ξαφνικά, άρμωσε προς τώ μέρος μου.

—Τι σάς είπε λοιπόν ή Φλόγα; ρώτησε. Τι σάς έκανε;

—Άπλουστατα, μου χαμογέλασε, μ' άγκάλιασε, με φίλησε και μου άπέσπασε τήν ύπόσχεση να σάς σκοτώσω στήν πρώτη μας συνάντηση.

—Ρέις, Ικέτευσε ό Γκρέγκορ, άφήστε τ' άστεία. Πώς τήν βρήκατε ύστερα άπό δυό χρόνια που είχατε να τήν δείτε;

—Έχει άμορφήναι πολύ... αν αυτό σάς ένδιαφέρει!

Με κύταξε με παράπονο.

—Ας αφήσουμε τις άσκοπες κουβέντες, είπα με τήν σειρά μου. Δεν μου λέτε καλύτερα πώς έννοει ό Άρχηγός να με προστατεύση σ' αυτή τήν περιπέτεια;

—Θά σάς δώση κάθε είδους προστασία. Είδετε ότι δεν ξανάγινε λόγος για τώ «δυστύχημα» τού σταθμού. Μπορείτε να βασισθήτε σ' αυτόν. Έκείνος επέμενε να σάς προλάβω. Γιατί όμως ρωτάτε;

—Γιατί ύποχέθηκα στόν Γιάρρου να κάνω έλευθέρα σκοποβολή άπάνω στο κορμί του.

Νόμισα πώς ό Γκρέγκορ θάσκαγε άπ' τώ κακό του:

—Μπά που να πάρη ή όργη! Και γιατί όλα αυτά; Έμεis κυττάζουμε πώς και τι να καλύψουμε τήν ύπόθεση και να τήν κανονίσουμε συμβιβαστικά κι' έμεις άκόμα δεν μήκατε στο χορό και ζητάτε να σκοτώσετε όλο τόν κόσμο! Μά είναι σύστημα αυτό που διαλέξατε, παρακαλώ; Χαμογέλασα.

—Δεν θα ήταν άσκημη ιδέα να τώ κανονίζαμε άλλους. Ο Γιάρρου κι' έγώ άπειλήσαμε ό ένας τόν άλλο. Άλλά στο τέλος χωριστήκαμε σαν καλοί φίλοι.

Ο Γκρέγκορ κούνησε τώ κεφάλι του:

—Ρέις, είπε, θαρρώ πώς δεν καταλάβετε τι άκριβώς έχω να αντιμετώπισουμε. Έδώ είναι μια δολέκληρη όργάνωση που διαθέτει μυθώδη ποσά για κατασκοπεία. Ο Μάρκ Γιάρρου τούς διευθύνει όλους αυτούς... πάντως δεν έχωμε τώ δικαίωμα να τόν άγγίξουμε. Η ζωή μου, κάθε δευτερόλεπτο, κινδυνεύει κι' όμως... κι' όμως δεν μπορώ να κάνω τίποτα, γιατί ό σκοπός μας είναι άνάντερος και πρέπει, χωρίς να ύπολογίζουμε τώ ταπεινό σαρκία μας, να τόν φέρουμε εις πέρας. Έπρεπε να βγάλω τόν ένθουσιώδη φίλο μου άπ' τήν πλάνη του.

—Θά σάς καθουράσω έντελώς, Γκρέγκορ, είπα. Η ζωή σας δεν διατρέχει κίνδυνο. Όπως μου είπε ό Μάρκ Γιάρρου ποτέ δεν γέλασε τόσο σε μια όπερέττα, όσο διασκεδάζει με τήν άστεία σας αντίδραση.

Ο Γκρέγκορ τινάχτηκε σαν να τώ είχα δώσει μια γροθιά κατάμουτρα:

—Καλά... καλά είπε. Αυτό θα τώ δοώμε. Πρός τώ παρόν, άς δοώμε τις σοβαρές μας ύποθέσεις. Σας περιμένουν στο Άρχηγού. Ο Κατάσκοπος άριθ. 7 έχει ένα σημείωμα για σάς. Μόλις τώρα με είδοποίησαν.

—Ποιός είναι ό Κατάσκοπος άριθ. 7; Ο Γκρέγκορ έκλεισε τώ μάτια του.

—Δεν ξέρω, είπε. Ο Άρχηγός όμως κρατά μ' αυτόν ένα σπουδαίο άπότο. Είναι δικός του άνθρωπος και βρίσκεται σιό έχθρικό στρατόπεδο. Μή με ρωτήσετε τίποτε άλλο, γιατί ώρκίστηκα να τηρήσω μυστικότητα.

Όλα αυτά σήμαιναν πιθανώτατα πώς ό Γκρέγκορ Φόρντ άγνοούσε τήν ταυτότητα αυτού τού ανθρώπου και δεν ήξερε τίποτα γι' αυτόν. Καθώς όμως έννοούσε να κάνει ότι τήξερε όλα, προτιμούσε να μου παίξη αυτή τή μικρή κωμωδία.

Τού είπα πώς θα πήγαινα στο Άρχηγού.

—Και πρό παντός, μου ούστησε ό Γκρέγκορ συνοδεύοντάς με ως τόν δρόμο, προσέξε να μην σάς παρακολουθήσουν. "Αν σ' αλήθεια ό Μάρκ Γιάρρου σάς καταδίκασε σε θάνατον θα σάς σκοτώση σύντομα κι' άσφαλώς.

—Πάντως, είπα, πρέπει να τώ κάνη τώ άργότερο ως αύριο στις δέκα τώ πρωί.

—Γιατί;

—Γιατί αυτή τήν ώρα τού ώρισα για να τόν σκοτώσω έγώ.

Και πάλι, χάιδεψε δύσπιστα τώ πηγούνι του:

—Στις δέκα τώ πρωί, είπατε; Τότε, πιστέψτε με, Ρέις, θα σάς σκοτώση άπόψε.

Κάθησα μια γερή γροθιά στο στομάχι τού Γκρέγκορ φωνάζοντας:

—Ωλ ράιτ! Βάλτε τότε μια νεκροφόρα να συνοδεύη τώ αυτοκίνητό μου ως τώ

στρατηγείο! Έχω μια προάσθηση πώς θα τής προμηθεύω πελατεία.

Έφυγα σιγασφουρίζοντας στόν δρόμο. Όφειλω όμως να όμολογήσω πώς δεν σφύριξα με τήν καρδιά μου. Όχι που δεν μου άρεσε ή άποστολή που μου είχε άνατεθή. Ίσα-ίσα που μου έδινε τήν ευχάριστη να σκοτώσω τούς άνάντερους που βασάνιζαν μικρά παιδιά! Κάτι τώ παραξένο, όμως, ένιωθα να μου σφίγγη τώ λαμό.

Φυσικά, πρώτα θάπρεπε να ανακαλύψω τούς κακούργους. Άπό όσα όμως μου είχαν πη ό Γιάρρου κι' ό Γκρέγκορ, συμπεράνα πώς θά μ' έβγαζαν άπό αυτό τόν κόπο, άρχίζοντας πρώτοι εκείνοι τις έχθροπραξίες.

Και δεν βγήκα γελασμένος. Ο δρόμος ήταν γεμάτος κόσμο, τώ ένστικτό μου όμως μούλεγε πώς κάποιος με παρακολουούσε. Ήταν άδύνατον, φυσικά, μέσα σε τόσο κόσμο να βεβαιωθώ, ήταν όμως περιττό γιατί ήμουν σίγουρος. Η πολυτήρ μου πείρα μου είχε διδάξει πολλά.

Συλλογίστηκα τήν Φλόγα. Μπορεί να ήταν γυναίκα κάπως... ζωηρή έναν καιρό, ποτέ όμως δεν είχε άνακατευθί σε τέτοιες βρωμοδουλειές. Πάντως, όταν γίνη ή άρχή, τώ ένα έγκλημα έρχεται πίσω άπ' τώ άλλο, χωρίς διακοπή. Ένα παραστρατημένο μυαλό οδηγεί σε μια παραστρατημένη ψυχή και μια παραστρατημένη ψυχή οδηγεί... στήν κόμησσα Γέντο.

Δεν ήταν όμως μονάχα ένας, αυτός που με παρακολουούσε. Ήταν και ένας άλλος. Αυτός ό δεύτερος παρέλαβε σε λίγο ύπηρεσία άπό τόν πρώτο, που έφυγε. Έγώ μέχρις ώρας, μολονότι είχα άντιληφθί, χωρίς να στραφώ καν, τί είχε συμβή, διασκεδάζα. Τώ πράγμα δεν μου φαινόταν και τόσο επικίνδυνο. Δεν θα τολμούσε αυτός που με παρακολουούσε να με πυροβολήση μέσα στο Μπρόντγουαι, τήν ώρα τού συνωστισμού. Παρ' όλα αυτά όμως, ένιωσα να σφίγγεται ή καρδιά μου όταν θυμήθηκα πώς ένας άλλος είχε άποπειραθί να με σκοτώση μέσα στο πλήθος, στόν Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό! Γιατί λοιπόν να μην άποπειραθί στο Μπρόντγουαι, αυτός;

Έστριψα τήν έπομένη γωνία προς τήν διεύθυνση τής Πέμπτης Λεωφόρου. Κάμνοντας τήν στροφή αυτή, πέρασα άπό τήν πυκνοκατοικημένη πόλη σ' ένα ταπεινό χωριουδάκι. Η Νέα-Υόρκη μās έπιφυλάσσει συχνά τέτοιες έκπληξεις. Δεν ήταν πολύς κόσμος σ' αυτό τόν σκοτεινό δρόμο κι' έτσι μπόρεσα να διακρίνω τώ άτομο που με παρακολουούσε. Η μάλλον, τώ φαντάσθηκα. Διέσχισε τόν δρόμο, διευθύνθηκε προς τώ Μρόντγουαι και με παράτησε εκεί. Αυτό σήμαινε άσφαλώς πώς άλλος τόν είχε άντικαταστήσει στήν παρακολούθηση.

Τότε, τώ πράγματα άλλαξαν όψη. Όταν έξηρ κανείς ότι παρακολουθίται είναι εύκολο να ξεχωρίση αυτόν που τόν παρακολουθί. Προτού προχωρήσουμε έκατ'ω γυάρες τόν είχα κιόλας ξεχωρίσει. Και δεν μου ήταν ευχάριστο να χωρώ γνωρίζοντας πώς είχα πίσω μου έναν συμμορίτη τού Γιάρρου.

Δεδομένου λοιπόν ότι ούτε ή άποστολή τού Άρχηγού ούτε ή διάσωση τής μικρής Μπέττυ θα πήγαιναν καλά, αν με έάπλωναν χάμα με τήν πλάτη κόσκινο άπ' τις σφαίρες, προχωρούσα με προφυλάξεις κι' άφουγκραζόμενος. Διατηρούσα πάντως

τήν άπόσταση, γιατί τόν άγνωστό μου δεν τόν ήθελα και πολύ κοντά.

Έξαφνα, διέκρινα μια πορτούλα. Άνέβηκα δυό σκαλοπάτια, έσπρωξα τήν πόρτα και μπήκα μέσα βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουφίσως. Βρισκόμουν μέσα σ' ένα σκοτεινό προθάλαμο. Τώρα, μπορούσα να χαμογέλασω. Κόλλησα άπάνω σ' έναν τοίχο, πήρα τώ ρεβόλβερ μου και περιμένα.

Δεν περίμενα πολύ. Ο «άκόλουθος» μου φαίνεται πώς ήταν άπό εκείνους που ύπακούουν κατά γράμμα. Έέ άλλου, θά φοβόταν τόν Μάρκ Γιάρρου παραπάνω κι' άπό μένα. Ίσως και να μη με γνώριζε. Πάντως, άνέβηκε βιαστικά τώ σκαλοπάτια, γύρισε τώ κουμπι κι' έσπρωξε τήν πόρτα με προφύλαξη.

Καθώς έμπαινε, έκλεισε πίσω του τήν πόρτα. Τότε βρεθήκαμε άντιμέτωποι μέσα στο σκοτάδι. Θα ήθελα να τόν ανακρίνω, να τώ έμπνεύσω τόν φόβο τού Ρέις

—Σκέπτομαι πώς είσαι σάπια και στην Ψυχή και στο σώμα...

Ούλλιαμς. Ένα σωρό πράγματα ήθελα να κάνω κι' όμως δεν έκανα τίποτα. Τού έρριξα μόνο μια ματιά και είδα μια κίτρινη φάτσα με ύπουλο βλέμμα. Για μια στιγμή πίστεψα πώς ήταν ό ίδιος ό Μάρκ Γιάρρου. Ξαφνικά είδα ένα μαχαίρι ν' άστράφτη στο χέρι τού άγνωστου.

Με τώ άριστερό άγκώνα μου άνέκαψα τήν φόρα τού χεριού του που κατέβαινε όρμητικά και με τώ κοντάκι τού ρεβόλβερ μου χτύπησα τόν δολοφόνο κατακούτελα.

Τώ μαχαίρι έξφυγε άπ' τώ χέρι του κι' έπεσε στο πλακόστρωτο, ενώ ό συμμορίτης σαριαζόταν λιπόθυμος στήν πιο σκοτεινή γωνία τού προθαλάμου.

—Μάρκ Γιάρρου! φώναξα άνάβοντας τώ ηλεκτρικό μου φανάρι και φωτίζοντας τώ πρόσωπό του.

Δεν ήταν εκείνος! Τώ ίδιο όμως, σατανικό πρόσωπο, ή ίδια κίτρινη έπίδερμίδα,

τά ίδια τραβηγμένα μάτια. Όλοι ήσαν φτιαγμένοι στο ίδιο καλούπι. Η καμαριέρα τής Φλόγας. Ο άκόλουθός μου που κοιτόταν χάμα. Εύρωπαιοσάτιαι όλοι. Η άποκρουστική διασταύρωση τού Εύρωπαίου με τήν Ασιατίδα.

Σήκωσα τούς ώμους. Με περίμεναν στο Άρχηγού κι' ό Γιάρρου είχε κάνει μιά ηλίθια άπόπειρα έναντίον τής ζωής μου. Αυτό δεν τώ συνηθίσε. Κάτι τώ πρωτοφανές θα είχε μεσολαβήσει.

Θά ήθελα να ανακρίνω τόν συμμορίτη, έπρεπε όμως να τώ σκεφθώ προτού τόν έάπλώσω λιπόθυμο. Τώρα τί να κάνω; Μισάνοιξα τώ βλέφάρά του και βλαστήμησα. Δεν θα συνερχόταν προτού περάσουν ώρες κι' είχα δουλειά. Με περίμενα στο Άρχηγού ό Κατάσκοπος άριθ. 7.

Κι' όμως κατεβαίνοντας τώ σκολοπάτια, άρχισα να σκέπτομαι και πάλι. Αύτός ό άνθρωπος άσφαλώς θα είχε ύπερβή τις οδηγίες που τού έδωσαν. Θα τού

είχαν πη να με παρακολουθήση, αλλά ό ύπερβολικός του ζήλος τόν έκανε να άδράξη τήν ευκαιρία. Είχε λάβει όμως τήν άμοιβή που τού άξιζε!

Βυθισμένος πάντα στις σκέψεις μου, με τώ χέρι σφιγμένο στο ρεβόλβερ μου που έκρυβα μέσα στήν τσέπη τού πανωφοριού μου, διευθύνθηκα προς τήν Πέμπτη Λεωφόρο.

Αυτήν τήν φορά, δεν με παρακολουούσε κανείς. Η Έκτη Λεωφόρος, ήταν γεμάτη κόσμο όταν τήν διέσχισα, με γρήγορο βήμα. Πέρασε μια γυναίκα. Ύστερα ένας άνδρας μ' ένα παιδί. Κι' ύστερα μια γυναίκα που περπατούσε με λικνιστό βήμα. Ξαφνικά δυό ταξι διευθύνθηκαν προς τώ μέρος μου σ' έναν μικρό δρόμο. Ύστερα ένα άλλο αυτοκίνητο που οι φάροι του με φωτίσαν όλόκληρο για ένα δευτερόλεπτο κι' ύστερα έσβυσαν άπότομα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Αμφιβολία...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

Ότι η αγάπη της για τον Τούλλιο δεν ήταν πια αγάπη, η Γαβριέλλα το διαπίστωσε ένα βράδυ που στεκόταν μπροστά σε μια διτρίνα.

Κοντά της, άκουσε ξαφνικά μια ανδρική φωνή να ρωτά: «Λοιπόν;». Ήταν μια φωνή γεμάτη ανυπομονησία κι' έκσταση, μια φωνή έρωτευμένου. Η Γαβριέλλα στράφηκε κι' είδε ένα ζεύγος σταματημένο σε απόσταση δυο βημάτων. Ο άνδρας, ψηλός κι' ώριμος, έσφιγγε τα χέρια της συτρόφου του που χαμογελούσε και σόπαινε. Κυττάζονταν κατάματα, χωρίς να τους νοιάζει, για το πλήθος που τους έβλεπε με περιέργεια...

Σκεπτική, η Γαβριέλλα συνέχισε τον δρόμο της. Βέβαια, οι δυο έρωτευμένοι βρίσκονταν άκριμα στο κατώφλι του έρωτος, ζούσαν τις στιγμές της άναμνης, του διαταγμού. Κι' εκείνη είχε ζήσει με τον Τούλλιο το ίδιο προλεπόντιο κι' είχε νοιώσει, κατόπιν, πως είναι αυτή η πιο ευχάριστη εποχή για όποιον αγαπά.

Εκείνο το βράδυ, ένοιωσε μια μελαγχολία: η συμβίωσή της, πέντε χρόνια τώρα, με τον Τούλλιο, γεμάτη τρυφερότητα και γαλήνη και στις πιο κρίσιμες στιγμές άκριμα της διαπάλης, της φαινόταν τώρα σαν κάτι, το απολυμένο, το σκληρό, που δεν μπορούσε ν' αλλάξει ποτέ. Ένοιωσε άκριμα μέσα της το σφρίγος μιας νεότητας που κινδύνευε να μαραζήσει πρόωγα και που μπορούσε ν' άνθισαν αν την ζωογονούσε ένας καινούργιος ήλιος.

Αυτόν τον ήλιο τον είχε συναντήσει πέντε μήνες πριν. Και τώρα που προχωρούσε κάτω απ' την ανοιξιάτικη θρονή, πήγαινε να τον συναντήσει και πάλι. Ήταν ζωγράφος σαν τον Τούλλιο, πιο πλούσιος όμως. Ο Τούλλιο τον είχε πάει μια μέρα στο σπίτι του για να του δείξει κάτι πίνακες κι' η Γαβριέλλα ένοιωσε σε λίγο τα μάτια του επισημειώνοντα καρφωμένα επίμονα επάνω της. Ο Ρινάλντο Βάρι είχε αναγνωρίσει. Και μια μέρα που έλειπε ο Τούλλιο, της είπε:

— Ένα τόσο φτωχικό σπίτι για σ' εσύ που σ' εταίριζονταν παλάτια!

Μπορεί να είχε χρήματα ο Ρινάλντο, δεν έβρισκε όμως ευχαρίστηση στην ζωή. Αν την έβλεπε με τα δικά της μάτια, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά...

Εκείνη τον άκουγε μ' ένα τρεμούλιασμα στην άκρη των χειλιών. Σιγά-σιγά, συνήθισε να τον περιμένει κάθε μέρα. Κι' όταν περνούσε καμιά μέρα που να μην έρθει εκείνος, ένοιωσε κάτι άλλοκοτο να της σφίγγει την καρδιά της.

Ένα βράδυ, ο ζωγράφος την πλησίασε χωρίς να πη λέξη, της χάρωσε τα χέρια, όπως χαϊδεύει κανείς ένα λουλούδι, καθώς και το πρόσωπό της και τα μεταξένια, ξανθά μαλλιά της. Και τότε σκέφτηκε η Γαβριέλλα τα ίδια λόγια που είχε ακούσει να λένε οι έρωτευμένοι. Τα μάτια τους έλαμπαν απ' τον έρωτικό πυρετό.

— Μην ξαναρθήτε... είναι κακό... του είπε.

Αν είχαν ξαναϊδωθεί στο σπίτι της. Έξω, μάλιστα: σε μακρινούς περιπάτους, σε ξενογυμναστήρια. Ούτε στο σπίτι του όμως. Η Γαβριέλλα φοβόταν ότι δεν θα είχε την δύναμη να του αντισταθεί...

— Είναι αδύνατον να συνεχιστεί αυτή η γράμμα από έναν άγνωστο.

ζωή, της είπε ο Ρινάλντο. Δεν το κατάλαβες και σύ, Γαβριέλλα; Δεν βλέπω τον λόγο αυτής της θυσίας σου...

Εκείνη του χαϊδεψε το χέρι: — Δεν πρέπει να μιλάς έτσι. Η άφορμή είναι εκείνος.

— Εκείνος; Μα εσύ δεν τον αγαπάς.

— Εκείνος όμως μ' αγαπά.

— Από συνήθεια.

— Ίσως κι' από κάτι παραπάνω: από πίστη.

Η πίστη σ' αυτόν την έκανε να συγκρατείται. Είχε γίνει ένας βράχος θελήσεως που όλα συντρίβονταν πάνω του.

— Ίσως να είναι άλλη η αλήθεια, ίσως να μην μ' αγαπάς ποτέ! της είπε με παράπονο.

— Κουτιάσαι!... ψιθύρισε η Γαβριέλλα. Ένοιωθε την επιθυμία να κλάψει, μα δεν

— Έλα μαζί μου, Γαβριέλλα. Θα ζήσουμε ευτυχισμένοι...

Ήσαν μόνοι στο καφενείο. Εκείνος της είπε γλυκά:

— Έλα μαζί μου Γαβριέλλα. Θα ζήσουμε ευτυχισμένοι...

— Δεν μπορεί. Κι' εγώ δεν ξέρω γιατί, δεν μπορώ όμως. Δεν αγαπώ πια αυτόν, αγαπώ εσένα. Αύριο όμως αν αυτός μ' απαντήσει, αν λείψει από κοντά μου, δεν θα μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτα. Σε τίποτα απολύτως...

— Άκουσε, της είπε ο Ρινάλντο, αύριο το πρωί φεύγω. Η διεύθυνσή μου είναι γεμάτη μ' αυτό το χαρτάκι. Όσο κι' αν αγχώσεις σκέψου πως εγώ θα σε περιμένω...

— Ρινάλντο! ψιθύρισε η νέα. Εκείνος όμως είχε φύγει κίχλας...

Πέρασαν μήνες και μήνες. Μια φορά μόνο, η Γαβριέλλα έλαβε ένα καινούργιο «Είναι καιρός πια να ανοίξετε τα μάτια

σας και να δήτε πως ο Τούλλιο έχει έρωτικές σχέσεις με την κ. Όρσινι. Τί περιμένετε;».

Η Γαβριέλλα χαμογέλασε. Ούτε καν συλλογίστηκε την φοβερή θέση στην οποία την έβαζε το άνωθυμο γράμμα. Απεναντίας, συλλογίστηκε τώρα τον Τούλλιο με περισσότερη τρυφερότητα, γιατί ήξερε τι κόπους αντιμετώπιζε για αυτόν το πορτραίτο της κ. Όρσινι, μιας δύστροτης κομμικής κυρίας που όλα της ήταν ψεύτικα: απ' το χρώμα των μαλλιών ως την φωνή. Όταν πήγαινε στο σπίτι της για την πόσα, ο Τούλλιο γινόταν μελαγχολικός και δεν έβλεπε την ώρα να τελειώσει για να φύγει.

Τού έδειξε το γράμμα κι' εκείνος το κύταζε με προσοχή: — Θα το έγραψε ο Ταρντιόλι, της είπε. Με ζηλεύει γιατί διάλεξε έμένα για το πορτραίτο η Όρσινι. Είναι όμως άτιμια να χαρακτηριστεί ως τυχοδιώκτρια μια γυναίκα μόνο και μόνο γιατί είναι ελεύθερη και στέκεται άπάνω απ' τις ανόητες προλήψεις.

Εκείνη σώπασε για μια στιγμή. Θυμήθηκε τα πρώτα λόγια που όταν τον είχε καλέσει η Όρσινι για το πορτραίτο της: «Αυτό μας έλειψε! Να ζωγραφίσω τώρα θεατρίνες κι' υποκριτές γυναίκες!».

— Όταν τώρα την υπερασπίζεσαι; του είπε.

Εκείνος έγινε κατάχλωμος κι' η Γαβριέλλα το άντeliήθη... και χλώμασε κι' η ίδια.

Την υπερασπίζομαι γιατί δεν μπορώ να γίνω ένα με τους ήλιθιους που την κατηγορούν!

Γιατί δεν υπερασπίζεσαι καλλίτερα έμένα; Αυτό το άνωθυμο γράμμα θίγει κι' έμένα, νομίζω;

— Συγγνώμη με, της ψιθύρισε εκείνος. Η Γαβριέλλα ένοιωσε τύψεις.

— Μην μου δικαιολογής Τούλλιο, του είπε, τίποτα δεν με φοβίζει. Έχω πίστη σε εμένα.

— Τό ξέρω. Περιττός όμως οι υπερβολές. Άνθρωποι είμαστε, όχι σύμβολα. Πρέπει να καταλάβεις...

Δεν ήθελε όμως να καταλάβει... Σ' αυτήν, η πίστη της στον Τούλλιο την είχε κάνει να άρνηθη την ευτυχία της και εις αντίλλαγμα...

Ένοιωθε μέσα της κάτι να σωριάζεται σ' έρείπια... Κι' έπειτα, το άπέραντο κενό...

Ίσαμε την ώρα εκείνη, η πίστη αυτή την είχε στηρίξει στις δύσκολες ώρες, στις ώρες όπου αισθανόταν να της λείπει κάτι ζωτικών στις ώρες της άπροσδιόριστης κι' άπέραντης λύπης...

Τώρα όμως: Κάθε μέρα, αισθάνεται περισσότερο το κενό αυτό... Και την βασανίζει διαρκώς μια σκέψη: Άραγε, αν έγραφε στον Ρινάλντο;

Μα τάχα, αυτός θα την περιμένει ακόμα; Θα την αγαπά ακόμα;

Κι' αν φθάσει μια άρνητική απάντηση; Κι' αν δέ φθάσει κα μ' μια απάντηση; Πώς θα μπορούσε τότε πια να ζήσει; Πώς θα μπορούσε να υποφέρει το βάρος της ζωής;

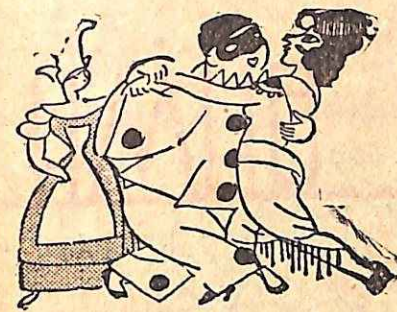
Και μέσα στα δυο αντικρουόμενα αυτά συναισθήματα ζή η Γαβριέλλα δυστυχή, χωρίς καμιά έλπίδα... Γιατί ξέρετε πως κι' αν άκριμα ο Ρινάλντο την περιμένει, αυτή δε θα τολμούσε ποτέ να του γράψει...

NINEΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

Αποκρηάτικη

άνάμνηση

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

άφου κυττάχτηκε με προσοχή στον καθρέφτη, ο Άλφρεντ Μπανιολέ παραδέχτηκε:

Αυτό το κοστούμι του Πιερότου μου πάει μια χαρά. Έχει και το πλεονέκτημα ότι επιτρέπει ελευθερία κινήσεων και θα μπορούσα να χορέψω με την ψυχή μου στο μπάλ μασέ. Την πρόσκληση μου την έδωσε ο τριτοκλάς μου κ. Γκερνύ, πατέρας τριών δεσποινίδων εις ηλικίαν γάμου, που θα έπληθύνουν πολύ να παντρευτούν την μεγάλη, την Λεονί, είκοσιεννιά χρονών κι' όχι κοίχλα—συνεπώς δυσκολοπλάστη... Ειρήσθω εν παρόδω ότι ο Άλφρεντ Μπανιολέ ήταν υπάλληλος στην «Αμνησία», εταιρία ασφάλισεων έναντιον της αδυναμίας της μνήμης.

Με την φάτσα αλευρωμένη, με μάσκα στο πρόσωπο, ο Άλφρεντ έγκατέλειψε το σπίτι του στις δέκα και πήρε το μετρό που θα τον οδηγούσε στο ντάσιονγκ όπου είχε οργανωθεί ο αποκρηάτικος χορός.

Κάτω από μασκες, γνώρισε διαδοχικά τον κ. Γκερνύ, μασκωμένο σε πασα και τις τρεις κόρες του σε τσιγγάνα σε γαλατού και σε μπαγιονέρα.

Ακούραστος χορεύτης άφηνε την μία για να παίρνει την άλλη και τα φοτηρότ, τα οδάν-στέπ, οι ρούμπες, τα βάλς διαδέχονταν το ένα το άλλο!

Διασκεδάζε τρελλά και με τα κομπλιμέντα του έδινε το δικαίωμα στην καθεμία απ' τις τρεις ξεχωριστά να πιστέψω πως ήταν η έγκλητική της καρδιάς του.

Ξαφνικά είδε πως το ρολόι του σημείωνε την τρίτη πρωινή:

— Ως έδω και μη παρέκει! σκέφτηκε. Σε λίγες ώρες, πρέπει να βρεθώ στο γραφείο μου. Άς πάω να πάρω και κανέναν ύπνο, για να μην κουτουλάω το πρωί στο γραφείο!

Έξω έπεφτε μια ψιλή, παγωμένη βροχή, σαν λυωμένο χιόνι...

Εστρεψε το κεφάλι και είδε ένα άτομο που προχωρούσε...

Βγαίνοντας από την ζεστή άπιδόσφαιρα του ντάσιονγκ, ο Άλφρεντ τουρτούριζε κάτω απ' το έλαφρό ντύσιμο του Πιερότου.

— Καταραμένη βροχή, μουρμούριζε κυ-

τάνοντας την έρημη λεωφόρο. Γιατί δεν περπατάω γρηγορότερα; Γιατί δεν περπατάω γρηγορότερα; Γιατί δεν περπατάω γρηγορότερα; Τα ρούχα μου κολλάνε στην πλάτη μου, θα πάθω κανένα γερό συνάχι... Ίσως και κάτι παραπάνω... Άν έβρισκα τουλάχιστον κανένα ταξί, θα έκανα την θυσία να πληρώσω να με πάει στο σπίτι μου. Που άκουστηκε όμως να βρής ταξί την ώρα που το θέλεις και πνίγεσαι; Πρέπει να το πάρω απόφαση και να γυρίσω με τα πόδια... Θα ζεσταθώ με το περπάτημα.

Με βιαστικά βήματα, προχωρούσε κάτω απ' την βροχή, κατά μήκος της έρημης λεωφόρου, όταν, την στιγμή που έστριβε δεξιά για να πάρει έναν δρομικό, άκουσε πίσω του ένα όρυβο βημάτων που προχωρούσαν γρήγορα.

Χωρίς να σταματήσει, έστρεψε το κεφάλι κι' είδε ένα άτομο που προχωρούσε με σκυμένο κεφάλι, με τα χέρια μέσα στις τσέπες του παλτού του.

Μη γνωρίζοντας αν ήταν κανένας διαδότης που διαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του ή κανένας κακοποιός, ο Πιερότος, για να περπατήσει, δίστασε τον δρόμο και πέρασε στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο. Ο ξενύχτης έσπευσε να τον μιμηθεί.

Δεν γορεί αμφιβολία, σκέφτηκε ο Μπανιολέ. Έρρισε στο μάτι ο λεγάμενος Άν είναι όπλισμένος, καθώς εγώ δεν είμαι μπορεί να γυρίσει άσκημα για μένα αυτή η περιπέτεια! Άς κυττάξω να του ξεφύγω με την ταχύτητα!

Ανοίξε τα πόδια του, ο «άκολουθος» του όμως έσπευσε να τον μιμηθεί: εκείνος μάλιστα είχε κάτι πελώρια κανιά που δεν μπορούσε να τα συναγωνισθεί ο Μπανιολέ. Κι' έτσι, ο «άκολουθος» τον έφτασε, τον ξεπέρασε υψίστα και στάθηκε μπροστά του, σαν να ήθελε να του φράξει τον δρόμο, μήτηγοντας κάτι άναρθρες κραυγές.

— Ώρατα δουλειά! σκέφτηκε ο Μπανιολέ. Ποιος νάναι αυτός; Μήπως είναι κανένας φασέρ που θέλει να με τρομοκρατήσει ή κανένας παλαβός;

Και καθώς τον έβλεπε να χειρονομή ζωηρά, ο Πιερότος άρτεψε:

— Ό,τι δήποτε κι' αν είναι, σκέφτηκε, έπιδόσον γίνεται άπειλητικός θάοχισω την έπίθεση για καλό-κακό... Άν είναι κανένας παλαβός, θα ήσυχάσει. Άν είναι κανένας που θέλει να με κοροϊδέψει, θα του γίνω μάθημα.

Κι' ο Μπανιολέ ώριψε με σφιγμένες γροθιές. Μ' ένα μεγαλοπρεπές υποσώγανιο «ντι-ρέκτ», έριξε χάμω τον αντίπαλό του.

— Βάλε και στην τσέπη σου! του είπε επιπαραμυστικά.

Ώτερα, σε στάση άμυνας, περίμενε την αντίθεση του ξενύχτη.

Φαντασθήτε όμως την κατάληξή του όταν είδε τον ψηλά να σκιδώνεται, να μαζεύει το καπέλλο του και να λήγει:

— Αγαπητέ μου κύριε, λίγο δυνατά χτυπήσατε, μα δεν πειράζει! Σας ευχαριστώ πάντως θερμά για την εκδιούλησή σας.

— Παρακαλώ! άποκρίθηκε αστειμένος ο Μπανιολέ που γούρλωσε τα μάτια του.

Ο άλλος κατάλαβε την άπορία του γιατί

δίνοντάς του το χέρι, προσέθεσε:

— Φαντασθήτε, αγαπητέ μου κύριε, πως εκεί που χαμουριόμουν, μου είχαν εξαρθωθεί το σαγόνι. Ένοιωθα φριχτούς πόνους μέσα στην έρημη συνοικία όπου γύριζα και μάταια ζητούσα κάποιον να μου ξαναβάλει το σαγόνι στην θέση του. Εκεί που έψαχνα, είδα εσάς, τέχνα το δέμα για να σας προφτάσω, κι' εσείς όμως, βλέποντας πως σας παρακολούθουν, ύποπτευθήκατε πως είχατε να κάνετε μ' έναν κακοποιό... και τραθήσατε μπροστά. Σας άκολουθήσα και στο άλλο πεζοδρόμιο, έπεχείρησα να σας δώσω να καταλάβετε πως ήθελα να μου δώσετε μια γροθιά. Έσείς το πήρατε για άπειλή και μου καθήσατε την γροθιά που έπιθυμούσα!

Τα συγχαρητήριά μου και τις ευχαριστίες μου. Πρώτης τάξεως γροθιά! Πάρτε κι' αυτό... για τον κόπο σας!

Και τούτο ένα εκατόφραγκο!

— Για να πιήτε εις υγείαν μου και πρόσθε-παλινρθώσεως της μασσέλας μου! πρόσθε-σε ο ξενύχτης. Και πάλιν σας ευχαριστώ... και χαίρετε!

Και προτού προλάβει η να πη τουλάχιστον λέ να διαμαρτυρηθεί ή να πη τουλάχιστον κανένα «εύχαριστώ», ο έδεργετθεις απ' την γροθιά του κύριος τον παρατούσε σβύλο κι' έφευγε...

Σαν χαζός, ο Άλφρεντ τον κυττάζε να απομακρύνεται άνασχημαμένος τώρα κι' όχι κυρτωμένος στα δυο, όπως ήταν πριν με την σπασμένη μασσέλα...

Άς είναι: εκατό φράγκα δεν σκορπά κανείς στα καλα καθούμενα και σ' όποιον τύχη στην δρόμο... Αυτό σημαίνει πως ο γρονθοκοπηθείς είχε τον τρόπο του κι' επί πλέον δεν ήταν τσιγκούνης...

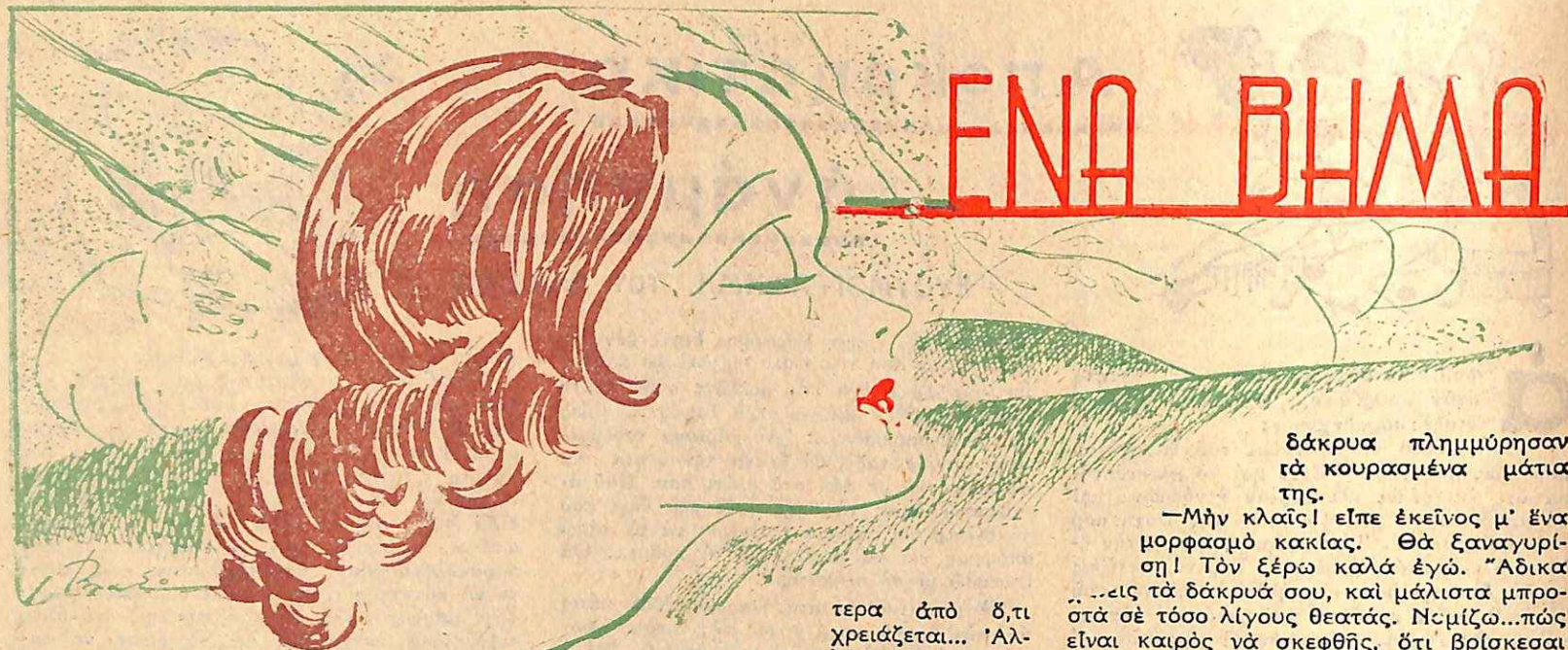
Εκατό φράγκα για μια γροθιά σκεπτό-ταν στον δρόμο ο Άλφρεντ Μπανιολέ. Ούτε ο Καρπαντιέ, ούτε ο Ντιέυσευ, ούτε ο Μπά-

— Πάρτε κι' αυτό για τον κόπο σας...

τιν Σινί, δεν πληρώνονταν έτσι, στην καλή εποχή... Αλήθεια, γιατί δεν τούδινα άλλες δυο-τρείς... να εισπράξω κάτι παραπάνω!

ΜΑΞΙΜ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρότατη και άθωα Ρόντα παντρεύτηκε τον σερ Γάστων Βέρνερ, έναν ωραίο Άγγλο εύπατρίδη, που την πήρε μόνο και μόνο για την τεραστία περιουσία της, την οποία κατασπατάλησε στα χαρτιά και στις γυναίκες. Και τώρα ο σερ Βέρνερ της κάνει μαρτυρική τη ζωή, για να την ξεφορτωθεί. Η υπερήφανη όμως Ρόντα δεν θέλει να ζητήσει διαζύγιο και υποφέρει σιωπηλά. Την Ρόντα την αγαπά τρελλά ένας φίλος του άντρός της, ο λόρδος Ουίβις, που της στέλλει διαρκώς άνθη. Η Ρόντα κρατά την πιο ανεπίληπτη στάση. Ο σατανικός όμως σερ Γάστων φαίνεται να ενοχλεί αυτό το αίσθημα του σερ Ουίβις, μόνο και μόνο με την ελπίδα ότι θα παρασυρθεί μια μέρα κι' ή δυστυχισμένη Ρόντα, και θα μπορούσε έτσι να την ενοχοποιήσει και να ξεφορτωθεί, επιτυχάνοντας το διαζύγιο εις βάρος της.

Εκείνο το βράδυ, το ζεύγος Βέρνερ ήταν καλεσμένο στις λαίδης Μπάρκ. Στην ίδια εστιατόρια ήταν και η εξαδέλφη της Ρόντα, Μπρέντα, και ο Κένριτ Τζέραλντ, ο οποίος είναι τρελλά ερωτευμένος με την Μπρέντα.

Η λαίδη Βέρνερ είχε ζητήσει εκείνο το βράδυ μια συνέντευξη με τον λόρδο Ουίβις. Ο νεαρός λόρδος, θαυιά πάντα ερωτευμένος μαζί της, σπεύδει να την συναντήσει. Η Ρόντα τον εξορκίζει να απομακρυνθεί από αυτήν και ο Ουίβις με σπαραγμό της υπόσχεται να φύγει μακριά. Την συνομιλία όμως αυτή την παρακολουθεί άθεατος ο άντρας της Ρόντας ο οποίος και δεν διατάζει να το φανερώσει στην σύζυγό του, να την βείση και πάλι και να της πη ότι θα ζητήσει το διαζύγιο του.

4. (Η συνέχεια)

Πρέπει να είμαι ειλικρινής! είπε ο Βέρνερ, μ' ένα άπαισιο μειδίαμα. Ίδιως, όταν δεν έννοιεις, ότι έγινες το περίγελο του κόσμου. Έσύ δεν το βλέπεις, ίσως, γιατί «ό έρωας είναι τυφλός!» Το λέγει και μια παλιά παροιμία. Μήπως άκουσες να γίνεται λόγος γι' αυτήν την παροιμία.

Εδύτως, που δεν με άφησες ποτέ να την ξεχάσω, είπε η Ρόντα. Και μου την θυμίζεις με την συμπεριφορά σου, συχνό-

τέρα από δ,τι χρειάζεται... Άλλά πές μου, επί τέλους, γιατί επι-

μένεις να με συκοφαντής; Πές μου! Τι θα κερδίσης, αν με υποβάλεις σε όλους εξευτελισμούς; Καλλίτερα να το πής καθαρά, Γάστων! Άν θέλεις να χωρισθούμε... έγώ...

Ο σερ Γάστων γέλασε: —Νά χωρισθούμε! φώναζε ειρωνικά. Νά χωρισθώ από σένα; Από την ωραιότητα και χαριτωμένη λαίδη Βέρνερ, που την θαυμάζει όλο το Λονδίνο; Υποβιβάζεις τον εαυτό σου, αγαπητή μου! Όχι! Δεν έχω καμιά όρεξη να χωρισθώ με κατά τον τρόπο που έννοιεις!

—Πάλι ψέμματα λές! —Με συγχωρείς. Είμαι άπολύτως ειλικρινής. Ένα διαζύγιο ύστερα από δικαστική απόφαση δεν θα με Ικανοποιήσει. Προτιμώ ένα άπλο χωρισμό, χωρίς διαδικασίες και περιπλοκές.

—Και γιατί αυτό; ρώτησε έκπληκτη η Ρόντα. Θέλεις να μείνης ελεύθερος για να κάνης και άλλη γυναίκα δυστυχισμένη; Η μήπως θέλεις να με ξεφορτωθείς για να ζήσης με τις έρωμένες σου;

—Θέλω να γλυτώσω από σένα! Από μια γυναίκα που με ντροπιάζει...

—Προχώρησε, Γάστων!

...που προτιμά ένα άλλον από τον σύζυγό της! —Ξέρεις πολύ καλά, ότι δεν είναι αλήθεια! είπε η Ρόντα. Δεν προτιμώ κανένα με τον τρόπο που ύπονοεις έσύ. Όλοι οι άντρες που έχουν με μου έμπνουν άλλο αίσθημα από την άδιαφορία.

—Μπά; Αλήθεια; Και ή συνέντευξή σου με τον Ουίβις; Αυτή ή συγκινητική συνομιλία; Ο τρυφερός άποχαιρετισμός; Η στάσις σου, που εξέφραζε την ζωρότερη μελαγχολία; Σημειώνουν άδιαφορία όλα αυτά; Μην άστειεύσας, αγαπητή μου...

—Χωρίς να το θέλεις είπες την αλήθεια, με την λέξη «άποχαιρετισμός». Έφθασες ίσως πολύ άργά και δεν άκουσες ότι ο λόρδος Ουίβις φεύγει...

—Θά φύγγω; Μαζί σου;

Η Ρόντα δεν άπάντησε στην βρισιά. Για ποιόν λόγο; Θά ήταν περιττός κόπος και μάταιος εξευτελισμός... Ένοιωσε την βαθειά άπελπισία ενός πλάσματος μόνου και έγκαταλειμένου από όλους... Τά

δάκρυα πλημμύρησαν τα κουρασμένα μάτια της.

—Μην κλαίς! είπε εκείνος μ' ένα μορφασμό κακίας. Θά ξαναγυρίση! Τόν ξέρω καλά έγώ. Άδικα...

...εις τά δάκρυά σου, και μάλιστα μπροστά σε τόσο λίγους θεατάς. Νεμίζω... πώς είναι καιρός να σκεφθής, ότι βρίσκεσαι σε ξένο σπίτι και ότι πρέπει, επί τέλους, να άποχαιρετήσης την οικοδόσποινα. Η άδιαφορία σου προς τις κοινωνικές συνήθειες είναι αξιοθαύμαστη, μά την αλήθεια! Όλοι οι προσκεκλημένοι έφυγαν ή λαίδη Μπάρκ, προ μωής ώρας ήδη, με ρώτησε τι έγινες... και συ κάθεςαι άκόμμη!

—Η λαίδη Μπάρκ;... Ρώτησε τι έγινας; Είναι τόσο άργά;

Κύτταξε ανήσυχη γύρω της. Αλήθεια! Δεν ήταν κανείς πιά στις γειτονικές αίθουσες...

—Μάλιστα! Ξεχάστηκες τόσο ώρα. Φυσικά, δεν ήταν δυνατόν να το καταλάβης. Οι έρωτευμένοι δεν έχουν την αντίληψη του χρόνου! Χά, χά, χά!

—Έσύ όμως ήξερες πώς είναι άργά! —Ηξερες πώς με ζήτησε ή λαίδη Μπάρκ και άντι να με ειδοποιήσης, με κρατείς έδω και με παιδεύεις με τις έλεεινές συκοφαντίες σου! φώναζε ή Ρόντα με άγανάκτηση.

—Γιατί να σε ειδοποιήσω; Δεν ήθελα να σάς ένοχλήσω. Μου φαίνεται πώς είμαι ο τελευταίος, που θά έπρεπε να σάς διακόψω...

—Ο τελευταίος! Αλήθεια! ψιθύρισε εκείνη με άπειρη πικρία. Έσύ έλπίζεις ότι θά με καταστρέψης στα μάτια του κόσμου... Έν τούτοις δεν θά το κατορθώσης!

Έκανε μια έλαφρή κίνηση με την βεντάλια της, σαν να ήθελε να τον παραμερίση, και προχώρησε γοργά προς την πόρτα.

Η ΡΟΝΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ

Στο διπλανό σαλόνι δεν ήταν άπολύτως κανείς. Η Ρόντα τάχυνε το βήμα της και πέρασε από τον προθάλαμο, που κι' αυτός ήταν έρημος. Άκουσε όμως τνό ήχο μιάς συνομιλίας κι' έλπισε, ότι ίσως έμεναν ακόμη μερικοί από τους φίλους της οικοδοσποινης...

Η καρδιά της χτυπούσε όταν μπήκε στο σαλονάκι, όπου συνήθως έμενε ή λαίδη Μπάρκ.

Η λαίδη Μπάρκ καθόταν σ' ένα ντιβάνι και κουβέντιαζε με έναν από τους έμουςικούς της, όπως τούς έλεγε, τον μαρκήσιο Άμπελντ, που ήταν εκείνες τις

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

μέρες φιλοξενούμενος του ζεύγους Μπάρκ.

—Τι έκαμα! σκέφθηκε τρομαγμένη ή Ρόντα, σκεπτόμενη ότι θά είχε γίνει ήδη ήρωας σκανδάλου γιατί θά την είδαν να μένη μόνη με τον λόρδο Ουίβις, και να ξεχνιέται τόσο ώρα μαζί του! Έν τούτοις, έκρυψε την ταραχή της και είπε της λαίδης Μπάρκ:

—Αγαπητή μου, λαίδη...

Διεκόπη όμως γιατί ή λαίδη Μπάρκ ούτε καν είχε γυρίσει να τη δει, αλλά εξακολουθούσε να κουβεντιάζη με τον μαρκήσιο.

—Θέλω να σάς ζητήσω συγγνώμη, ψιθύρισε ή Ρόντα. Δεν κατάλαβα πώς πέρασε ή ώρα.

Η λαίδη Μπάρκ όμως είχε ήδη τις πληροφορίες της... το φλέρτ του λόρδου Ουίβις ψιθυριζόταν εκείνο το βράδυ στα σαλόνια της και κάποιος καλοθελητής της Ρόντας ανέλαβε να «διαφωτίση» την οικοδόσποινα.

Επί τέλους ή λαίδη Μπάρκ, άπεφάσισε να αντίληφθι την παρουσία της Ρόντας και να της μιλήση:

—Ω! Τι λέτε καλέ αυτό! έκανε της Ρόντας με ένα ύφος μισοειρωνικό και μισοπεριφρονητικό. Δεν μάς ένοχλήτε διόλου. Όστε, φεύγετε τώρα... με τον σερ Γάστων; Κατόπι ξαναγύ σε πάλι στον μαρκήσιο συνεχίζοντας την κουβέντα της;

—Λοιπόν, λέγαμε ότι ο Βάγνερ...

Η Ρόντα είχε γίνει κατακόκκινη. Έτρεμε δολόκληρη:

—Καληνύχτα σας, κυρία, είπε μονάχα της λαίδης Μπάρκ, με ύφος που προσάθησε να το κάνει όσο μπορούσε πιο άγέρωχο, και βγήκε.

Ο Γάστων την περίμενε μέσα στο άμαξι. Όταν αυτό ξεκίνησε, γύρισε απότομα στον άνδρα της και του είπε:

—Τι κάθες, λοιπόν, και είπες της λαίδης Μπάρκ;

—Έγώ; Στην λαίδη Μπάρκ;...

Έκανε στην αρχή τον έκπληκτο και κατόπι πήρε ύφος ανθρώπου προσβεβλημένου.

Η Ρόντα όμως δεν τον άφηγε να συνεχίση:

—Λέγε, λοιπόν, του είπε. Τι ψέμμα της είπες εις βάρος μου;

—Είσαι αξιοθαύμαστη! έκανε εκείνος. Καθημερινώς μου παρουσιάζεις νέες εκπλήξεις. Τουλάχιστον, ως τώρα φερόσουν σαν κυρία καθώς πρέπει. Τώρα αρχίζεις να μεταχειρίζεσαι έκφράσεις έλαχιστα άριστοκρατικές. Μέσα σε μια και μόνη ώρα, μεταχειρίσθηκες τρεις φορές την λέξη «ψέμμα», που έχει καταργηθεί από κάθε εύπρεπες λεξικό.

—Όχι από το δικό σου, βέβαια! είπε ή Ρόντα με περιφρόνηση. Σε παρακαλώ να μου άπαντήσεις. Τι είπες στην λαίδη Μπάρκ; Με ποιά συκοφαντία την δηλητηρίασες εναντίον μου;

—Τι τρομερή λέξη! Την δηλητηρίασα!

—Μη γελάς! Τά λόγια σου δεν πήγαν χαμένα... Έπρεπε να ντρέπασαι. Σ' έναντιον μου!... Χθές ακόμη με έλεγε «φίλη»

της και άπόψε... Σε συγχά'ρω! Κατώρθωσες να με παραστήσης άπόψε σ' όλον τον κόσμο σαν μια γυναίκα... κακής διαγωγής! Σάν μια άπ' εκείνες...

Ένας λυγμός έπνιξε την φράση της, και έξηκολούθησε συντετριμμένη:

—Ο Θεός θά σε συγχωρέσει κάποτε! Έγώ δεν θά σε συγχωρέσω ποτέ!

—Όταν σου ζητήσω την συγγνώμη σου, τότε να μου την άρνηθής.

—...Μά επί τέλους, που θέλεις να φθάσης; φώναξε ή Ρόντα με άπελπισία. Πρέπει να έχης σατανική ψυχή, για να με βασανίζης έτσι.

—Φυσικά! άπάντησε ο Γάστων. Δεν έχω την μεγαλοψυχία, που έχουν άλλοι.

—Οι έρωτευμένοι δεν έχουν την αντίληψη του χρόνου... Χά! Χά! Χά!...

Είμαι άκαρδος και κακός άνθρωπος. Τουλάχιστον τέτοιος με θεωρούσες ανέκαθεν... Ξέρω καλά ποιά γνώμη έχεις για μένα αγαπητή μου.

Της έπριζε ένα βλέμμα έκδικητικό και πρόσθεσε:

—Θά την πραγματοποιήσω για να άποδείξω, ότι είσαι δυνατή στην ψυχολογία.

—Πές καθαρά. Τι σχεδιάζεις, Τι σκέπτεσαι;

—Ότι το διαζύγιο θά είναι εις βάρος σου!...

Η λαίδη Βέρνερ δεν πρόφερε πιά λέξη. Παραδόθηκε σε πικρές σκέψεις. Είχε πάρει πιά την άπόφασή της. Ήταν έντελώς άδύνατον να εξακολουθήσει αυτή ή ζωή! Δεν μπορούσε να μείνη ούτε στιγ-

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

μή πιά με τον άνδρα αυτόν που δεν θά υποχωρούσε μπρός σε τίποτα για να πραγματοποιήσει τούς σκοπούς του.

Νά φύγω μακριά του! Νά έλευθερωθώ! Νά άπαλλαγώ για πάντα από το άνυπόφορο αυτό μαρτύριο! Ω! Για αυτόν θά ήταν άπερίγραπτη εύτυχία να ζήσ' ένα μικρό δωμάτιο, μόνη, έλευθερή!... Η φαντασία της άρχισε να εργάζεται με πυρετό. Έπρεπε να βρή άμέσως ένα μέσον για να άπολυτρωθώ, να φύγω μακριά... Τόσο μακριά, ώστε εκείνος να μὴν την φθάσει ποτέ...

Αλλά ποιός θά την βοηθούσε; Η σκέψη της στράφηκε προς την θεά της, την λαίδη Κάρυσφορδ, την καλή αυτή προστάτιδα που την είχε αναθρέψει με τόση στοργή. Της φαινόταν άδύνατο να περιμένη μέχρι της έπομένης, να περάσει μια νύχτα ακόμη κάτω από την συζυγική στέγη. Έπρεπε να δει την λαίδη Κάρυσφορδ την ίδια νύχτα. Αλλά πώς να το κατορθώσει χωρίς να την προλάβη ο Βέρνερ;

Μια άπρόοπτη σύμπτωσης ήλθε εις βοήθειάν της εκείνην την στιγμή. Ο σερ Γάστων φώναξε από το παράθυρο στον άμαξά, να περάσει πρώτα από την λέσχη του. Και χωρίς να άποτείνη πιά λέξη στην γυναίκα του, κατέβηκε εκεί από το άμαξι.

Η Ρόντα έμεινε μόνη: —Στης λαίδης Κάρυσφορδ! διέταξε.

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ!

Στο φιλόξενο σπίτι της λαίδης Κάρυσφορδ το τραπέζι ήταν στρωμένο για το σουπέ. Η θεά της Ρόντας άγαπούσε να διοργανώνη εκ του προχείρου μικρές νυχτερινές συγκεντρώσεις των ά-

νελών της, όταν έπιστρέφαν από διάφορες έσπεριδες. Ήσαν ήδη εκεί ο Τόμ, ο Τζέραλντ και ή Μπρέντα, σχολιάζοντας τα πράγματα. Όταν εθύμα πρόσωπα και πράγματα, φάνηκε ή Ρόντα, άρχή και ταραγμένη, ή λαίδη Κάρυσφορδ έτρεξε σ' αυτήν και την άγκάλιασε:

—Έσύ έδω, παιδί μου; Τέτοια ώρα; Τι συμβαίνει;

—Συμβαίνει ό,τι... Αλλά μήπως σάς άνησυχώ; ρώτησε ή λαίδη Βέρνερ, με μια άποτυχημένη προσπάθεια μειδιάματος.

—Έσύ να μάς άνησυχήσης! Τι λές;...

Αλλά τι σου συμβαίνει, Ρόντα; Είσαι χλωμή. Τρέμεις... Η λαίδη Κάρυσφορδ στράφηκε προς

Μία μακάβρια φάρσα

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΝΤΕΡΕΝΥ

Ο Ντεζιρέ Κροκινιόλ στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του φοβερά σχέδια εκδίκησης έναντι του νοσοκόμου Μπελαντούι. Γιατί από φταίξιμο του νοσοκόμου, ο υπίατρος του είχε πη το πρωί στην εξέταση:

—Βλέπω ότι το πόδι σου δεν σ' ένοχλει πια και τόσο, Κροκινιόλ, αφού τρέχεις σαν το κουνέλι στην αύλη του νοσοκομείου... Θα βγής λοιπόν αύριο, παλληκάρι μου, ελεύθερος γυμνασίων για διέ μέρες!...

Να τώρα που τον έδιωχναν απ' το νοσοκομείο, εκεί που λογάριζε να πάρη τουλάχιστον μηνιαία αναρωτική άδεια, αυτόν που είχε καταφέρει να μείνη νοσηλευόμενος δυό μήνες ύστερα απ' την κλωτσιά του αλόγου που είχε φάει!

Κι' όλα αυτά εξ' υπαιτιότητας εκείνου του κτήνους του Μπελαντούι που πήγε να μαρτυρήσει στον υπίατρο πως είχε δη τον Κροκινιόλ να σουλατσάρη στην αύλη του νοσοκομείου! Τον παληοποιούν! Θα του το πλήρωνε ακριβά!

Ήταν τόσο καλά εκεί, τόσο ευτυχισμένος, αυτός, το χαϊδεμένο παιδί της αδελφής 'Αμαλίας!... Η καλή γυναίκα τον είχε συμπαθήσει και στά γεύματα, πάντα του δίνει και μια λιχουδιά: πότε ένα μπισκοτάκι, πότε ένα ποτήρι κρασί, πότε ένα καφεδάκι με δυό σταγόνες ραμυ.

Καταραμένη τύχη! Δάκρυζε το μάτι του όσο συλλογιζόταν πως θα ήταν υποχρεωμένος να εγκαταλείψη αυτό το γοητευτικό μέρος, αυτόν τον έλγιο παράδεισο!

—'Αχ! Μπελαντούι, μουρμούριζε ανάμεσα στα δόντια του, που θα μού πιάς; Θα μετανιώω!

Κι' έφαχνε τι παληοφάρσα θα του παίζε προτού φύγη: γιατί είχε μόλις ένα είκοσιτετράωρο μπροστά του!

Ξαφνικά, άκουσε την αδελφή 'Αμαλία να λέη στον Μπελαντούι.

—Μην ξεχνάτε πως ο κ. γιατρός είπε να έτοιμάσετε όλα τα εργαλεία για την νεκροψία του «αριθμού 4» που τον μετέφεραν στο νοσοκομείο. Θάρρη αύριο τα ξημερώματα να κάνη την νεκροψία.

—Μάλιστα, αδελφή μου, αποκρίθηκε ο Μπελαντούι, θα τα έτοιμάσω άποψε ύστερα απ' το φαγητό.

Ο «αριθμός 4» ήταν ένας νεαρός φαντάρος που είχε πεθάνει το πρωί ύστερα από μια έγχειρηση σκοληκοειδίτιδος.

Αμέσως μια έμπνευση, τόσο τρολλήδσο και μακάβρια, πέρασε απ' το μυαλό του Κροκινιόλ και τον βασάνισε έφιαλτικά ώσπου να την θέση σε έφαρμογή.

Όταν έφθασε ή ώρα του φαγητού, ο Κροκινιόλ είπε στους όμοτράπεζούς του που παραξενεύονταν γιατί δεν τον έβλεπαν να πηγαίνη πρώτος στην τραπεζάρια:

—Δέν πεινώ, σάς χαρίζω τη μερίδα μου.

Ύστερα, αφού βεβαιώθηκε πως όλοι είχαν καθήσει στο τραπέζι, κατέβηκε στις μύτες των ποδιών ως τον άνατομικό θάλαμο, μπήκε μέσα κι' έκλεισε την πόρτα.

Για λίγα δευτερόλεπτα, εξέτασε το πτώμα του φαντάρου που ήταν ξεπλω-

μένο άπάνω στο μάρμαρο, στεπασμένο μ' ένα σάβανο, ύστερα πήρε άμέσως την απόφασή του. Σήκωσε, ψύχραιμα, το πτώμα με τα γερά του μπράτσα και πήγε να το βάλη μέσα σε μια μεγάλη ντουλάπα όπου φύλαγαν τα φάρμακα και τα διάφορα εργαλεία. Ύστερα, ξανάκλεισε την πόρτα της ντουλάπας.

Επιστρέφοντας στο μέσον του δωματίου, ο Κροκινιόλ τυλίχτηκε μέσα στο σάβανο και πήρε τη θέση του νεκρού.

Ύστερα από μισή ώρα, έφθασε ο Μπελαντούι για να έκτελεση την διαταγή του υπιάτρου που του είχε διαβιβάσει ή αδελφή 'Αμαλία.

Μ' ένα κερύ στο χέρι, γιατί ο θάλαμος ήταν σκοτεινός, ο νοσοκόμος προχωρούσε διατακτικά, με κάπως χλωμό πρόσωπο. 'Ενοιωσε σαν να λέμε κάποιο τράκ, μόνος, μ' ένα πτώμα. Είναι ζήτημα αν τόλμησε να του ρίξη, περνώντας μια λο-

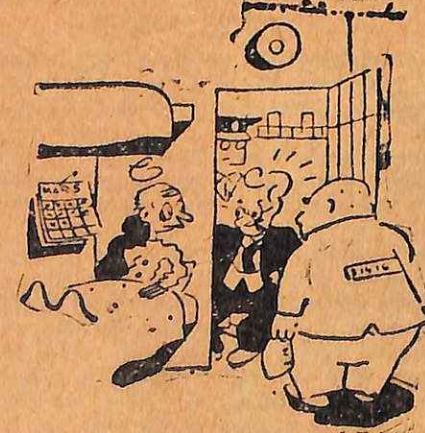
ξη ματιά. Την στιγμή που θάφτανε στην ντουλάπα όπου ήταν φυλαγμένα τα χειρουργικά εργαλεία, στάθηκε καρφωμένος στην θέση του. Είχε άκούσει ένα έλαφρό σφύριγμα που έρχόταν απ' το μέρος του πτώματος. Ο δυστυχισμένος έγινε πράσινος απ' τον φόβο του και το κερύ που κρατούσε στά χέρι του άρχισε να τρέμει σαν το φύλλο.

Άτσασε όμως να ξαναγυρίση πίσω, γιατί φοβόταν μην τον κοροϊδέσουν! Και καθώς τίποτα δεν κινούνταν, πίστεψε πως είχε πέσει θύμα αυταπάτης.

Για δεύτερη φορά έβαλε το χέρι στο κλειδί της ντουλάπας για να ανοίξη, για δεύτερη φορά το σφύριγμα άκούστηκε απ' το ίδιο μέρος.

Ο νοσοκόμος δεν είχε πια την παραμικρή αμφιβολία: ο πεθαμένος ήταν εκείνος που είχε σφυρίξει!

Ευκίνητος σαν ζαρκαδί, ο δυστυχισμένος Μπελαντούι έκανε ένα πήδημα προς την πόρτα, πασέλυσαν όμως οι δυνάμεις του άκούγοντας να άνηχούν στα αυτιά

ΑΠΟΡΙΑ

Ο διευθυντής των φυλακών.—Τί συμβαίνει; Ένας από σάς, λέει, έδω και ένα μήνα άπεργία πείνης, πήτε μου άμέσως ποιός από τους δυό σας είναι...

του τα φοβερά αυτά λόγια:

—Θα πεθάνης, Μπελαντούι, θα πεθάνης!...

Ο νοσοκόμος σωριάστηκε λιπόθυμος.

Ο Κροκινιόλ ήταν ευχαριστημένος απ' το έργο του.

Ετοιμαζόταν τώρα να βγίη απ' το σάβανό του, όταν έπινξε μια βλαστήμια. Στόν διάδρομο, είχαν άκουσθή βήματα...

Μόλις πρόλαβε να ξαναπλαγιάση στην θέση του και... να ξανακάνη τον πεθαμένο.

Ανοίξε ή πόρτα κι' ήρθε ή σειρά του μακάβριου φαρσέρ να τρέμη απ' το φόβο του. Στο πρόσωπο του νεοελθόντος, είχε διακρίνει, ανάμεσα από το σάβανό του, τον υπίατρο Ντυκλυσό.

Δίπλα το κερύ του Μπελαντούι δεν είχε σβύσει, και ο γιατρός μόρσε να διακρίνη τον νοσοκόμο λιπόθυμο.

—Νάτα μας! μουρμούρισε ο υπίατρος, θέλουν να πάνε και στόν πόλεμο, ενώ δεν μπορούν να δούν έναν πεθαμένο χωρίς να λιποθυμήσουν! Βρεμμένη κόττα!

Και διευθύνθηκε προς την ντουλάπα με τα φάρμακα για να πάρη ένα τονωτικό.

Ανοίγοντας όμως την πόρτα της, δέχτηκε κατάμουτρα το πτώμα του φαντάρου που είχε κλείσει μέσα ο Κροκινιόλ.

Ο υπίατρος άπισθοχώρησε έντρομος μερικά βήματα, όσο δηλ. χρειαζόταν για να δη το άλλο πτώμα, που βρισκόταν άπάνω στο μάρμαρο, να όρθώνεται, τυλιγμένο μέσα στο σάβανό του!

Πανικόβλητος, ο γιατρός τόβαλε στα πόδια!

Ο Κροκινιόλ, που πίστεψε για μια στιγμή πως ήταν χαμένος, δεν περίμενε αυτή την λύση.

Σπεύδει λοιπόν να έπωφεληθί και να τό σκάση σαν λαγός! 'Ας είναι: μ' ένα σμπάρο δυό τρυγόνια!

Κι' αφού ξανάβαλε το πτώμα του φαντάρου στην θέση του, έφυγε χωρίς να τον δη κανείς.

Όταν, ύστερα από πέντε λεπτά, ξαναγύρισε ο γιατρός με την αδελφή 'Αμαλία και μια ντουζίνα άρρώστους... τά βρήκε όλα εν τάξει!

Η ντουλάπα μάλιστα ήταν κλειδωμένη κι' ο γιατρός άρχισε να πιστεύη πως είχε όνειρευθί αυτή την σκηνή, έφ' όσον δεν την έβρισκε άνοιχτή όπως την είχε αφήσει φεύγοντας!

Ο πεθαμένος ήταν ξεπλωμένος άπάνω στο μάρμαρό του, πεθαμένος στ' αλήθεια κι' όχι βρουκόλακας όπως είχε πιστέψει για μια στιγμή ο γιατρός!

Ο Κροκινιόλ παρακολούθωσε την έκπληξη του γιατρού, πεθαμένος κι' αυτός, αλλά στά γέλια!

Συνέφεραν τον Μπελαντούι που κατέθεσε ότι είχε πη κι' ο γιατρός! Ο Κροκινιόλ όμως φοβούμενος τις συνέπειες, δεν μαρτύρησε ποτέ την αλήθεια.

Και από τότε, πιστεύουν πως το νεκροκομείο είναι... στοιχειωμένο!

A. ΝΤΕΡΕΝΥ

'Απ' όλες τις αγάπες μόνο μία...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΥΠΟ ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

ναί γλυκό είναι μόνο πικάντικο!... Έτσι δεν είναι!...

Ροζαλίνο.—'Οχι. Ξεχάσατε το κυριώτερο: την σύγκριση. Την σύγκριση και την άνάμνηση. Την άνάμνηση όκτώ χρονών ύπερχον έρωτος!, κοντά σε μια γυναίκα άνώτερη!...

Κα ντε Στούαρς (με μετριοφροσύνη) ή, τουλάχιστον, σε μια γυναίκα που αφού μοιράσθηκε μαζί σας τις στιγμές της τρέλλας και του πάθους, γερούσε μαζί με σάς, ξέροντας να ρυθμίζει την τρυφερότά της, άνάλογα με τη διαμόρφωση του έρωτά σας. Ροζαλίνο.—Κι' άκόμη ξέροντας να μη ξεχνάη ποτέ πως αυτό που φωτίζει τη ζωή είναι γοητεία του «σπιτικού» και του

—'Ελα έδω. Κοντά μου, στά γόνατά μου...

πνεύματος. Κα ντε Στούαρς.—Τί; μήπως ή γυναίκα σας δεν έχει πνεύμα;

Ροζαλίνο.—Δέν έχει παρά ένα είδος πνεύματος «επιδέξιας». Είναι μια σοφή κόυκλα που δεν έχει το νοῦ της παρά στο πως θα ντυθί, και που, ώστόσο, ντύνεται άσχημα! 'Η μικρούλα της ή ψυχή δεν είναι παρά ένα άθροισμα αίσθημάτων, νεοπλούτου!

Κα ντε Στούαρς.—Με άλλα λόγια άν έννόησα καλά, πρόκειται περί συνηθισμένης τραγωδίας;

Ροζαλίνο.—'Ακριβώς.

Κα ντε Στούαρς.—'Η σύζυγος που έχει το μυαλό της στις διασκευάσεις και στους χορούς. Ο σύζυγος που νουσταλεί τα περασμένα; Και (καταξοφώντας τον πονηρά) ό τοίτος; 'Υπάρχει μήπως και τρίτος;

Ροζαλίνο.—Δέν φαντάζομαι.

Κα ντε Στούαρς.—Κανένας, ποτέ δεν το φαντάζεται αυτό...

Ροζαλίνο.—'Ε, λοιπόν όχι! 'Η κυρία ντε Ροζαλίνο έχει πολλά ελαττώματα, δεν μπορεί όμως να πιστεύσω πως δέ ήταν ικανή να κάμη μια τέτοια άνηθικότητα. 'Αλήθεια όμως, τί κάμνατε σ' όλο αυτό το διάστημα;

Κα ντε Στούαρς.—Σάς περίμενα...

Ροζαλίνο.—Μην εironεύεσθε. Κα ντε Στούαρς.—Δέν κοροϊδεύω. Για θυμηθίτε την τελευταία μας συνάντηση, όπου είχα προμαντέσει όλα όσα έπρόκειτο να σάς συμβούν. Είχα προείπει μάλιστα πως... πριν περάσουν τρία χρόνια από τότε...

Ροζαλίνο (πλησιάζοντας την καρδιά του κοντά της).—Και άν, ξεύρατε σε τί ψυχική κατάσταση ξαναγυρίζω σε σάς...

Κα ντε Στούαρς.—Πόσο θα το αξίζετε άν είχα έκδικηθί. Αν μπορούσα!...

Ροζαλίνο (με φωνή που τρέμει λίγο απ' τη συγκίνηση).—'Όποτε... είναι αλήθεια; Με περιμένετε;

Κα ντε Στούαρς.—Κυτάξτε με και κυτάξτε όλόγουρά σας!

Ροζαλίνο (περιφέροντας όλόγουρα το βλέμμα).—Τά ίδια έπιπλα, τά ίδια μπιμπελό, ή ίδια όψη. Ναί ξαναβρίσκω πρόγματι το «σπιτικό» σας, όπως τό είχα άφήσει τό σπιτικό μας μάλλον.

Κα ντε Στούαρς.—Ναί. Σά να μην πέρασαν αυτά τά χρόνια. (Δείχνει τη γωνιά που κάθεται). Να και ή «φωλιτσα μας» όπως λέγατε, ή γωνιά που καθόμασθε τά βράδια και κουβεντιάζαμε.

Ροζαλίνο.—Νά και τό μικρό τραπέζι-κι όπου παίρναμε τό τσάι, κατά τις πέντε τό απόγευμα, όταν σουρούπωνε και προτιμούσαμε να συλλογιόμαστε την αγάπη αντί να μιλούμε γι' αυτήν! 'Ω, ή συνήθεια! Και να συλλογίζεται κανείς πως ή εύτυχία, ή άλλη θινή εύτυχία βρίσκεται μέσα στις χίλιες λεπτομέρειες της ζωής, που συνηθίσαμε...

(Αρχίζει να σουρουπώνη. Μικρή παύση).

Κα ντε Στούαρς.—Τί συλλογίζεσθε;

Ροζαλίνο.—Συλλογίζομαι πως απ' όλες τις αγάπες που περνούν «ξωτά» από την καρδιά του ανθρώπου, μια μόνον την διαπερνά έντελώς! 'Απ' όλες τις γυναίκες που γνώριζε, μια μόνη είναι ή γυναίκα. 'Η γυναίκα που ένστικτωδώς, τον έρωτα, τη στοργή. Και για μένα Σεις είσθε ή γυναίκα αυτή. 'Αλλοίμονο όμως, έδω ήταν για μένα ή Παράδεισος, και τώρα, ύστερα απ' όσο συνέβησαν τον έρωτα για πάντα...

Κα ντε Στούαρς (χαμογελώντας γλυκά).—'Ελα, τρελλό παιδί. Θέλεις να σου δοθί πλήρως άφροσύνη. 'Ελα λοιπόν. Όπως πρώτα. 'Εδω. Κοντά μου. Στά γόνατά μου, φοβάσαι;

Ροζαλίνο (ρινώντας).—Είναι τόσοσ καιρός...

Κα ντε Στούαρς.—Φέρε τό κεφάλισον, άκουμπσέ το στον όμο μου. Είσαι τώρα καλά;

Ροζαλίνο.—'Υπέροχα! Νοιώθω τη ζεστασιά σου, την άνάμνησ σου. Θεέ μου, όλα ξεχάστηκαν τώρα. Τόσο κοντά σου.

Κα ντε Στούαρς (ακούει τό κεφάλι).—Τρελλό παιδί.

Ροζαλίνο.—'Αγάπη μου. (Φιλούνται).

ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Τζόελ Μάκ Κρή, ο Μετριοφρων

Αν αναφέρετε το όνομα του Τζόελ Μάκ Κρή σ' έναν κύκλο συνόμπ ηθοποιών του Χόλλυγουντ, θα σάς απαντήσουν με μια ανάλαφρη δόση περιφρονησέας: «Καλός ηθοποιός, όχι όμως πολύ ξευπνος...». Ω, βέβαια, έχει πολλούς θαυμαστές, υπέγραψε ένα συμβόλαιο καθόλου ευκαταφρόνητο με τον Σάμ Γκλάντουν και παίζει όλο με άστέρας πρώτου μεγέθους: την Μύριαμ Χόπκινς, τον Έντυ Κάντορ και την Μέρλε Όμπερον. Άλλα...»

Δεν συνεχίζουν, αφήνοντας να υπονοηθούν πολλά πράγματα.

Τα πραγματικά όμως γεγονότα είναι αυτά: Ο Τζόελ δεν πηγαίνει ποτέ σε καμένα από τα κέντρα όπου οι διάφοροι συνόμπ ηθοποιοί και κάθε διάσημος στάρ θεωρεί απαραίτητο να πάει. Κι' εκείνος και η γυναίκα του, η γνωστή και ωραιότατη ηθοποιός Φράνσις Ντή, σπανιότατα εμφανίζονται σε κοσμικές συγκεντρώσεις της κινηματογραφουπόλευς. Και όταν πηγαίνουν πουθενά δεν αναμινύονται βέβαια με τον εθισμό, κουτοσπόλη, επιδεικτικό και εκθαμβωτικό κύκλο των Περιφίμων Στάρ.

—Πολύ φοβόμαι ότι το Χόλλυγουντ μάς νομίζει —ή τουλάχιστον με νομίζει— λίγο ανόητους! μου είπε κάποτε ο Τζόελ.

Χαμογελούσε όμως ευχαριστημένα γιατί αν το Χόλλυγουντ τον θεωρεί ανόητο,

εκείνος δεν δίνει καμιά σημασία στη γνώμη του αφού είναι απόλυτα εύτυχης.

Και γιατί να μην είναι; Νά τι έπαιξε ως τώρα:

Πρώτα-πρώτα, έναν θαυμάσιο γάμο με ένα κορίτσι που ήταν μία από τις δημοφιλέστερες καλλονές του Χόλλυγουντ. Ένα γάμο σταθερό και αδιαρρηκτο, έστω και αν υπάρχουν δυο καριέρες στην οικογένεια: του Τζόελ και της Φράνσις.

Πριν από δέκα μέρες έφαγα μαζί τους σ' ένα μικρό ρεστοράν της Σάντα Μόνικα. Ο Τζόελ είχε τελειώσει το φιλμ «Περιπέτεια στο Μανχάτταν». Η Φράνσις δεν «γύριζε» τον τελευταίο αυτό καιρό και φαινόταν έντελως απογοητευμένη για την διακοπή αυτή της καριέρας της σαν να είχε καταστραφή το πλάνο!

—Μή μιλάς έτσι, της είπε ο Τζόελ. Άλλο που σε ζητούν τόσα στούντιο και έχεις περισσότερες προτάσεις από τόσες άλλες στάρ! Μήπως χθές δεν «γύρισες» έναν ρόλο σ' ένα από τα μεγαλύτερα στούντιο του Χόλλυγουντ; Δεν εργάζομαι τρεις μήνες γιατί δεν σου άρεσαν οι ρόλοι. Ο χθεσινός όμως δεν φαντάζομαι να μη σου άρεσε. Αυτόν τουλάχιστον θα τον παίζεις...

Στά μάτια της Φράνσις πέρασε ένα γλυκό χαμόγελο.

—Θα τον παίξω, Τζόελ, είπε τρυφερά, Για να δώτε άκρως ότι και η Φράνσις δεν σκοτίζεται για το τι σκέπτεται το Χόλλυγουντ σχετικά με τον Τζόελ, σάς αναφέρω τι μου είπε:

—Δεν ξέρω αν ο Τζόελ είναι ξευπνος ή όχι, ξέρω όμως το εξής: «Ημουν ένα κορίτσι που αποφάσιζε πάντα μόνο του στις διάφορες περιστάσεις της ζωής του, αφοτό όμως παντρεύτηκα, τόσο στην ιδιωτική μου ζωή όσο και στην κινηματογραφική μου καριέρα, κάνω πάντα ό,τι μου πει ο Τζόελ—και ξέρω ότι αυτό είναι πάντα το σωστό.

Το γεγονός είναι ότι η γοητευτική αυτή γυναίκα δεν έδωσε καθόλου ν' αποσυρθεί ένα χρόνο ολόκληρο από την δόνη την στιγμή της μεγαλύτερης δόξας της για να αξιολογήσει την οικογένεια Μάκ Κρή κατά ένα χαριτωμένο μέλος: τον Τζόελ Μάκ Κρή υιόν. Ύστερα γύρισε ένα φιλμ που εί-

χε θριαμβευτική επιτυχία: την «Εύθυμη απογοήτευση». Κι' έπειτα απέχωρησε πάλι ένα χρόνο από την δόνη για την γέννηση του δεύτερου γιου της, του Ντέβητ!

Σήμερα έχει πολλές προτάσεις από διάφορα στούντιο και θα διαλέξει την καλύτερη από αυτές.

Ο Τζόελ και η γυναίκα του βρίσκουν πολύ μεγαλύτερη ευχαρίστηση στην συντροφιά των δυο χαριτωμένων αγοριών τους από τις ήλικιες κοσμικότητας των «κοκταίης-πάρτυς» και των νυκτερινών κλάμπ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΤΖΟΕΛ

Χωρίς θόρυβο γύρω από τ' όνομά του χωρίς διαφημίσεις και φασαρίες, ο Τζόελ έκανε μία από τις λαμπρότερες καριέρες του κινηματογράφου. «Έφθασε στην ισορροφία» λέγουν οι ειδικοί «Του χρόνου θα είναι ένας από τους μεγαλύτερους ηθοποιούς της δόνης».

Και όμως χρειάστηκαν να περάσουν έξι χρόνια για να το πουν αυτό. Ο Τζόελ το θέλησε έτσι.

—Είναι αρκετά παράξενη η στάση των κριτικών μαζί μου! λέγει ο Τζόελ. Όλοι φάνηκαν να εκπλήσσονται τρώμερά όταν έπαιξα με τόση επιτυχία στην ταινία «Το πλουσιώτερο κορίτσι του κόσμου». Άπορτησαν εξίσου όταν τα κατάφερα καλά και στους «Εσωτερικούς Κόσμους». Το ίδιο συνέβη με τα φιλμ «Βαρβαρική παραλία» και «Αντίο οι τρεις». Φαινόταν να με θεωρούν σαν ένα νεοελθόντα στον κινηματογράφο, σαν να ήταν ένα-δυο χρόνια που έπαιζα και όχι... έξι! Και είμαι ευχαριστημένος που φέρθηκαν έτσι!

Ο κόσμος σάς βαρύνεται πολύ γρήγορα αν βρίσκεστε συνεχώς στο πρώτο πλάνο...

Ο καθεὶς θά αντληφθῇ την ἀλήθεια των λόγων αὐτῶν καὶ τὴν αἰτία πού διέτηρε τον Τζόελ ἑπτὰ χρόνια στὴν κορυφή. ὅσο κι' ἂν δὲν κάνει περὶ τῶν ἰσχυρῶν τὴν βορβωδὴ ρεκλάμα τῶν ἄλλων. Εἶναι γνωστὸς στὸ Χόλλυγουντ ὁ μανιώδης συναγωνισμὸς τῶν νέων εἰδώλων τοῦ προσπαθοῦν με κάθε τρόπο νὰ συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ στὸν ἑαυτοῦ των. Ὁ συναγωνισμὸς τῶν διαφόρων Μπόμπ Ταϊλор, Τζαίημς Στούαρτ, Κάρο Γκραντ καὶ λοιπῶν.

Ο Μάκ Κρή έχει μία καταπληκτική πρακτική διαίθεση που τον οδηγεί παντα στις πράξεις του και εξαφανίζει τα εμπόδια. Το Χόλλυγουντ θεωρεί βέβαια τον θρίαμβό του. «Γύριζε» παραδείγματα χωρίς νεύρα και χωρίς θυμούς και ματιές. Για να φθάσει στο ίδιο αποτέλεσμα ο Τζαίημς Κάνι και άλλοι στάρ χρειάστηκε να δώσουν ολόκληρη μάχη, κυριολεκτικά...

Ο ίδιος αποδίδει όλες τις επιτυχίες του στην τύχη και λέγει:

—Κάθε λεπτομέρεια της ιδιωτικής μου ζωής και της καριέρας μου έρχεται όπως ακριβώς επιθυμούσα να έλθω.

Στην ιδιωτική του ζωή ακριβώς αποδεικνύεται φανερά η λογική και η εξυπνάδα του Τζόελ.

Εκείνος και η Φράνσις έμαθαν «πώς να δραπετεύουν από το Χόλλυγουντ» ζώντας κάθε στιγμή που δεν βρίσκονται στο στούντιο σε μία ατμόσφαιρα έντελως... «Αντι-Χόλλυγουντιακή»! Διέτηραν τον γάμο τους σταθερό και αδιαρρηκτο, περνώντας τα Σαββατοκύριακά τους, τις διακοπές τους, τις γιορτές σ' ένα «ράντσο» του Τζόελ, σαράντα μίλια μακριά από τα κινηματογραφικά στούντιο. Το ράντσο (αγρόκτημα) αυτό είναι ένα σπίτι για αυτούς όχι μία διασκέδασις.

Ο Τζόελ εργάζεται στα χωράφια με τους ανθρώπους του. Η Φράνσις φροντίζει τα παιδιά της, επισκέπτεται τους γείτονες, και διαβάζει τα αναριθμητά βιβλία που παίρνει πάντα μαζί της.

Ταξιδεύουν πάντα με το κίτρινο αυτοκινητάκι που αγόρασε ο Τζόελ την περασμένη άνοιξη.

—Πουλήσαμε το μεγάλο μας αυτοκίνητο, μου είπε ο Τζόελ γιατί έμεινε όλη μέρα κλεισμένο στο γκαράζ.

Πολλοί στο Χόλλυγουντ πιστεύουν ότι το να έχει κανείς ένα αγρόκτημα είναι κι' αυτό μία πολυτέλεια όμως τα γιώτ, τα όλογα του πόλο κ.τ.λ.

Την ίδια όμως γνώμη δεν έχει κι' ο Μάκ Κρή!

—Δούλεψα σ' ένα ράντσο όταν ήμουν παιδί, λέγει, και ξέρω καλά τη δουλειά αυτή. Παραδείγματα χάριν αντί να αγοράσω μία οργωτική μηχανή και να πληρώσω έναν ειδικό μηχανικό, έξοδα γκαζολίνας, λαδιού κ.τ.λ. αγόρασα έξη άλογα που βόσκουν όλη μέρα στα κτήματά μου και που ο καθεὶς μπορεί να τα ζήσει στο άροτρο. Πολλές φορές καλλιεργώ μόνος μου τα κτήματά μου, όταν έχω άδεια από το στούντιο. Δεν έχω, δι, κερδίζω πολλά από το ράντσο αλλά δεν ξοδεύω ασυλλόγιστα τα χρήματά μου.

«Άλλωστε, δεν μ' ενδιαφέρουν τόσο τα χρήματα κι' έχω το ράντσο περισσότερο για την ευχαρίστησή μου και όχι για να κερδίζω. Και προτιμώ να εργάζομαι μόνος μου παρά να χρησιμοποιώ τις μηχανές.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ακριβώς όμως για να αποδείξει ότι δεν είναι τόσο... «αγρότης» όσο φαίνεται ο Τζόελ Μάκ Κρή έχει ένα κομψότατο σπίτι στο Μπέβερλυ Χίλς όπου μένει μαζί με την Φράνσις όταν ο ένας από τους δυο των εργάζεται στο στούντιο. Εκεί δέχονται με μεγάλη ευγένεια και συμπαιθητικότητα έναν μικρό κύκλο στενών φίλων: στάρ, σκηνοθετών, και διευθυντών.

Στο χαριτωμένο αυτό σπίτι ο Τζόελ, η γυναίκα του και τα παιδιά των περνούν μία ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή σαν την πιο συνηθισμένη μικροαστική οικογένεια.

Ο Τζόελ Μάκ Κρή και η ωραιότατη γυναίκα του Φράνσις Ντή απολαμβάνουν μ' ένθουσιασμό την κούνια τους.

Άγαπούν τα παιδιά τους με έντελως ξεχωριστή στοργή και φροντίζουν εξαίρετικά για την όσο το δυνατόν πιο επιμελημένη ανατροφή των.

Θα προτιμούσα να μην διαλέξουν την κινηματογραφική καριέρα, λέγει ο Τζόελ, γιατί ξέρω τις απογοητεύσεις που επιφυλάσσει συχνότατα. Αν όμως δείξουν κλίση, σ' αυτή, θα τους βοηθήσω όσο μπορώ για να επιτύχουν.

Και κάποτε-κάποτε, για ποικιλία μόνο, πηγαίνουν σε καμιά μεγάλη πρεμιέρα ή σε κανένα χορό αριστοκρατικού κέντρου. Στις περιστάσεις αυτές ο Τζόελ είναι συνήθως ο ωραιότερος άνδρας της βραδυάς ενώ η εξαίσια μελαχροινή διορφία της Φράνσις προκαλεί τον γέλο και θαυμασμό.

Όλοι τους περιτριγυρίζουν με φως και χειροκροτήματα: «Πού ήσασταν κρυμμένοι τόσον καιρό;» Κι' εκείνοι χαμογελούν γιατί ξέρουν ότι όλα αυτά είναι επιφανειακά και πρόσκαιρα, ενώ η δική τους ευτυχία και αγάπη όπου «ήσαν κρυμμένοι τόσον καιρό» είναι αληθινή και παντοτεινή...

ΜΑΡΚ ΝΤΟΟΥΛΙΝΓΚ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΦΛΥΝΝ ΚΑΙ ΝΤΑΜΙΤΑ

Είναι δυο τρεις μήνες τώρα που ο Έρζολ Φλύνν, ο περίφημος πρωταγωνιστής του «Κάπταιν Μπλούντ» και η ωραιότατη σύζυγός του Λίλη Νταμιτά δεν τα περνούσαν καθόλου καλά. Ύστερα από μερικές «σηνές» (όχι του κινηματογράφου βέβαια) κατέληξαν σε διάσταση, παρ' όλη την φλογερή αγάπη που τους είχε ενώσει.

Δυο μέρες μετά το γεγονός αυτό ο Φλύνν δειπνούσε στο κοσμικό ρεστοράν του Χόλλυγουντ «Λαμάζ» με μερικούς φίλους του, όταν μπήκε έξαφνα η Λίλη Νταμιτά.

«Ο μαίτε-ντ' ότελ που έτυχε να μην ξέρω τα «καθήκαστα» ώδηγησε πολύ φυσικά την Λίλη στο τραπέζι του Φλύνν. Εκείνος σηκώθηκε ευγενέστατα και υποκλίθηκε χαμογελώντας.

Μά η Λίλη έγινε έξω φρενών. —Όχι! Όχι! Όχι εδώ! άρχισε να φωνάζει, γυρίζοντας τη ράχη της και αφήνοντας τον Φλύνν και τον μαίτε-ντ' ότελ να την κυττάζουν άναυδοι καθώς εκείνη διευθυνόταν στην άλλη άκρη του ρεστοράν...

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Το πραγματικό όνομα της Βαρβάρας Στάνγουντ είναι Ρούμπν Στέβενς. Της Ντολорές ντέλ Ρίο είναι Λολίτα ντε Μαρτινέθ. Του Στάν Λώρελ (Χοντρού) είναι Άρθουρ Στάνλεϋ Τζέφφερσον. Της Τζίν Χάρλοου είναι Χάρλην Κάρπεντερ.

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ

Η χαριτωμένη Σιμόνη Σιμόν που κατέκτησε την Αμερική με το φιλμ «Κοιτώνες κοριτσιών» που θαυμάσαμε κι' εμείς εδώ, είναι πάρα πολύ ειλικρινής. πρᾶγμα πού δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο γιὰ τοὺς ἄλλους κάποτε.

Ετσι, οι διάφοροι νέοι πρωταγωνιστά του Χόλλυγουντ είναι έξω φρενών μαζί της, γιατί η Σιμόνη δεν δίστασε να δηλώσει σ' έναν δημοσιογράφο ότι πραγματικά τους φρόντιζε γι' αυτούς.

Είπε λοιπόν η γοητευτική Σιμόν: «Οι πρωταγωνιστά του κινηματογράφου κατακτώνται εύκολοτάτα από μία γυναίκα. Αρκεί να είναι νόστιμη, να τους κολακεύει με τέχνη και να ξέρει ν' ακούει σωτηρή όσην ώρα αυτοὶ μιλοῦν».

ΠΩΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ;

Οι σεναριοτέες του νέου φιλμ, που προέκλειπε να γυρίσει ο Φρέντρικ Μάρτε με την Τζάιντ Γκαίηνορ, «Γεννήθηκε ένα άστρο» δεν έφθασαν να πείσουν στο σενάριο ένα «εύτυχές τέλος» παντρεύοντας τον Φρέδρικ με την Τζάιντ ή αν πρέπει να το τελειώσουν δραματικά με τον θάνατο του Φρέντρικ και τους θρήνους της Τζάιντ.

Ασφαλώς όμως ο Φρέντρικ Μάρτε, του οποίου θα ζητηθεί τελικά η γνώμη, θα προτιμήσει το δραματικό τέλος μόνο και μόνο για ν' αντιπροσώπευε την άποψη της Γκαίηνορ που επιθυμούσε πολύ να την θαυμάσουν ακόμη μια φορά μ' ένα εκθαμβωτικό νυφικό φόρεμα.

Και είναι γνωστόν ότι ο Μάρτε είναι πνεύμα αντίλογας...

Μία τελευταία φωτογραφία του συμπαθητικού Τζόελ Μάκ Κρή.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Η Βέρθα ντε Λαντεναί, παιθόμνη στις εισηγήσεις ενός παιδικού της φίλου, του Ζερβαί Φλοριέ, καταγγέλλει τον σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ότι προσπάθησε να δολοφονήσει την κόρη της Μαριέλλα, την οποία απέκτησε με άλλον.

Στην πραγματικότητα όμως, ήθικος ατύχηος της δολοφονικής απόπειρας είναι ο ίδιος ο Ζερβαί με συνένοχον ένα Γερμανόν στρατιώτην, τον Μπαϊκερ.

Ο Μπαϊκερ συλλαμβάνεται από τον μη-στέρα της Μαριέλλας Ρενέ Μαρτέλ, ξανα-καίεται να γράψω ένα γράμμα στον συνένο-χο του Ζερβαί, ορίζοντας τον ραντεβού στο πανδοχείο. Αυτό είχε γίνει κατά παραγγελί-αν του άνακτου κ. Λιονέλ. Ο Ζερβαί πη-ναίνει στο ραντεβού και ο κ. Λιονέλ, που ήταν κρυμμένος εκεί κάπου, πείθεται πιά τελείως για την ένοχη του Ζερβαί. «Υστερ» από λίγες εβδομάδες αρχίζει η δίκη του Γκοντεφρουά. Οι έφημερίδες γράφουν τώ-ρα διά μακρών για την υπόθεση. Η ατιμό-σφαιρα είναι γεμάτη έχθρότητα προς τον Γκοντεφρουά. Έντονοι όσοι παρήσαν στην δίκη επέπρωτο να δοκιμάσουν μια με-γάλη έκπληξη.

Μετά το κατηγορητήριο, παίρνει τον λόγο ο εισαγγελέας, ο οποίος λέγει ότι ο Γκον-τεφρουά ντε Λαντεναί, είναι άπλως, ένα θύμα και ζητεί την απόδοσή του. Ο Γκον-τεφρουά κατασπινυμένος σκύβει στον συ-νένοχό του. Οι δυο άνδρες σφίγγουν τα χέρια.

57. (Η συνέχεια)

Λοιπόν—και αυτό δεν ήταν το δλι-γώτερο παράξενο πράγμα στην δί-η αυτή που έβρισκε διάσημη—ο συν-ήγορος τζι κόμητος ντε Λαντεναί δεν ήταν άλλος κανείς από το ίδιο τον κύριο Λιονέλ, τον άνακτιν που είχε διε-νερήσει όλη την άνακτιν.

Μόλις κατέθεσε τα πορίσματα της άνα-κρίσεως στον Εισαγγελέα, ο κύριος Λιο-νέλ είχε υποβάλει παραίτησιν από τα δι-καστικά του καθήκοντα. «Ετσι, τώρα που είχε παραιτηθή της δικαστικής υπηρεσίας, τίποτα δεν τον εμπόδιζε να εμφανισθή ως δικηγόρος.

«Εξ άλλου, γιαυτό το έργο του θάταν εύκολο, ο κύριος ντε Λαντεναί που τον εί-χε εκλέξει ως συνήγορό του, του είχε δη-λώσει ότι λογάριζε σε ώρισμένες περι-στάσεις να υπερασπισθή ο ίδιος τον έαυ-τό του.

Και ο κύριος Λιονέλ είχε άπαντήσει χαμογελώντας:

—Τό να υπερασπισήτε τον έαυτό σας, φίλε μου, δεν θα σας είναι καθόλου δύ-σκολο... Θα χρειασθή πρό πάντων να έ-πιτεθήτε και να κατηγορήσετε..

«Επί τέλους, άρχισε η εξέταση του κα-τηγορουμένου που άναμεινόνταν με τόση άνυπομονησία. Μέσα στην αίθουσα αυτή, πλημμυρισμένη από τόσους άκροατάς, κυριαρχούσε μια πυρετώδης άγωνία πε-ριεργείας. Κανείς όμως δεν έλεγε λέξη.

«Όλοι είχαν άναστατωθή από τις άπλές λέξεις του εισαγγελέως.

«Ένα θύμα... έανς μάρτυς!»
Ο Γκοντεφρουά είχε σηκωθή από το έδωλό του, ύπακούοντας στην διαταγή του προέδρου.

Η εμφάνισή του έδειχνε άνεση, κομψότη-τα. Παρ'όλη την συναίσθηση της ισχύος του δικαίου του, της ψυχής του, της συνειδή-σεώς του, δεν έδειχνε καμιά πρέκλη-ση, καμμία υπερβολική αυτοπεποίθηση.

«Ηταν σοβαρός, ή μάλλον λίγο μελαγχο-λικός. Όλα όσα είχε ύποφέρει ο άνθρω-πος αυτός, δυο χρόνια τώρα, φαινόταν χαράχμενα σε μία πτυχή του μετώπου του. Απήντησε με μία φωνή χαμηλή, γλυ-κειά, μία φωνή λίγο βραχνή στις πρώτες τυπικές έρωτήσεις του προέδρου. «Υστε-ρα, οι έρωτήσεις έγιναν πιο άκριβεις. Η μάχη άρχισε:

—Όταν ζητήσατε εις γάμον την δεσποι-νίδα Τερλάν, δεν άγνοούσατε ότι ένα νεα-νικό σφάλμα καθιστούσε τόσο δύσκολη και τόσο λεπτή την αποκατάσταση της νέας αυτής κοπέλλας;

—Η άνώδυμη έπιστολή που πήρα τότε ύπως και όλοι οι προηγούμενοι μνηστή-ρες της Βέρθας, δεν μου μάθαινε άπολύ-τως τίποτα καινούργιο...

—Πώς αυτό;

—Τό νεανικό παράπτωμα της Βέρθας Τερλάν μου ήταν γνωστό πρό πολλού. «Ημουν στην Έλβετία, κατοικούσα στην κοιλάδα του Τρέζα. «Ενοιώσα τις άνησυ-χίες της, την άγωνία της σχεδόν... και τό παιδί που γεννήθηκε σε λίγο και παρεδό-θη σε μία πολωνέζα παραμάντα τό παρη-κολούθησα ως τό Ράϊσεν της Πολωνίας γιατί... άγαπούσα ήδη την Βέρθα Τερ-λάν...

—Και ύστερα από δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια ζητήσατε εις γάμον;

—Ναι, και ίδου γιατί: είχα πληροφορη-θή τό όνομα και την περιουσία του Τερ-λάν. «Ημουν φτωχός, ήμουν φυματικός, οι γιατροί με είχαν καταδικάσει σε θάνατο, σ' ένα θάνατο πρόωρο, σύντομο... Μπο-ρούσα ποτέ να άνειρευθώ λίγη εύτυχία για μένα;

—Τι κάνατε λοιπόν όλα αυτά τά χρόνια που μεσολάβησαν;

—Ο Γκοντεφρουά χαμογέλασε:

—Έφυγα από την πατρίδα μου, πήγα στην Αυστραλία με την άδιάσειστη πε-ποίηση ότι δεν θα έφθανα καν στο τέ-λος τό ταξιδιού μου. Και όμως γελιό-μουν. «Ενοιώσα σιγά-σιγά να ξανάρ-χωνται οι δυνάμεις μου, ή χαμένη μου ύ-γεια... Με ρωτάτε τι έκανα όλα αυτά τά χρόνια, κύριε πρόεδρε; «Αν σας διηγώ-μουν λεπτομερώς τις περιπέτειές μου εκεί κάτω, θα σας ένδιέφεραν σάν ένα μυθι-στόρημα, όμως θ' άπατιούσαν ολόκλη-ρες μέρες.. Πάντως δεν δυσκολευθήκατε να μάθετε τηλεγραφώντας στο Σίντνεϋ στην Μελβούρνη, ότι τό όνομα του κόμη-τος Γκοντεφρουά άφησε εκεί καλές άνα-

μνήσεις, χωρίς καμιά άπολύτως κηλί-δα...

—Είναι αλήθεια. Όλες οι πληροφορίες που έλαβα για σας εκθειάζουν την δρα-στηριότητά σας την γενναιοτήτά σας, την καλσύνη σας, την έντιμότητά σας... Διε-πίστωσα μ' άχαρήντησή μου ότι άποτε-λούν σχεδόν μία συναυλία επαινών και θαυμασμού για σας...

Μιά πνοή συγκινήσεως διέτρεξε τό ά-κροατήριον.

Ο πρόεδρος συνέχισε:

—Επιστρέφοντας από την Αυστραλία, δεν έμποδισθήκατε όπως άλλοτε να νυμ-φευθήτε την δεσποινίδα Τερλάν...

—Την άγαπούσα... Από την πρώτη μας συνάντηση την είχα άγαπήσει... Την άγά-πησα άκόμη, και όταν, την ήμέρα του γάμου μας, μου φορτώσανε τό παρατσού-κλι «άγάπη μου», και παρ' όλα όσα συνέ-βησαν, παρά τό μίσος της, παρά την φρίκη που αισθάνεται για μένα, παρά την σκληρή καταγγελία που υπέγραψε τό δικό της χέρι, την άγαπώ άκόμα, την ά-γαπώ πάντα...

—Όστε ή άγάπη και μόνο σας έκανε να παντρευθήτε την κόρη του Τερλάν;

Ο Γκοντεφρουά ύψωσε άργά τό χέρι του προς τον Έσταυρωμένο που ήταν ά-ναρτημένος επάνω από την έδρα του προέδρου.

—Τ' όρκίζομαι στον Έσταυρωμένο! Εί-πε έπίσημα.

—Υπακούσατε λοιπόν μονάχα στην καρδιά σας και δεν λάβατε καθόλου ύπ' όψιν τό συμφέρον σας;

Και πάλι ο Γκοντεφρουά χαμογέλασε:

—Θέλετε, κύριε πρόεδρε, να επιτρέψε-τε στον συνήγορό μου, να σας άναγνώ-ρη μία έκθεση της περιουσιακής μου κα-ταστάσεως την έποχή εκείνη; Η κατ'ά-στασις αυτή του έδόθη από τον συμβο-λαιογράφο μου, κύριε Λετύρκ, όδός Σε-βινιέ, Παρίσι. «Εξ άλλου, ο συνήγορός μου θα σας άνακοινώση, ότι ο κύριος Λε-τύρκ μπορεί, ο ίδιος, να σας δώση τις σχετικές πληροφορίες γιατί έχει κληθή ως μάρτυς ύπερασπίσεως... Έάν επιθυμή-τε να τον άκούσετε;

—Θά τον άκούσωμε έντός όλλγου, άν παραστή ανάγκη. Προς τό παρόν μάς άρκει ν' άκούσωμε την άνάγνωση της περιουσιακής σας καταστάσεως την έπο-χή του γάμου σας, από τον κύριο συνή-γορό σας.

Ο κύριος Λιονέλ σηκώθηκε. Μέσα σε μία θρησκευτική σιωπή, άνέφερε άριθ-μούς, όνόματα μεγάλων τραπεζών, έκα-νε να παρελάση ή φαντασμαγορία των μετοχών, των σιδηροδρόμων, των βιομη-χανιών, των μερισματών σε μία έκθαμ-βωτική λάμψη, σ' έναν κατακλυσμό χρω-σού που φαινόταν να κουνουρίζη σ' όλα τ' αούτιά.

Και άφού έδωσε όλες τις λεπτομέρειες με άσθεντικές επιβεβαιώσεις, ο κύριος Λιο-νέλ ύψώνοντας λίγο τη φωνή του και χα-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

ρίς καν να προσπαθήση να κάνει έντύπω-ση στο άκροατήριον, μιλώντας σαν να έ-πρόκειτο για τό φυσικώτερο πράγμα του κόσμου είπε:

—Η σημερινή περιουσία του πελάτου μου, την οποία δεν άγγιξε άφούτου έπέ-στρεψε από την Αυστραλία, άφού ή πε-ριουσία της γυναίκας του έπαρκούσε για τόσας άνάγκας τους, άνέρχεται στο ποσόν των δώδεκα έκατομμυρίων, πεντα-κοσίων όκτώ χιλιάδων, έπτακοσίων τριά-κοντα-δυο φράγκων και πενήντα λε-πτών. Η λεπτομερής έξακρίβωσις του ά-ριθμού σας άποδεικνύει με πόση άκρίβεια ο κύριος Λετύρκ διεπίστασε τον άριθμό σύμφωνα με τις τιμές του Χρηματιστη-ρίου κατά τις 5 του παρελθόντος Άπρι-λίου. Τό ποσόν αυτό μπορεί από τη μία μέρα στην άλλη να ύποστη αύξησιν ή με-ώση άναλόγως των τιμών του Χρηματι-στηρίου. Η μεταβολή αυτή πάντως θά είναι έξαίστη και μηδαμινή σχετικά με τό σύνολον. Ο πελάτης μου λοιπόν έχει σήμερα ένα έτήσιο εισόδημα έπτακοσίων όγδόντα χιλιάδων φράγκων περίπου...

Ο κύριος Λιονέλ ξανακαθισε, άπλού-στατα, χωρίς καν να κυτάξη τον Γκον-τεφρουά, σαν να είχε πη κάτι πολύ φυσι-κό. «Ήδη, με τό κεφάλι βυθισμένο στα έγγραφα του, φαινόταν να σκέφτεται άλ-λα πράγματα.

Από ύλο τό άκροατήριον όμως που εί-χε ταραχθή ως τα κατάβαστα του, είναι του, ύψωνόνταν ένα ύπόκοφο ψιθύρισμα τύψεως, έκπληξεως, θαυμασμού και οικ-τού...

Ο πρόεδρος διηρμήνευσε την γενική συγκίνηση κάνοντας την παρακάτω έρώ-τηση:

—Σε ποιό αισθημα ύπακούσατε άφήνον-τας την κυρία ντε Λαντεναί ν' άγνοή, τό-σο πρό του γάμου σας, όσο και ύστερα άπ' αυτόν, την πραγματική περιουσιακή σας κατάσταση; «Αν της έμπιστεύσατε την αλήθεια θά μπορούσατε να προλά-βετε πολλά δυστυχήματα...

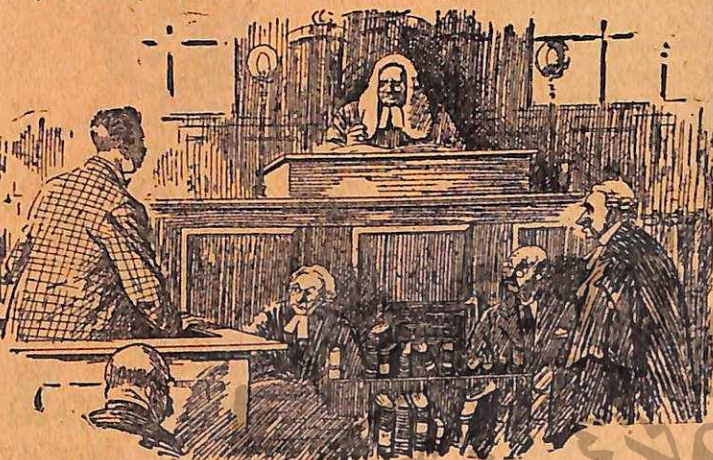
—Όταν παντρεύτηκα δεν μπορούσα να προβλέψω όλα αυτά τά δράματα. Τις πα-ραμονές του γάμου μας, ή Βέρθα Τερ-λάν, προκατειλημμένη έναντίον μου, εί-χε άρχισει πιά να με θεωρή σαν ένα τυ-χοδιώκτη. Κάποια όλέθρια έπιρροή εξ-ηκείτο επάνω της. Και ή έπιρροή αυτή έξασκήθηκε μέχρι σήμερα. Σε μία συζή-τηση που είχαμε λίγες ώρες πριν από τον γάμο μας, ή Βέρθα μου φέρθηκε πραγματικά σαν να ήμουν ένας τυχοδιώ-κτης.

«Φυσικά, θά ήταν τόσο άπλο να της έλεγα: «Έσείς είσθε ή φτωχή άπέναντι σε μένα που έχω δέκα φορές μεγαλύτερη περιουσία από σας...» Δίστασα όμως και δεν είπα τίποτα, γιατί ήθελα, γιατί πίστε-ψα ότι θά μπορούσα να κατακτήσω την καρδιά της με την δύναμη του έρωτός μου μονάχα... «Ηταν βέβαια ένας μεγά-λος έγωϊσμός αυτός... «Ηταν μία έλπίδα

τρελλή.

—Αργότερα όμως, όταν είδατε ότι ή διάστασις σας είχε μεγαλώσει τόσο πολύ ώστε να θεωρήσθε σαν δυο έχθροί...

—Αργότερα, θέλησα πράγματι να της τά έξομολογηθώ όλα, αλλά τά γεγονότα μ' έμπόδισαν. «Όταν πληροφορήθηκα ά-πό την έπιστολή της Λίνας Κίφερ στόν Τερλάν, ότι τό παιδί της γυναίκας μου ζούσε, την στιγμή που όλος ο κόσμος και ή μητέρα του ή ίδια τό θεωρούσαν πεθαμ-μένο, έσπευσα στην Γερμανία για να πά-ρω την Μαριέλλα. Θάταν μία βαθύτατη χαρά για μένα να όδηγήσω τό νέο αυτό κορίτσι στην μητέρα του. Αυτό που συνέ-βη στις όχθες του Βάρτ, τό ξέρετε... και δεν θά μιλήσω γι' αυτό παρά όταν βελή-σετε να με ρωτήσετε σχετικά... Κατά την έπιστροφή μου όμως, άντελήφθην ώρισμέ-να πράγματα που μου άπέδειξαν ότι ά-νάμεσα στην γυναίκα μου και σε μένα

Ο Γκοντεφρουά σηκώθηκε από τό έδωλό του, ύπακούοντας στην διαταγή του προέδρου.

ήπρηχε μία ξένη έπιρροή που έγώ δεν είχα ύποψιασθή ποτέ, και ότι ήπρηχε στην Γκλοριέ ένα μίσος που θά με συνέ-τριβε αν δεν άγωνιζόμουν έναντίον του με τά ίδια όπλα που μεταχειριζόταν έν-αντίον μου: με την ύποκρισία, τό ψέμ-μα, την ύπουλότητα, την ύπομονή... Να γιατί αιώπησα, κύριε πρόεδρε, γιατί, άν-χι να μιλήσω, περίμενα νάρρη ή ώρα μου, ή ώρα της δικαιοσύνης για μένα, και προτίμησα ν' αφήσω να με προσβάλουν όλοι, να με περιφροούν, να με ύβρίζουν δημόσια, να με κατηγορήσουν για άπο-τρόπαια έγκλήματα, να με συλλάβουν τέ-λος, παρά να τά προλάβω όλα και να έμποδίσω έτσι, ίσως, την ώρα της τιμω-ρίας, για τον άλλον...

Μιά άγωνιώδης περιέργεια είχε κατα-λάβει όλους: Για ποιόν μιλούσε; Ποιόν κατηγορούσε;

«Ως την στιγμή αυτή άκόμα, ούτε μία φορά δεν είχε προφερθή τό όνομα του Ζερβαί.

Οι μάρτυρες βρίσκονταν στο δωμάτιο

που είχε προορισθή γι' αυτούς. Περίμε-ναν να τους καλέση ο πρόεδρος στην αί-θουσα συνεδριάσεων για να καταθέσουν τη μαρτυρία των. Ο Ζερβαί, ο καλός Ζερβαί, βρίσκονταν άναμεταξύ τους, πάν-τα γελαστός, πάντα ήρεμος. Δεν μπορού-σε ούτε να του περάση καν από τό μυα-λό ή σκέψη ότι την στιγμή εκείνη μ' ά τρομακτική καταιγίς θά έξαπνούσε στο κεφάλι του στην διπλανή αίθουσα...

—Για τό μίσος αυτό που άναφέρετε, ρώτησε ο πρόεδρος τον κόμητα, σέν είχα-τε ποτέ την παραμικρή ύποψία κατά την διάρκεια των άρραβόνων σας ή κατά τά πρώτα χρόνια του γάμου σας;

—Όχι, ποτέ δεν είχα ύποψιασθή ποιάς ήταν ο έχθρός μου, αλλά δυο φορές εί-χα άνακαλύψει τό μίσος... προτού παν-τρευθώ...

«Όλοι ήταν κρεμασμένοι από τά χείλη του Γκοντεφρουά. Τον άκουαν με άγωνία, με πάθος που αύξανόταν όλοένα. «Εκεί-νος συνέχισε:

—Την πρώτη φορά, λίγον καιρό μετά τους άρραβώνες μου, μία νύχτα, κάποιος άνακάλυψε τον μουσικό συνδυασμό του χρηματοκιβωτίου μου—θυμάστε ότι ήμουν ταμίας του νηματοουργείου την έποχή έ-κείνη;—Τό χρηματοκιβώτιο αυτό άνοίχθη-κε με κάποιο δεύτερο κλειδί του οποίου άγνοούσα την ύπαρξιν... γιατί δεν ήπρη-χε κανένα ίχνος διαρρήξεως... Και μου έκλειψαν περίπου έκα-τό χιλιάδες φράγκα, ποσόν που είχα προω-ρισμένο για μισόδο-σία και συναλλαγμα-τικές της μεθεπομέ-νης...

—Δεν καταγγείλατε όμως τίποτα στη δι-καιοσύνη;

—Σε τί θά με ώφε-λούσε; Η ύπόθεσις αυ-τή στρεφόταν κυρίως έναντίον μου και θά κατηγορούσαν έμένα για την κλοπή αυτή... Για να άποδείξω την άθωότητά μου, θά ά-ναγκαζόμουν να όμο-λογήσω την περιουσία μου... Έγώ όμως έβα-ζα τον έρωτά μου έ-

πάνω άπ' όλα αυτά. Και οι έκατό χιλιά-δες φράγκα ήταν μηδαμινό ποσόν για μέ-να. Τηλεγράφησα στον συμβολαιογράφο μου Λετύρκ, ο οποίος έστειλε άμέσως από τό Παρίσι διά τηλεγραφικής έπιτα-γής έκατό χιλιάδες φράγκα στην Τράπε-ζα του Σεντάν. Τό πράγμα κρατήθηκε ά-πολύτως μυστικό. Είχα τις έκατό χιλιά-δες φράγκα που χρειαζόμουν: οι συναλ-λαγματικές πληρώθηκαν, οι έργατά έ-πλήρωσαν... Κανένα έπεισόδιο δεν συνέβη...

—Και δεν μπορούσατε να ύποψιασθήτε κανέναν;

—Κανέναν, τότε.

—Σήμερα;

—Σήμερα είναι άπολύτα πεπεισμένος για τόν δράστη, δεν έχω όμως άποδείξεις. Γι' αυτό δεν θά ξαναμιλήσω για την ύπόθε-ση αυτή. Μέσα στο δρώμα που παίζεται, είναι μία λεπτομέρεια χωρίς σημασία...

—Η δεύτερη ύποψία που άναφέρατε προηγουμένως;

(Η συνέχεια στο προσεχές) |

Μία οίκογένεια τεράτων

Υράφαμε και άλλοτε, για τα φρικτότερα εγκλήματα που συνεκλόνισαν στην εποχή τους στα παλαιότερα χρόνια, την κοινή γνώμη.

Η υπόθεση που θα μας απασχολήσει σήμερα ξεπερνά σε φρίκη και ωμότητα κάθε προηγούμενη.

Τα ένστολα των πρωταγωνιστών της μόνον ως τερατώδεις κτηνώδη μπορούν να χαρακτηρισθούν. Βρισκόμαστε στα τέλη του περασμένου αιώνα. Στα περίχωρα της μικρής πόλεως Φαλέξ, στη Νορμανδία, ήφωνα την πένθιμη σιλουέττα του ό παλῆς πύργου των ντε Κουβρινί. Τό γενεαλογικό δένδρο των ντε Κουβρινί είχε δώσει στη Γαλλία, επί 9 συνεχείς αιώνες, ένδόξους στρατηγούς, ένδοξους κληρικούς και σοφούς δικαστικούς. Μόνον πού ό τελευταίος απόγονός τους, ό Νοέλ ντε Κουβρινί δέν τιμούσε και τόσο, από απόψεως ήθικης, τους εγγενείς προγόνους του.

Τεμπέλης, βουτηγμένος στα χρέη, άσυνείδητος, είχε μια μοναδική χάρη: ήταν τρομερά μορφωμένος, αγαπούσε να διαβάει και τερνούσε εύχαρίστως μέρες όλόκληρες κλεισμένος στη βιβλιοθήκη του.

Τα περισσότερα από τα ακίνητα πού του είχαν άφῃσει οι γονείς του ήσαν ήδη υποθηκευμένα, και οι πιστωτές του γινόνταν από μέρα σε μέρα και πιδ απαιτητικοί. Έπρεπε να δροθή μια λύσις. Έντελως τυχαία έιαθε από κάτω γείτονας του ότι σε άπόσταση μερικῶν χιλιομέτρων από τόν πύργο του έμενε ή οίκογένεια των ντε Τρεπρέλ, πού είχε μια μονοκόγχη: τήν 'Αμέλια, νύφη με πρόικα σεβαστή.

□ □

Όταν ό βαρώνος Νοέλ ντε Κουβρινί ζήτησε τό χέρι της δεσποινίδος 'Αμέλια, ή άνακοίνωση των γονέων της ύπήρξε μεγάλη.

Η φήμη ώστόσο για τό πούον της κόρης του ήταν τόσο γερά στερεωμένη, ώστε ό πατέρας της έκρινε σκόπιμο να ένημερώση σχετικῶς και τόν μέλλοντα γαμπρό του.

Στήν αρχή ό βαρώνος αίσθάνθηκε άποτροπισμό ακούοντας όλες τις χυδαίες συνήθειες της άποψηφίας συζύγου του, έπειτα θυμήθηκε τη σεβαστή πρόικα. Κι' άδιαφύρξε για τις διαδόσεις των «χαιρεκάκων».

Κι' όμως αυτές οι διαδόσεις ήταν σοβαρές, και δέν προερχόταν από «χαιρεκάκους», αλλά από αυτόπτες μάρτυρας.

Η 'Αμέλια ντε Τρεπρέλ ήταν προυσιμένη.

ΉΞΕΡΕ Ο ΜΙΚΡΟΣ...

Η μητέρα.—Αύριο, παιδί μου, έχεις θεσηκεντικά και όμως δέν πήρες άκόμη τό βιβλίο στο χέρι σου!...

Ο γυιός (φιλοσοφικῶς).—Μαμά, μὴν ξεχνάς πῶς ό Χριστός λέγει να μη μεριμνῶμεν δια τήν αύριον.

□ □

ΔΥΣΤΥΧΟΣ...

—Θα περάσουμε φέτος τό καλοκαίρι στο Λουταΐα. Ό άνδρας μου πάσχει από νεφρά.

—Είσαι τυχερή, καίμενη. Ό δικός μου ό άνδρας είναι δυστυχῶς πολύ καλά.

νη, εκτός άπ' τόν πατέρα της, κι' από τη Φύση, μ' όλα τα ελαττώματα.

Οι γνώσεις της περιωρίζονταν σε λίγη άνάγνωση. Κι' όμως οι γονείς της είχαν έμπιστευθή τη μόρφωσή της σε μια σχολή καλογρηών άπ' τις καλλίτερες. Είχε μείνει πολλά χρόνια οικότροφος στη σχολή αυτήν. Περνούσε όμως τις μέρες της μεθοκοπόντας με τους ύπηρέτας και ζητώντας τα χάδιά τους. Της έγιναν συχνά παρατηρήσεις για τη διαγωγή της με άυτή άπαντούσε με χυδαίες βρισιές, μ' άπειλές και συχνά με ξύλο. Τήν έδιώξαν άπ' τη σχολή. Ξαναγύρισε σπίτι της, όπου οι γονείς της μάταια προσάβησαν να διορθώσουν τήν τόσο άνώμαλη φύση της. Η κόρη τους έξακολουθούσε να πίνει και να κοιμάται με τους ύπηρέτας της, κι' όταν βαρεθήκε κι' αυτούς, με τους γύρω χωρικούς.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς με πόση λαχάρα δέχτηκαν οι γονείς τας τήν πρόταστ

Η θηριόδης 'Αμαλία ντε Τρεπρέλ με τήν στολήν της καταδίκου.

τού βαρώνου ντε Κουβρινί.

—Θα της σκαρώσω μισή ντουζίνα παιδιά, για ναχη ν' ασχολήται μαζί τους, δήλωσε ό βαρώνος, καθησυχάζοντας τόν πεθερό του.

Και κράτησε τόν λόγο του. Σ' όχτώ χρόνια μέσα απέκτησαν τρία άγόρια και μια κόρη. Μα ή γυναίκα του έξακολουθούσε τις παλῆς συνήθειές της. Είχε καταστήσει άβίαστη τη ζωή στον πύργο για τόν άνδρα της πού έφευγε σε μακρινές ένδρομες για να ήσυχάση.

Πολλές φορές, γυρνώντας τα βράδια έβρισκε τη γυναίκα του ξαπλωμένη στο πάτωμα, άναίσθητη άπ' τό ποτό.

...Και τα παιδιά μεγάλωναν σ' αυτό τό περιβάλλον της μέθης και της κραυπάλης.

Αλλά όλα αυτά δέν ήταν παρὰ ή αρχή...

□ □

Είκοσι χρόνια πέρασαν έτσι. Όταν ό μεγαλύτερός της γυιός ό Ρομπέρ, έφθασε σε κατάλληλη ήλικία—και περιμένοντας αυτή τη μέρα ή μάνα του τόν προετοιμαζε σχετικῶς,—τότε ή θηριόδης γυναίκα συνεκάλεσε τό τρομερότερο οικογενειακό συμβούλιο πού μπορείτε να φαντασθήτε.

Παρελείψαμε να αναφέρουμε—ίσως και να διατάσαμε—ότι για να διαπλάση πιδ ένληματικά τήν ψυχή του πρωτοτόκου της, ή άπαίσια βαρώνη δέν έδίστασε να τού δώση για έρωμένη τη μικρούλα του άδελφής, τήν 'Ελισάβετ, πού μόλις είχε κλείσει τα 9 της χρόνια. Τού είχε, έννοείται προμηθεύσει κι' άλλες γυναίκες για τα όργια του, ή τόσο προνοητική μητέρα του...

Τέλος πάντων, τό συμβούλιο μεταξύ των 4 παιδιών και της μητέρας τους έλαβε χώραν. Θέμα. «Πῶς να ξεφορτωθούν τόν σύζυγο και πατέρα;».

Με τόν θάνατό του θα ξαναπαίρνε ή 'Αμέλια τήν πρόικα της και θα μπορούσε να έξακολουθήση τα μεθύσια της, και να άγοράει άνδρες για συντροφιά στις όργιακές της νύχτες.

Ό πρωτότοκος έπρότεινε να μεταχειρισθούν πυροβόλο όπλο.

Η μικρούλα 'Ελισάβετ—10 μόλις χρόνων—συνήγόρησε υπέρ του σκιοιού.

—Όταν τόν βρούν κρεμασμένο άπ' ένα δέντρο, θα φαντασθούν ότι αυτοκτόνησε, είπε. Οι δυο μικρότεροι γυιόι είχαν τη γνώμη ότι έπρεπε να βάλουν κάποιον ξένον, επί πληρωμή, να σκοτώση τόν πατέρα τους.

Τέλος ή μητέρα προτιμούσε τό δηλητήριο.

Η γνώμη της υπερίσχυσε.

Στις 12 Αύγουστου 1911, μπρος στα προσεχτικά μάτια των 4 παιδιών της, ανάκατεψε 25 γραμμάρια σουπλιμέ, στη σούπα του άνδρα της. Η μαγειρίσα όμως προσέθεσε κρέμα στη σούπα, κι' είναι γνωστό ότι ή κρέμα είναι τό αντίδοτο του σουπλιμέ. Έτσι ό βαρώνος τη γλύτωσε.

Σε λίγες μέρες τού δόσαν να φάη τα πιδ δηλητηριώδη μανιτάρια της περιοχής. Θάψα όμως! Ό βαρώνος και πάλι δέν έπαθε τίποτα!

Τότε ό Ρομπέρ, ό πρωτότοκος, με τήν έγκριση του «οικογενειακού συμβουλίου», πήρε άπ' τήν άποθήκη ένα σκουριασμένο κυνηγετικό όπλο, τό καθάρισε, άγόρασε φυσέκια με χονδρά σκάγια, προπονήθηκε στη σκοποβολή δυο μέρες, και τέλος στις 24 Σεπτεμβρίου 1911, πυροβόλησε τόν πατέρα του πού έπέστρεφε με τό άμάξι του από κάποιο πανηγύρι, και τό σκότωσε.

Ό άπαίσιος πατροκτόνος τήν γλύτωσε μόνο με 20 χρόνια καταναγκαστικά έργα.

Πέθανε άλλωστε πριν έντίση όλη τήν ποιότητά του.

Η βαρώνη όμως καταδικάστηκε σε θάνατο, κατόρθωσε έντούτοις να μετατρέψη τήν ποινή της σε ισόβια δεσμά.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

—Ό σύζυγός μου κι' εγώ δέν μαλώνουμε ποτέ...

—Σας θαυμάζω!

—...γιατί ό σύζυγός μου δέν με άντιλέγει ποτέ.

□ □

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Η πελάτης παραπονείται ότι είναι στεναιρα. Και ό άρρητημένος γιατρός, μετά έμβριθή σκέψη:

—Και ή μητέρα σας, κυρία μου, μήπως ήτο στεναιρα;

Ένας παλῆς λογαριασμός

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΟ ΛΙΝΔΣΑΙΗ

Η Πόππη Φλάξμαν, χορεύτρια - ταξι σ' ένα ντάνσιν, άνοιξε τα μάτια της, τεντώθηκε κι' άφου σηκώθηκε πήρε τό άκουστικό του τηλεφώνου πού κουδούνιζε δαιμονιωδώς.

—Έδώ, Πόππη Φλάξμαν, είπε.

—Έδώ Τζών Γουώρνερ.

Μια έκφραση μίσους ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Ό Γουώρνερ ήταν έκείνος πού είχε μπλέξει τόν Χάρρυ, τόν φίλο της, σε μια βρωμοδουλειά κι' ύστερα τόν κατάγγειλε μ' ένα άνόνομο γράμμα στην άστυνομία πού τόν έβαλε φυλακή.

—Άκουσε, Πόππη, είπε ό Γουώρνερ. Έδώ πρόκειται για μια πρώτη γραμμής εργασία για σένα. Ξέρω ότι έχεις οικονομικές στενοχώριες. Έλα τό μεσημέρι να φάμε στο ρεστοράν του «Πιγκούνου» και τα λέμε...

Παρά τήν άποστροφή της προς τό συχαμερό ύποκείμενο, ή Πόππη δέχτηκε. Ίσως να παρουσιαζόταν και καμιά ευκαιρία να ένδικήση τόν Χάρρυ πού θάμενε στην φυλακή ακόμα δεκαοχτώ μήνες...

□ □

—Να τί θέλω από σένα, της έξήγησε τήν ώρα πού έφεραν τόν καφέ και τα λικέρ: Ένας πλούσιος Άμερικανός μου πληρώνει προμήθεια άν κατορθώσω να κλέψω έναν πίνακα ζωγραφικής. Ό πίναξ όμως αυτός βρίσκεται σε πολύ... δύσκολο μέρος: σε μια ιδιαιτεγή στοά, στον πύργο του Στάνμερ, σε μια γωνιά του 'Οξφόρντσάιρ πού άσφαλώς δέν θα ξέρης...

Ό πύργος του Στάνμερ! Η Πόππη άπεναντίας, γνώριζε πολύ καλά τόν πύργο πού ήταν σε μικρή άπόσταση άπ' τό προεδυτήριο όπου είχε περάσει τα παιδικά κι' έφηβικά της χρόνια. Ό πίνακας θα ήταν σίγουρα έκείνος του Μπελλίνι για τόν όποιο ό γέρολόγος είχε άρνηθή μια προσφορά 15.000 δολλαρίων πριν από καμιά δωδεκαριά χρόνια...

—Τώρα, πῶς θα με βοηθήσης, θα σου έξηγησω, συνέχισε ό Γουώρνερ. Ξέρω πῶς πήρες ένα σωρό έπαθλα στο τόξο. Καμιά γυναίκα δέν έχει τήν ικανότητά σου στο τόξο. Δουπόν, να τί σκέφτηκα: Η στοά όπου βρίσκεται ό πίνακας είναι στο άπάνω πάτωμα της δυτικής πτέρυγας του πύργου, τουλάχιστον είκοσι μέτρα πάνω άπ' τήν γή. Έπισκέφτηκα αυτή τήν πτέρυγα. Η στοά προστατεύεται έναντιόν πάσης δυνατής ελθολής από βαρείες, σιδερένιες πόρτες. Σήματα κινδύνου είναι σκουριασμένα παντού. Τό μόνο μέρος, λοιπόν, άπ' τό όποιο μπορεί κανείς να μπη μέσα στην στοά, είναι τα κεραμίδια. Εκεί-πάνω είναι μια μικρή πορτούλα, πού σπανίως τήν κλειδώνουν και πού ή κλειδαριά της παραβιάζεται εύκολα. Έσοδόν μόνη μπορείς να με διευκολύνης να μω άπ' τα κεραμίδια.

—Εγώ! άπόρησε ή Πόππη.

—Ναι, γάρ σε ταλέντο της τοξοτείας. Θα δέσης ένα λεπτό σκιοινάι στο βέλος πού θα ρίξεις άπάνω στην πτέρυγα του πύργου. Τό σκιοινάι θα πέση άπ' τήν άλλη πλευρά της πτέρυγας και στην άκρη του θα είναι δεμένο ένα πιδ χονδρό σκιοινά πού θα καταλήγη σε μια άνεμόσκαλα. Θα στερεώσουμε τήν άνεμόσκαλα, θα σκαρφαλώσω... κι' όλα εν τάξει!

—Δέν είναι εύκολο πράγμα! Θέλει μεγάλη προπόνηση για να ρίξω τό βέλος με τό σκιοινάι σε τέτοιο ύψος. Και πόσο θα πληρωθώ;

—Έκατό λίρες!

—Μήπως φαντάστηκες πῶς δέν ξέρω πόσα πληρώνει ό πλούσιος Άμερικανός για τόν «Μπελλίνι» του Στάνμερ; Θα μου δώσης 500 λίρες προτού ρίξω τό σκιοινάι κι' άλλες χίλιες άφου πάρης τόν πίνακα...

Ό Γουώρνερ παζάρεψε... αλλά συμφώνησαν τέλος στο ποσόν. Είχε τό σχέδιό του... κι' ή Πόππη όμως είχε τό δικό της...

□ □

Η Πόππη άρχισε άμέσως τήν προπόνηση της, σ' ένα έκκαταλειμμένο εργοστάσιο. Έκανε και μια δοκιμή έξω άπ' τόν πύργο του Στάνμερ. Δέν συνάντησε τήν παραμικρή δυσκολία γιατί οι πυργοδεσπότες έλειπαν στην Σκωτία.

Έκείνο πού διευκόλυνε παραπάνω τήν δουλειά της, ήταν ότι όλοι οι ύπηρέτες έλειπαν άπ' τόν πύργο με μηνιαία άδεια και δέν έμενε παρὰ ένας γέρο φύλακας σ' ένα περίπτερο, χτισμένο στην άνατολική γωνιά του πάρκου.

Ό Τζών Γουώρνερ φρόντιζε να πάρη όλες αυτές τις πληροφορίες για να είναι προφυλαγμένες από κάθε τι τό άπρόοπτο. Άφου έπέισθη ότι δέν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο άπ' τόν φύλακα, πού ήταν λίγο βαρύνκος, κι' ότι δέν ύπήρχε σκύλος στο πάρκο γιατί ό γέρος λόγος ήταν υπερβολικά ιδιότροπος και δέν μπορούσε να ύποφέρει κανένα ζῷο, συμπλήρωσε τις προετοιμασίες του.

Είχαν όμως τήν νύχτα της Τετάρτης για τήν έκτέλεση του σχεδίου. Φεγγάρι δέν είχε. Θα ξεκινούσαν στις δυο μετά τα μεσάνυχτα.

Ό Γουώρνερ είχαν έπιμείνει να της καταβάλη τις πεντακόσιες πρώτες λίρες τήν βραδυά της Τετάρτης. Από μερικές ύποπτες ματιές πού της είχε ρίξει, ή Πόππη, πού δέν έτρωγε τό κοινοχόριο, κατάλαβε τό καινούργιο σχέδιό του: ήθελε να κλέψη τόν πίνακα κι' ύστερα να τήν παρσύρη κάπου και να τήν σκοτώση, για να βάλη χέρι στις πεντακόσιες λίρες και συγχρόνως να άπαλλαγί άπό έναν ένοχλητικό μάρτυρα.

Η Πόππη όμως είχε λάβει τα μέτρα της. Είχε τηλεφωνήσει στον Φρέντο Κρίστον, ένα πλουσιόπαιδο και τακτικό θαμώνα του ντάνσιν όπου εργαζόταν έκείνη.

—Να βρίσκεσαι με τό αυτοκίνητό σου κοντά στην τηλεφωνική καμπίνα, στον δρόμο τού Λονδίνου προς τό Στάνμερ, τήν τρίτη μεταμεσονύκτιο, άπόψε. Περιμένε με και μια ώρα άν παρσστή ανάγκη...

—Σύμφωνοι! άποκρίθηκε ό ύποχρεωτικός Φρέντο.

Μέσα στο αυτοκίνητο, ό Τζών Γουώρνερ μέτρησε τις πεντακόσιες λίρες στην Πόππη. Κι' ύστερα κάθησε στο δολάν και ξεκίνησαν όλοταχῶς μέσα στο σιοταδί.

Έφθασαν κοντά στον πύργο. Ό Γουώρνερ έκρυψε τό αυτοκίνητο μέσα στοξές θάμνους κι' ή Πόππη πήρε τα σύνεργά της και προχώρησε προς τό πάρκο του πύργου. Ό Γουώρνερ πήγε στο πίσω μέρος του πύργου, για να παραλάβη τό τόξο με τό σκιοινάι και να τό τραθήξη, ώπου να στερεώση τήν άνεμόσκαλα.

Όλα πήγαν κατ' εύχην. Και σε λίγο, ό Γουώρνερ άνέβαινε τήν άνεμόσκαλα, ένψ ή Πόππη έμενε κάτω.

Σε λίγο ή νέα κατάλαβε πῶς ήταν καιρός να δράση. Έκοψε τό σκιοινά πού ήταν στερεωμένο σ' ένα δέντρο και δέν άργησε να δη τήν άνεμόσκαλα να πέφτη κάτω. Ό Τζών Γουώρνερ ήταν φυλακισμένος σαν τόν ποντικό, γιατί δέν μπορούσε να έπικοινωνήση με τόν ύπόλοιπο πύργο—πού ήταν κλεισμένος με

Η Πόππη Φλάξμαν, χορεύτρια - ταξι σ' ένα ντάνσιν, άνοιξε τα μάτια της και τεν τώθηκε...

τις σιδερένιες πόρτες—κι' ούτε ήταν δυνατός να πηδήξη από είκοσι μέτρα ύψος...

Ό Φρέντο τήν περίμενε με τό αυτοκίνητό του. Έβαλε τό τόξο και τα βέλη της μέσα και μπήκε στην τηλεφωνική καμπίνα:

—Άκούστε, είπε στον ύπαστυνόμο της υπηρεσίας άλλάζοντας τήν φωνή της. Θέλετε να κερδίσετε τα γαλόνια σας. Στην Πινακοθήκη τού πύργου Στάνμερ, θα βρείτε έναν διαρρηχτή. Πήγε να κλέψη τόν πίνακα τού Μπελλίνι. Μη χασμορεύτε ούτε στιγμή. Μπορεί να βρη τρόπο να ξεφύγη. Και μὴ πάτε μόνος, γιατί είναι ώπλισμένος...

□ □

Ύστερα, ή Πόππη έπέστρεψε στο αυτοκίνητο. Ό Φρέντο περίμενε στο δολάν. Τόν κύταξε, εύχαριστημένη:

—Δέν πήγε άνοχη ή νύχτα αυτή του είπα, Άν θέλης, πάμε να πιούμε καμιά σαμπάνια στο Λονδίνο. Να μη σου κακοφανή όμως, αυτή τήν φορά... κερνά έγώ!

ΖΕΟ ΛΙΝΔΣΑΙΗ

Σούλα Καραγεώργη

Ένα σπίτι στην οδό Ευριπίδου, έδω και λίγα χρόνια. Άπάνω, κατοικία με το μπαλκόνι της, τις γλάστρες της και το καναρίνι της. Κάτω, δικηγорικό γραφείο με καλή πελατεία. Όλη μέρα, εκεί που ο δικηγόρος μελετούσε τις δικογραφίες του ή δεχόταν τους πελάτες του, έρχόταν στ' αυτιά του, γοητευτικό, το κελιάδημα του καναρινιού με τις ωραίες τριλλίες του. "Αν ήταν κανένας γεροπαράξενος, ο δικηγόρος μπορεί να ένοχλούσαν απ' τὰ συνεχή ρεσιτάλ του πουλιού και να κανε καμιά μήνυση. Αντιθέτως όμως επρόκειτο περί ανθρώπου μουστοραφούς που καμιά φορά καθόταν και μιά ώρα παραπάνω, για ν' απολαύσει τραγουδι.

Μιά μέρα, καθώς είχε πάει να τον πάρει για να βγούν περίπατο, ή γυναίκα του του λέει:

—Αλήθεια, πρόσεξες ένα πράγμα στο άπαντα σπίτι;

—Σάν τί;

—Δέν είναι πιά ένα καναρίνι... αλλά δυό.

—Όχι-δὰ! Δέν είδα άλλο κλουβί!

—Πρόσεξε το κελιάδημα... και θά πεισθής!

Πραγματικά, ο δικηγόρος τέντωσε το αυτί και... πείσθηκε! Το καναρίνι κελαιδοῦσε και μόλις τέλειωνε μιά τριλλία, δεύτερη καναρινένια φωνή την επαναλάμβανε σαν ήχώ! Ήταν τόσο όμορφο, που το ανθρώπινο έχασε τον περίπατό του γιατί ή ώρα περνούσε γρήγορα...

Την επομένη, ο δικηγόρος, συναντώντας στο κεφαλόσκαλο την ένοικον του άπάνω πατώματος, της έλεγε:

—Κυρία Καραγεώργη, το καινούργιο καναρίνι σας είναι πρώτης γραμμής... "Αν μπορούσα να πάρω κι' εγώ κανένα... Τό βρήκα καλύτερο απ' το άλλο...

—Μά... απόρησε εκείνη, ένα καναρίνι έχω μονάχα...

—Τι λέτε; Χθές άκόμα, με την γυναίκα μου, άκούσαμε δυό... Τό ένα κελαιδοῦσε πρώτο και το άλλο έκανε σαν ήχώ...

—Καλέ είναι ή Σούλα! Την ξέρετε την μικρή την κόρη μου! Αυτή έχει μανία να πειράζει το καναρίνι, να τό... κουρντίζει, για να φιλοτιμείται το πουλί και να κελαιδά... πιό γλυκά!

Ο δικηγόρος έδειξε ενδιαφέρον για την μικρή. "Ενα τόσο ωραίο μέταλλο φωνής δέν έπρεπε να πάη χαμένο. Κι' ύστερα από λίγες μέρες, ή κ. Χριστίνα Μπονάτη, καθηγήτρια του "Ελληνικού "Ωδείου, ένεγράφε μιά καινούργια μαθήτριά της που απ' τις πρώτες άσκήσεις φανεωνόταν σαν έξαιρετικό φαινόμενο: την Σούλα Καραγεώργη...

□ □

«Ποιός με θέλει;

Ποιός με θέλει;

Είναι για σούλημα τὰ νειάτα, τὸ κορμί μου...

Ποιός με θέλει;

Ποιός με θέλει;

Ψάχνω λεφτά, κερνώ την ήδονή...».

"Υστερα από λίγα χρόνια, στην «"Οαση», το καλοκαίρι, άκουγόταν ή ίδια φωνή που είχεν έπιχειρήσει κάποτε, στ' άστεία, να μιμηθί το καναρίνι... Αυτήν όμως την φορά, ή φωνή ήταν μελετημένη, πλασμένη... "Ενα χαριτωμένο κεφαλάκι με κατάμαυρα μαλλιά, μαύρα μάτια γεμάτα τσαχπινιά, λεπτό κορμί—αυτό ήταν το «κάδρο» της φωνής. Με τον πρώτο μήνα που τραγούδησε στην «"Οαση», ο κόσμος την βάφτισε «τὸ άηδόνι της «"Οάσεως». Δέν τρανοῦδοῦσε μόνο ρωμάντζες ή μικρή. Ή Σούλα δέν είχε το ταίρι της στα πεταχτά φοξτρότ, που τάλεγε με πολύ μπρίο, με χειρονομίες μετρημένες και χορευτικά βήματα:

«"Ενα φιλάκι

Ένώνει δυό καρδιές,

"Ενα φιλάκι

Του 'Απρίλη τις βραδιές...».

Σούλα, τὸ άηδόνι της «"Οάσεως».

Δημιουργοῦσε και δικά της, άτομικά σουξέ:

«"Αχ ωραίο μου, μικρό μου καλαθάκι, που σέ είχα εγώ μη δρέξει και μη στάξει...».

Ή Σούλα Καραγεώργη θριάμβευε. Τι παραξενιές πούχει ή μοίρα! Μπορεί το μεγάλο ταλέντο της μικρής Σούλας να μενε για πάντα θαμμένο στο λαρῶγκι της—όπως τόσοι πολύτιμοι θησαυροί μέσα στα σπλάχνα της γῆς ή στα βάθη των ωκεανών—αν δέν είχε βολθή ή μικρή, μιά μέρα που δέν είχε τί να κάνει, να μιμηθί... να κοροϊδέψη, μάλλον, το καναρίνι της!

□ □

Τι ωραία σταδιοδρομία! Ποιά έλληνικά ντιζέξ δέν θά την όνειρευόταν, δέν θά

την ζήλευε, στρωμένη στις δάφνες... μά και στο χρήμα;

"Αφού τραγούδησε στα μεγαλύτερα κέντρα της "Αθήνας, ή Σούλα πήγε τουρνέ. Γύρισε όλη την "Ελλάδα. Κι' όπου πήγε, παντού χάραξε το όνομά της, άνεξίτηλα, στις καρδιές των ανθρώπων. Το τραγουδι της έχει παράξενες ιδιότητες: είναι ένα είδος «Κολυμβήθρας του Σιλωάμ»! Το άκούν οι άπογοητευμένοι της ζωής και μιά ζεστή άχτίδα που ήταν θαμμένη κάτω από τις στάχτες της νευρασθενείας, άρχίζει να υποφώσκει μέσα τους... Το άκούν ψυχές που άρνήθηκαν τον έρωτα και δαμάζονται: σκλάβες πιά, σέρνονται από εκείνον που άονήθηκαν πριν... Το άκούν έρωτευμένοι που δέν έχουν τὰ μέσα να δημιουργήσουν μιάν έστία, κι' άντλούν άμέσως δυνάμεις και έέληση για να έπιτύχουν... Το άκούνε γέροι, με κατάσπρα μαλλιά και μιά άνοιξιάνικη δροσιά τους κυριεύει, σαν να ξαναγυρνούν πίσω, πολύ πίσω, στα νεαρά τους...

□ □

Την τελευταία φορά που συναντήθηκε με την Σούλα ήταν στο σπίτι της, οδός Τριφωνίου. Μου άνοιξε ή ίδια την πόρτα, φορώντας μιά ποδίτσα σουμπρέττας και μ' ένα φακόλι στο κεφάλι:

—Δέν σου δίνω το χέρι... Είμαι γεμάτη σκόνες: ξεσκονίζω... Κάθισε στο σαλόνι και περίμενε. "Εχω μαγειρέψει ωραίο φαί... Μόνη μου... "Αμ' τί νομίζεις; Μόνο τραγουδι και τραγουδι; Σούζυ, κάτσε ήσυχα... Τι άνυπόφορο σκυλί, Μενεστρέλ μου, όπου να πάω, τό σέρνω στα φουστάνια μου... Είναι όμως και μιά συντροφιά... Σκέψου πώς είμαι όλομόναχη... ό-λο-μό-να-χη! Τι να κίνης τὰ σουξέ και τὰ σουξέ; Ή μοναξιά είναι κακό πράγμα στον άνθρωπο! Κουράστηκα να γυρίζω την "Ελλάδα, να τραγουδω ξενητώντας... Θά θέσω ένα τέμα σ' αυτή τη ζωή...

—Μπάς και πρόκειται να αυτοκτονήσης; άνησυχόσα.

—Κουήσου απ' την θέση σου! Πρόκειται να κάνω... κάτι χειρότερο! Θα παντρευτώ. Θα πάρω τὰ όνόματα όλων εκείνων που στα διάφορα τουρνέ μου μου άκαναν πρόταση να θυσιάσω το τραγουδι για τις άπολαύσεις της οικογενειακής έστίας... και θά τὰ βάλω σέ κλήρη! Νά δοῦμε ποιός θάναί ο τυχερός... ή ο άτυχος! "Εκείνο που σου υπόσχομαι, Μενεστρέλ—και γράψτο— είναι: πολλά παιδιά!

Την κύτταξα: τὰ ματάκια της με την τσαχπινική λάμψη που κάνει τον κόσμο να δακρύζει άκούγοντας την «Παλόμα» ή να... καίγεται στα πεταχτά νουμεράκια, άκτινοβολούσαν...

□ □

Πάρτε το υπό σημείωσιν, θαυμασταί της Σούλας Καραγεώργη που την χειροκροτήτε κάθε βράδυ στοῦ Λαζάνη...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

Ήε ο Φράνσις. Δέν έχει άπολύτως καμμία σχέση με όσα έχω να σας πώ. "Εχω κάτι να σας παραδώσω, σέρ Τιμόθεε.

» "Αγόρασα αυτά απ' τον Τζών Γουόλτερ προχθές, συνέχισε. Τού έδωκα διακρίσεις λίρες. Τὰ χρήματα ήθαν άπάνω στην ώρα τους. Μπορείς μ' αυτά να πάρη το βαπόρι για την "Αυστραλία. Σήμερα το πρωί, έλαβα αυτό το ραδιογράφημά του.

Ο σέρ Τιμόθεος διάβασε τὰ δυό έγγραφα και το ραδιογράφημα. "Ενόσω διάβαζε, ο Λέντσαμ παρακολουθούσε τὰ χαρακτηριστικά του: είχαν αλλοιωθί και τὰ χέλη του έτρεμαν. Συνήλθε όμως άμέσως.

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε και σηκώθηκε με τὰ έγγραφα στο χέρι.

—Αυτό σημαίνει πως τὰ έγγραφα σάς άνήκουν και μπορείτε να τὰ χρησιμοποιήσετε όπως καταλαβαίνετε ελεπν ο Λέντσαμ. Συνέταξα το δεύτερο για να είσθε άπολύτως έξυφισμένοι από νέαν άπόπειραν εκδυσμού, μολοντί ο Γουόλτερ είναι στα στερνά του. Είναι ζήτημα αν θά φθάση ζωντανός στην "Αυστραλία.

—Ξέρετε ότι σκότωσα τον "Ολβερ Χίλνιτς; ρώτησε ο σέρ Τιμόθεος καρφόνοντας τὰ μάτια του άπάνω στον συνομιλητή του.

—Ξέρω ότι σκότωσα τον "Ολβερ Χίλνιτς επανέλαβε ο Φράνσις. "Αν ήμουν ο πάτερας της Μάργκαρετ, νομίζω πως θά είχα κάνει το ίδιο.

Ο σέρ Τιμόθεος σήκωσε έλαφρά τους ώμους και διευθύνθηκε προς το σπίτι. Προτού, στράφηκε για να χαιρετήσει με μιά χειρονομία, την Μάργκαρετ και την λαίδη Κυνθία και κύτταξε επιδοκμαστικά το τραπέζι του γεύματος που έστρωναν οι έπηρετες κάτω απ' τον κέδρο.

—Είναι ύπεροχο το γεύμα στον καθαρό άέρα ελε. "Ελπίζω ο Χέτζες να μην ξεχάση να σερίβρη μαρσάκινο με το πεπόνι. "Ελάτε στο άντρο μου, Λέντσαμ.

Φαίνονταν ο περιποιητικός ξεναγός που προθυμοποιείται να οδηγήση στο καλύτερο δωμάτιο τον έλεκτο φιλοξενούμενό του. "Όταν όμως έφθασαν στην μικρή βιβλιοθήκη και ξανάβλεψε ή πόρτα πίσω τους, ή στάση του σέρ Τιμόθεου άλλαξε. Κύτταξε τον Φράνσις με ένα βλέμμα διαπεραστικό, σχεδόν προκλητικό, και ρώτησε:

—Έχετε νέα για μένα; —Μάλιστα, άποκρίθηκε ο Φράνσις. Και πάλι, ο σέρ Τιμόθεος σήκωσε άδιάφορα τους ώμους. Με κουρασμένο ύφος, ξαπλώθηκε σέ μιά πολυθρόνα. "Απλωσε το χέρι προς ένα κοντάκι σιγαρέττα, διάλεξε ένα και τό άναψε.

—Περίμενα τον φίλο σας κύριο Σόπλαντ, συνέχισε. "Ελπίζω ή βουτιά στον ποταμό να μην τον σνάχωσε... —Ο Σόπλαντ είναι ένας ήλιθιος, διέκοψε ο Φράνσις. Δέν έχει άπολύτως καμμία σχέση με όσα έχω να σας πώ. "Εχω κάτι να σας παραδώσω, σέρ Τιμόθεε. "Αγόρασα αυτά απ' τον Τζών Γουόλτερ προχθές, συνέχισε. Τού έδωκα διακρίσεις λίρες. Τὰ χρήματα ήθαν άπάνω στην ώρα τους. Μπορείς μ' αυτά να πάρη το βαπόρι για την "Αυστραλία. Σήμερα το πρωί, έλαβα αυτό το ραδιογράφημά του. Ο σέρ Τιμόθεος διάβασε τὰ δυό έγγραφα και το ραδιογράφημα. "Ενόσω διάβαζε, ο Λέντσαμ παρακολουθούσε τὰ χαρακτηριστικά του: είχαν αλλοιωθί και τὰ χέλη του έτρεμαν. Συνήλθε όμως άμέσως. —Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε και σηκώθηκε με τὰ έγγραφα στο χέρι. —Αυτό σημαίνει πως τὰ έγγραφα σάς άνήκουν και μπορείτε να τὰ χρησιμοποιήσετε όπως καταλαβαίνετε ελεπν ο Λέντσαμ. Συνέταξα το δεύτερο για να είσθε άπολύτως έξυφισμένοι από νέαν άπόπειραν εκδυσμού, μολοντί ο Γουόλτερ είναι στα στερνά του. Είναι ζήτημα αν θά φθάση ζωντανός στην "Αυστραλία. —Ξέρετε ότι σκότωσα τον "Ολβερ Χίλνιτς; ρώτησε ο σέρ Τιμόθεος καρφόνοντας τὰ μάτια του άπάνω στον συνομιλητή του. —Ξέρω ότι σκότωσα τον "Ολβερ Χίλνιτς επανέλαβε ο Φράνσις. "Αν ήμουν ο πάτερας της Μάργκαρετ, νομίζω πως θά είχα κάνει το ίδιο.

Ο σέρ Τιμόθεος σήκωσε έλαφρά τους ώμους και διευθύνθηκε προς το σπίτι. Προτού, στράφηκε για να χαιρετήσει με μιά χειρονομία, την Μάργκαρετ και την λαίδη Κυνθία και κύτταξε επιδοκμαστικά το τραπέζι του γεύματος που έστρωναν οι έπηρετες κάτω απ' τον κέδρο.

—Είναι ύπεροχο το γεύμα στον καθαρό άέρα ελε. "Ελπίζω ο Χέτζες να μην ξεχάση να σερίβρη μαρσάκινο με το πεπόνι. "Ελάτε στο άντρο μου, Λέντσαμ.

Φαίνονταν ο περιποιητικός ξεναγός που προθυμοποιείται να οδηγήση στο καλύτερο δωμάτιο τον έλεκτο φιλοξενούμενό του. "Όταν όμως έφθασαν στην μικρή βιβλιοθήκη και ξανάβλεψε ή πόρτα πίσω τους, ή στάση του σέρ Τιμόθεου άλλαξε. Κύτταξε τον Φράνσις με ένα βλέμμα διαπεραστικό, σχεδόν προκλητικό, και ρώτησε:

—Έχετε νέα για μένα; —Μάλιστα, άποκρίθηκε ο Φράνσις. Και πάλι, ο σέρ Τιμόθεος σήκωσε άδιάφορα τους ώμους. Με κουρασμένο ύφος, ξαπλώθηκε σέ μιά πολυθρόνα. "Απλωσε το χέρι προς ένα κοντάκι σιγαρέττα, διάλεξε ένα και τό άναψε.

—Περίμενα τον φίλο σας κύριο Σόπλαντ, συνέχισε. "Ελπίζω ή βουτιά στον ποταμό να μην τον σνάχωσε... —Ο Σόπλαντ είναι ένας ήλιθιος, διέκοψε ο Φράνσις. Δέν έχει άπολύτως καμμία σχέση με όσα έχω να σας πώ. "Εχω κάτι να σας παραδώσω, σέρ Τιμόθεε. "Αγόρασα αυτά απ' τον Τζών Γουόλτερ προχθές, συνέχισε. Τού έδωκα διακρίσεις λίρες. Τὰ χρήματα ήθαν άπάνω στην ώρα τους. Μπορείς μ' αυτά να πάρη το βαπόρι για την "Αυστραλία. Σήμερα το πρωί, έλαβα αυτό το ραδιογράφημά του. Ο σέρ Τιμόθεος διάβασε τὰ δυό έγγραφα και το ραδιογράφημα. "Ενόσω διάβαζε, ο Λέντσαμ παρακολουθούσε τὰ χαρακτηριστικά του: είχαν αλλοιωθί και τὰ χέλη του έτρεμαν. Συνήλθε όμως άμέσως. —Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε και σηκώθηκε με τὰ έγγραφα στο χέρι. —Αυτό σημαίνει πως τὰ έγγραφα σάς άνήκουν και μπορείτε να τὰ χρησιμοποιήσετε όπως καταλαβαίνετε ελεπν ο Λέντσαμ. Συνέταξα το δεύτερο για να είσθε άπολύτως έξυφισμένοι από νέαν άπόπειραν εκδυσμού, μολοντί ο Γουόλτερ είναι στα στερνά του. Είναι ζήτημα αν θά φθάση ζωντανός στην "Αυστραλία. —Ξέρετε ότι σκότωσα τον "Ολβερ Χίλνιτς; ρώτησε ο σέρ Τιμόθεος καρφόνοντας τὰ μάτια του άπάνω στον συνομιλητή του. —Ξέρω ότι σκότωσα τον "Ολβερ Χίλνιτς επανέλαβε ο Φράνσις. "Αν ήμουν ο πάτερας της Μάργκαρετ, νομίζω πως θά είχα κάνει το ίδιο.

—Γεννήθηκα με την μανία του άγώνος μέσα στις φλέβες μου, συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος. Όταν ήμουν νέος, πολέμησα σέ όλους τους κλεφτοπολέμους που έγιναν απ' την άλλη πλευρά του Ισμηρινού. Πολέμησα και στον Μεγάλο Πόλεμο. Μου άρεσε να βλέπω τους άνδρες να μάχονται τίμια.

—"Ετσι σκέπτεται κάθε άνδρας δράσεως, ελεπε ο Φράνσις.

—Σας άφήκα έκουσίως να πιστέψετε ότι πιστεύει ο μισός κόσμος, συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος, δηλαδή πως οι δεξιότητες σέ Βαλχάουζ γίνονταν άφορητή να διαδραματισθούν αιματηρές σκηνές. Στην πραγματικότητα, ποτέ δέν χίθρη αίμα σ' αυτές. Οι τραγωδίες που ύποθέτουν πως έχουν εκτυλιχθί άπάνω στο πλοίο μου ήσαν ψεύτικες, παραδίες, όπως εκείνη της περασμένης νύχτας. Μόνο που δέν έκρινα καλό να προειδοποιήσω την δηήγηση. Οι μεγαλύτεροι πυγμάχοι του κόσμου άγωνίστηκαν μέσα στο γυμναστήριό μου, συχνά, αν άγαπάτε, υπό άνωμάλους συνθήκες, δέν δόθηκε όμως κανένας άγών που να μην είναι τίμιος.

—Είμαι πεπεισμένος γι' αυτό, ελεπε ο Φράνσις.

—Κι' είναι και κάτι άλλο για το οποίο ίσως έπρεπε να μου έκφρασή κάποια μομφή: ή περίπτωση του Φαίρφαξ και του Βίκτωρ Μπίντλεμ. Όδτε ο ένας ούτε ο άλλος δέν ήσαν νέοι που ή άπόλειά τους να ζημιώση την κοινωνία. Τον Φαίρφαξ μου τον έφερες σέ Βαλχάουζ ένας φίλος μου που θάρρεπε να τον γνώριζε καλύτερα. Κέρδισε την έμπιστοσύνη μου. Ή ιστορία που μου διηγήθηκε διήρεξε άκριβώς εκείνη που είδατε άπάνω στη βενζιναάκτο. Ο Μπίντλεμ του είχε κλέψει την άρραβωνιαστική του, Δέν είχε καμιά διάθεση να άποτανηή στην δικαιοσύνη. Ήθελε να μονομαχήσ—κι' εγώ ένέκρινα άπολύτως τήτη την λύση.

«Κανόνισα ένα νάτε μεταξύ τους. Ο Μπίντλεμ τρομοκρατήθηκε και δέν παρουςιάσθηκε ποτέ. Συμβολήσα τον Φαίρφαξ δταν συναντήση τον Μπίντλεμ, να τον σπάση στο έξο! "Εκείνο το βράδυ, στο «Σότος», παρατήρησα τον Φαίρφαξ λίγο πριν απ' το δείπνο. Μιλούσε στην μες Νταξ Χίολοι κι' ήταν φανερό πως είχε πη. Με τράβηξε σέ μιά γωνιά: «"Απόψε, μου ελεπε, θά κανόνισσ τους λογαριαμούς μου με τον Μπίντλεμ. —Πού; τον ρώτησα. —"Εδώ, μου άποκρίθηκε. "Εφυγε για το θέατρο του και πήγα να φάω. Αυτό το περιστατικό μου επέτρεψε να προσέλω πως θά συνέβαινε κι' τι εκείνο το βράδυ. Ο Φαίρφαξ ήταν ένας τύπος έκφδλου και έλκορικού. Δέν είχε το θάρρος, έστερα από ότι έκανε, να άντιμετώπιση την εϋθύνη των πράξεών του. Αυτό είναι όλο.

(Τὸ τέλος σὲ προσεχέσι)

“Ένα καφεδάκι”

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΝΙΟ ΠΕΝΤΣΙ

Παλιοί φίλοι, ο Άτζενόρε και ο Στέφανος, είχαν καιρό να ιδωθούν. Ή ζωή χωρίζει πάντα τους ανθρώπους. Έτσι λοιπόν, εκείνο το απόγευμα που ανταμώνανε έντελώς τυχαία είχανε πελά να πουνε. Ο Άτζενόρε αϊφνης, πληροφόρησε τον φίλο του ότι παντρεύτηκε.

— Η ώρα ή καλή! φώναξε ο Στέφανος. Και πως αυτό;...

— Ω! Είναι μια νόστιμη ιστορία, πάμε να πάρουμε ένα καφεδάκι και να σας την διηγηθώ. Άλλωστε με ένα καφεδάκι έγιναν όλα.

Σε λίγο ο Άτζενόρε διηγότανε...

— Πάνε τρεις μήνες από τότε. Μια μέρα

αντάωσα στο δρόμο τον Μικέλε Πασιτέλλα.

Τόν ξέρεις;... Ένας άψηλος ξερακιανός συμπαθητικό παιδί. Μου λείπει λοιπόν. «Έρχεσαι

αύριο δρόμο σπίτι να πάρης ένα καφεδάκι;», και για να με πείσει προσθέτει «Θα είναι

κι' ή δεσποινίς Μάρθα». Έννοείς ότι δέχτηκα

μετά μεγάλη ευχαρίστηση. Πρώτα-πρώτα οι

Πασιτέλλα είναι πολύ διασκεδαστικοί κι' έ-

πειτα θα έρχονταν κι' ή Μάρθα, ή οποία κα-

θώς ξέρεις, μου άρεζε πολύ.

— Λοιπόν αύριο το δρόμο έννημίση ως

δέκα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! και χωριστήκαμε.

Άμα έφυγε θυμήθηκα πως δεν ήξερα την δι-

εύθυνση του σπιτιού του. Δηλαδή ήξερα το

σπίτι γιατί τον είχα πάμ μια δυό φορές ως

ήταν πόρτα του, μα δεν ήξερα τον αριθμό

του άπαρτεμάν.

— Δέν θαρρέσαι, σκέφθηκα, θα το θρώ.

Κι' έτσι το άλλο βράδυ παίρνω το αύ-

τοκινητάκι μου και τραβώ στού Πα-

σιτέλλα να πω το καφεδάκι που μου εί-

χαν τάξει.

Όταν ήστερ' από λίγο έφθασε στη γειτο-

νιά του ήταν δέκα περασμένες. Είχε άρκετη

ομίλη κι' ο δρόμος ήταν έρημος και ήσυ-

χος. Δέν ξέρω γιατί, άμέσως μου πέρασε ή

υποψία: άραγε θα μπορούσα να θρώ το σπί-

τι του Μικέλε; Θυμόμουνα πως άπάνω άπ'

τήν έξώπορτα είχε ένα μαλκονάκι με λου-

λούδια. Αριθμός 19, νά τ' ο. Ήμουν σί-

γουρος πως ήταν το 19. Νά και το μαλκονά-

νάκι με τα λουλούδια. Ναι αλλά... ή πόρτα

ήταν κλειστή. Τώρα; Εκεί που σκεπτόμου-

να άν έπρεπε να χτυπήσω ή όχι, σταμάτησε

δίπλα μου ένα ταξί και βγαίνει από μέσα ή

Μάρθα.

Είχε άργήσει, λέει, γιατί ο άδελφός της

δέν υπόρεσε την τελευταία στιγμή να τη συ-

νοδέψη και ή μητέρα της δέν ήθελε να την

άφήση γιατί δέν ταίριαζε σ' ένα κορίτσι κα-

θώς πρέπει να βγαίνει τη νύχτα μόνο. «Σκου-

ριασμένες ιδέες!— μου είπε γελώντας ενώ

πλήρωνε τον σωφό.—Καθώς βλέπετε, έφθα-

σα σόα και άβλαβής». Έβριξε μια ματιά

στην έξώπορτα και προσέθεσε: «Είχα δική,

είναι το 19». Καθυσάχασα. «Ναι, ναι, είπα

κι' έγώ είμαι το 19. Μόνο που είναι ή πόρτα

κλειστή.

— Πρέπει να ξυπνήσουμε τον θυρωρό!

είπα.

Οι γυναίκες όμως είναι ψυχόπνες. Ή

Μάρθα άμέσως συγκινήθηκε.

— «Άγ' όχι! άς τον άφήσουμε τον κακό-

μοιρο να ήσυχάση. Καλλίτερα να σφυρξού-

με με το κλάξον του ατόκιντήτου. Μπορεί

οι Πασιτέλλα να μάς άκούσουνε».

Έτσι, έβόδουν να βάλλω μπρός το κλάξον,

έξώπορτα και έβαλε το κλειδί του στην κλει-

δαριά. Ή Μάρθα πετάχτηκε άμέσως.

«Συγγνώμην, κύριε... μάς περιμένουν κατί

φίλοι... και δέν θέλαμε να ξυπνήσουμε τον

θυρωρό».

Ο ξένος μάς άνοιξε εύγενικά και μπήκα-

με μέσα. Μα στην αυλή, άρχιζαν οι δυσκολί-

ες. Υπήρχαν τρεις σκάλες, μια δεξιά, μια

άριστερά και μια στο βάθος εκτός από την

αυλή.

— Από πού θα πάμε; με ρώτησε ή Μάρθα

Εγώ δέν θυμόμουνα. Θυμόμουνα πως οι

Πασιτέλλα κάθονταν στο τέταρτο πάτωμα.

Πήραμε λοιπόν στην τύχη τη δεξιά σκάλα.

Τέταρτο πάτωμα δυό πόρτες. Κυτάξαμε

τις άρτες που ήταν κολλημένες άπέξω: Ρόσ-

σι και χήρα Καμπέστρι. Γυρίσαμε πίσω και

πήραμε την άριστερή σκάλα. Στο τέταρτο

πάτωμα: σινιόρ Άνταλτζίξο και κάποιος

Γκαμπούζερα έπίσης άγνωστος. Ξανακατε-

θήκαμε. Περάσαμε την αυλή και πήραμε τη

σκάλα του βάθους. Πουθενά Πασιτέλλα. Ή-

μουνα σίγουρος άλλωστε. Δέν θυμόμουνα

να είχα περάσει την αυλή αυτή άλλη φορά.

Τό είπα της Μάρθας.

— Φανερό πως δέν κάθονταν στο τέταρτο

πάτωμα, θα γελασθήκατε, μου είπε κοροί-

δεντικά.

Δέν είπα τίποτα. Ο Μικέλε μου

είχε πλ' πολλές φορές πως προτιμούσε τα έ-

πάνω πατώματα. Άραγε να κάθονταν στο

πέμπτο; Άνέθηκα τέσσερις-τέσσερις τις

σκάλες ως το πέμπτο πάτωμα. Γένοσα Τα-

ρέλλι και Σεμπρέτι. Και ήταν το τελευταίο.

Κατεβήκαμε σιγά-σιγά και μπορούσαμε έτσι

να δούμε ότι κανείς από εκείνους που κά-

θονταν στη σκάλα αυτή δέν λέγονταν Πα-

σιτέλλα. Ξαναρχίσαμε τις έρευνες. Δεξιά σκά-

λα, τίποτα: Και ξαφνικά μου ήθε μια τρο-

μερή υποψία: Άν ο Πασιτέλλα δέν κάθονταν

στο άπαρτεμάν αυτό! Ή έξερεύνσεις της

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

άριστερής σκάλας δικαιολόγησε την υποψία

μου.

— Έλαστήκαμε στο άπαρτεμάν... ψιθύ-

ρισα.

— Τό βλέπω, είπε ή Μάρθα ξερά.

Ένα ρολόγι χτύπησε ένδεκα.

— Νά ξυπνήσουμε το θυρωρό, είπα.

— Έπρεπε να το είχαμε κάνει από πριν, μου

άπάντησε.

— Έσείς με έμποδίζατε να το κάμω, της

είπα.

— Μα δέν ήξερα πως θα κάμνατε τέτοιες

γκάφες, μ' άποπήρε.

Άρχισε τότε μια συζήτηση κι' ο καθένας

μας πολεμούσε να ρίξει το φταίξιμο στον

άλλον. Μα κατόπι, του κάκου χτύπησε στο

τζάμι της πόρτας του θυρωρού. Τό ρολόγι

ξαναχτύπησε ένδεκάμιση. Ή Μάρθα ήταν έ-

τοιμη να κλάψη. Προσπάθησα να την παρη-

γορήσω. Δέν ήταν δυνατόν! Θά έπέστρεφε

κανείς καθυστερημένος νοικάρης και θα ά-

νοιγε την πόρτα. Κατά τα μεσάνυχτα όμως

άρχισα να χάνω κι' αυτήν την έλπίδα.

Ή τύχη μας μάς είχε ρίξει σ' ένα σπίτι

όπου όλοι οι ένοικοι πλαγιάζαν με τις κότ-

τες.

Έν τώ μεταξύ ή Μάρθα έκατσε σ' ένα

σκαλοπάτι κι' άρχισε να κλαίη, να κλαίη με

λυγμούς. Θέλησα να την καθησυχάσω. Τί-

ποτα! Τάχασα, δέν ήξερα τί να κάνω. Τό

ωρολόγι χτύπησε μισή. Τότε, μη βρίσκοντας

άλλη λύση, πετάχτηκα στο πρώτο πάτωμα,

κι' άρχισα να χτυπώ δαιμονισμένα το κου-

δούνι ενός κάποιου σινιόρ Μερέτι, γιατρού.

Ύστερα από καμιά δεκαριά λεπτά, μια φρι-

νή νυσταγμένη ρώτησε από μέσα ποιός εί-

μαι. Έξήγησα όσο μπορούσα καλλίτερα, ά-

νάμεσα από την κλειστή πόρτα, την περιπέ-

τείά μας. Ο δόκτωρ Μερέτι ενθουσιασθήκη

τέλος πάντων ν' άνοίξη. Με κόνταξε ύπνοτα.

Είδη και τη Μάρθα που καθισμένη στο κεφα-

λόσκαλο έκλαιε με τα μαλλιά ριχμένα στο

πρόσωπό της, με ξανακόνταξε, κατί μου-

μούρισε μέσα στα δόντια του και τέλος, πή-

ρε από μέσα ένα κλειδί, και μάς άνοιξε την

έξώπορτα. Πεταχτήκαμε έξω χωρίς να τού

πούμε ούτε «ευχαριστώ».

— Α! τον κακομοιόρ το Στέφανο! είπε

γελώντας ο Άτζενόρε. Καλά, μα τί σχέση

έχουν όλα αυτά με το γάμο σου;

— Μεγάλη κίολας, αγαπητέ μου. Διότι ή

Μάρθα, για να μ'ήν τη μαλλίωση ή μητέρα

της, είπε πώς πήγε στούς Πασιτέλλα χωρίς

να κάνει λόγο για την περιπέτειά μας. Την

άλλη μέρα όμως οι Πασιτέλλα τηλεφώνησαν

και ρώτησαν γιατί δέν πήγε ή Μάρθα. Έξ

άλλου φαίνεται πως ο δόκτωρ Μερέτι, που

μάς άνοιξε την πόρτα, ήταν φίλος του φίλου

του άδελφού της Μάρθας, και πήγε και διη-

γότανε δεξιά κι' άριστερά την ύποπτη συ-

νάντηση που έκανε με μια νέα που έκλαιε

κι' ένα νέο άναμαλλάρη ή ώρα μια μετά τα

μεσάνυχτα. Τέλος πάντων, για να μ'ήν τα

πολυλογώ, είχα χωρίς να το θέλω, έκθεσει

σοβαρώτατα τη Μάρθα. Τί ήβλες να κάνω;

Κι' έτσι, που λες εκείνος ο καφές πού...

δέν ήτια, έγινε αίτια να παντρευτώ, άπ' έ-

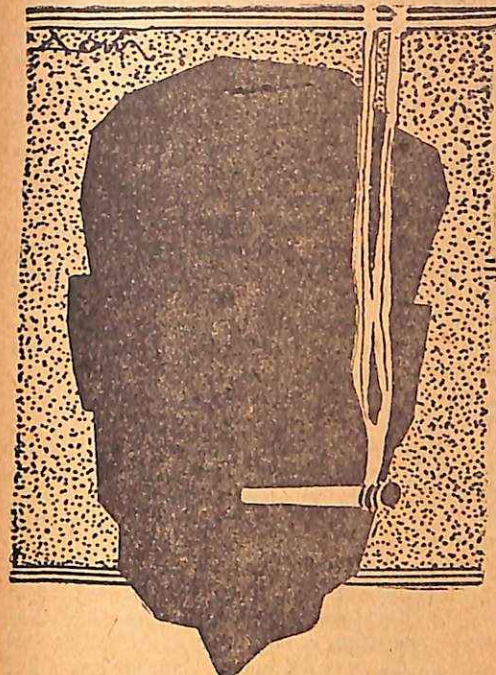
κει που δέν το περίμενα.

ΤΟΝΙΟ ΠΕΝΤΣΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Η ΣΠΕΙΡΑ ΤΩΝ "ΑΓΡΥΠΝΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ,"

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ, ΛΗΣΤΕΙΕΣ, ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τρεις μήνες τώρα ο άγγλικός τύπος άφιέρωνε καθημερινώς ολόκληρες στήλες για τα φοβερά κατορθώματα μιας σπείρας κακοποιών που λυμαινόταν ολόκληρη την χώρα. Οι κακοποιοί αυτοί παρουσιάζονταν ξαφνικά σε μια πόλη, έκαναν μια ληστεία, σκότωναν εν άνάγκη κανένα και έξαφανίζονταν μυστηριωδώς, χωρίς να αφήνουν το παραμικρό ίχνος της διαβάσεώς των.

Όστόσο, ποτέ δέν έκαναν περισσότερο από μια επίχειρηση στην κάθε πόλη.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν ένα μεσημέρι ο ίνσπεκτορ Σούμερ έφθασε κατσούφια-

σμένος στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ.

—Καλημέρα Μάρτεν!

—Ο Σούμερ! Νά μια εύχάριστη έπίσκε-

ψη! Τι νέα;

—Όχι και τόσο εύχάριστα.

—Τί τρέχει πάλι. Σου ξανασάρωσε κα-

νένα νέο ρεζίλι κι' αυτός ο έφιάλτης σου, ο

«Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Ω! Άν έπρόκειτο για τον «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

—Δέν πρόκειται λοιπόν γι' αυτόν;

—Θα διάβαινες βέβαια στις έφημερίδες

τα ληστρικά κατορθώματα της μυστηριώδους

σπείρας κακοποιών που λυμαινεται την χώρα

έδώ και τρεις μήνες.

—Ναι, τα διάβασα και, για να είμαι ει-

λικρινής μαζί σου Σούμερ ή άστυνομία μας

δέν πιστεύω να περιμένη συγχαρητήρια.

—Τί να κάνη ή άστυνομία; Δέν μπορεί

να κάνη και θαύματα!...

—Τρεις μήνες τώρα ή σπείρα τρομοκρατεί

τη χώρα και όμως άκόμα ούτε προσανατολι-

σθήκατε καν! Άς είναι! Όστε ή κατσούφα

σου αυτή όφείλεται στα κατορθώματα της

σπείρας;

—Λίγο τώχεις, άφού εξ αίτίας της θ' ά-

ναγκασθώ και πάλι να φύγω από το Λον-

δίνο.

—Σου άνέθεσαν λοιπόν, την ανακάλυψη

και καταδίωξη της.

—Άκριβώς. Έτσι θα

στηριγμένη σπείρα θα δράση στο «Νιού Σίτυ»... Τι με κυτάτε έτσι; Ίσως γιατί δεν σας είναι άκομμη το όνομά μου; Έχω κι' εγώ την τιμή να είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Και πριν ο σέρ Άρτσιμπαλντ Χόβελτ συνέλθει από την πρώτη του έκπληξη, είδε τον άγνωστο με το μισοκακωμένο ύψος να πλησιάζει με αφάνταστη επιτηδεύση σε ένα αυτόκινητο που περνούσε με εξαιρετικά μεγάλη ταχύτητα και που χανόταν σε λίγο αφήνοντας πίσω του ένα πυκνό σύννεφο από καπνούς δενζίνης.

Ο διοικητής της «Σκότλαντ-Γουάρντ» κοιτούσταν λίγες στιγμές μη αποφασίζοντας αν έπρεπε να εξακολουθήσει το δρόμο του για το σπίτι του, ή να ξαναγυρίσει στο γραφείο του. Στο τέλος, προχώρησε στο σπίτι του μάλλον ανήσυχος για την άρροδοκτητή συνάντησή που είχε κάνει με τον θρυλικό διαρρήκτη και κάθισε άκεφος στο τραπέζι του.

Δεν είχε πάρει ακόμη τον καφέ του, όταν αντήχησε το τηλέφωνο. Πήρε το ακουστικό άπορτογως γιατί σπανάως τον άνησυχούσαν με τηλεφωνήματα τέτοια ώρα:

—Άλλο-άλλο!... Ο ίδιος... Τι... Πώς... Ποιος στο τηλέφωνο;... Σ' είσαι Πάρκερ;... Λέγε... Αηστία μετά φόνου στο Νιού Σίτυ... Μά αυτό είναι Ικανό να στρίψει το λογικό ανθρώπου!... Είχα προειδοποιηθ'...

Έρχομαι άμέσως... Ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας βρισκόταν στο γραφείο του και έστειλε διαταγές προς όλες τις διευθύνσεις όταν και πάλι αντήχησε το τηλέφωνο.

Ξαναπήρε συγκινημένος και με τρεμάμενο χέρι το ακουστικό, βέβαιος πια ότι θα τον πληροφορούσαν για κάποιο νέο δυσάρεστο:

—Άλλο!... Πάρτσιφαλ Χόβελτ... Ποιος... Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»;... Τι... «Αν είμαι Ικανοποιημένος;... Πώς πληροφορήθηκες κιόλας την ληστεία του Νιού Σίτυ και προσπάτων, πως την γνώριζες πριν γίνει;... Είσαι μέλος της σπείρας;... Δεν συνεργάζεσαι με κανένα;... Και όμως γνώριζες!... «Αν ποτέ πέσεις στα χέρια μου θα λογοδοτήσεις... Ζητάς πάντα διακρίσεις λίρες ύπες της «Εταιρίας προ-προστασίας των Ζώων»;... Κατ'έκδιασή!... Θ' είς καταθέσω απόψε... Θά το πληροφορηθής από τις έφημερίδες...

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

—Ήλθα! λέει ο Ινσπéκτορ Σούμερ άνοιγοντας την πόρτα της βιβλιοθήκης του Μάρτεν Ντάλ.

—Έδω κιόλας; —Μόλις έλαβα το τηλεγράφημά σου πήρα το πρώτο τραίνο. Δεν μπορείς να πής πως δεν σε άγαπώ.

—Αί! Όχι αυτό! Λοιπόν; Πώς τα πέρασες;

—Πώς ήθελες να τα περάσω; Στενοχώρια και πάλι στενοχώρια! Κι' άπάνω απ' όλα αυτός ο σατανάς ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Πήρε γ'όδες στον μεζέ τον σέρ Άρτσιμπαλντ Χόβελτ τώρα!

—Μπα;

—Δεν ξέρεις; Τον προειδοποίησε για την χθεσινή ληστεία της σπείρας.

—Μή με τρελλανίζεις;

—Ναί, ναί! Αυτός ο διάβολος είναι πολύ πιο δυνατός και από σένα!

—Όσο γι' αυτό το άναγνωρίζω. Δεν είμαι καθόλου εγωίστης.

—Και το κυριότερο, το άπίστευτο, είναι ότι κατόρθωσε να πάρη από τον άρροδοκτητή τον Χόβελτ—δυσάρεστες λίρες—τάβαντάς του ότι θα τον βοηθούσε στην άνακάλυψη και σύλληψη της σπείρας!

—Ναί; Έ, λοιπόν Σούμερ, ξέρεις τι θα κάνουμε; Θά παίξουμε ένα άσχημο παιχνίδι

στον «Λωποδύτη-Φάντασμα»:

—Τί παιχνίδι;

—Θά άνακαλύψουμε πρώτοι έμεις την σπείρα και έτσι θα τον υποχρεώσουμε να έπιστρέψη τις διακρίσεις λίρες του Χόβελτ!

—Μολονότι θέθελα να μην έπιστραφή το ποσό σ' αυτό τον άρχισιγκούνη που μου παζαρεύει και τα τραβηγιάτικα, θέλω όμως να γραπώσω τη σπείρα.

—Στο έργο λοιπόν!

Κι' άνοιγοντας το συρτάρι του έβγαλε μεσα από αυτό διάφορες σημειώσεις και του τις έδειξε.

—Μά... αυτές είναι οι ήμερομηνίες που έδρασε η σπείρα.

—Ναί Σούμερ. Είναι και κάτι άλλο όμως! Είναι το σύστημά της!

—Ε;

—Είναι το σύστημα δράσέας της! Όλα της τα κόλλα τα έκανε μεταξύ της δευτέρας και τρίτης άπογευματινής ώρας και ποτέ δεν έκανε δυο κόλλα στην ίδια πόλη ή χωριό.

—Άλήθεια.

Ο Σούμερ έφθασε κατσοφιασμένος στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ.

—Έχουμε λοιπόν να κάνουμε με την παλιά σπείρα «Αγρυπνια Πουλιά» που έδρασε πρό τεσσάρων χρόνων. Με τη διαφορά ότι τότε εργαζόταν νύχτα και τώρα εργαζεται μέρα! Και εκείνη όπως και αυτή εργαζόταν το καλοκαίρι. Το σύστημά της; Άπλούστατο Σούμερ! Παίρνει μια γραμμή πόλεων άπο την άρχή ως το τέλος. Μιά ληστεία κάθε πόλη. Εργάζεται μεθοδικά. Αυτό το πολύ ληστείες την έβδομάδα. Φθάνει σ' αυτή την πόλη σήμερα τηματικώς. Άλλα μέλη της έχουν έρωμένες ή γνωστούς για να φιλοξενηθούν μια ή δυο μέρες άλλα πίνουν δωμάτια σε ξενοδοχεία και άλλα σε χάνια.

Έπισμονόνομον μια έπανηλτή έπομένης πόλεως, οι ένοικοι της οποίας λείπουν στην έξοχή. Κλέβουν από την πόλη στην οποίαν μένουν ένα αυτόκινητο και μεσημεριάντικο, όταν οι γείτονες της έπισημασμένης πόλεως κοιμούνται θάβανουν αυτοί σαν στο σπίτι τους. Άν θροούν μέσα στην έπανηλτή κανένα άνοποτο φύλλα ή ύτηρέτη τον έμπερδεύουν, κάνουν τη δουλειά τον με όλη των την ήσυχία και φεύγουν. Τό κλεμμένο αυτόκινητο είτε το εγκαταλείπουν διαμεσής του

δρόμου είτε το ρίχνουν σε κάποιο χαντάκι.

Άν πάρης, Σούμερ, τις έφημερίδες του τελευταίου τριμήνου θα δής ότι τη μία μέρα γράφουν περί κλοπής αυτόκινητού σε μια πόλη την άλλη περί ληστείας στην έπομένη πόλη και την τρίτη περί εύρέσεως του αυτόκινητού στην μεθεπομένη πόλη! Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» λοιπόν έκανε τις παρατηρήσεις που έκανα και εγώ. Διάβασε ότι προχθές είχε κλαπή ένα αυτόκινητο από την Ράισης Κάουντρυ και κατάλαβε ότι χθές θα γινόταν ληστεία στην πλησιέστερα προς το Ράισης Κάουντρυ, πόλη δηλαδή κοντά στο Νιού Σίτυ. Έτσι προειδοποίησε τον σέρ Άρτσιμπαλντ Χόβελτ. Άς άνοίξουμε τώρα τα σημερινά φύλλα.

Και άνοιγοντας μια έφημερίδα έδειξε στον άστυνομικό ένα μικρό χρονικό.

—Βλέπεις Σούμερ; Βρέθηκε ένα κατεστραμμένο αυτόκινητο στους άγρους του Μπίγκ! Είναι το πλησιέστερο χωριό προς το Νιού Σίτυ! Το αυτόκινητο της ληστείας μετά φόνου!

—Έχεις δίκιο!

—Και τώρα τρέξε άμεσως στην «Σκότλαντ-Γουάρντ». Ποιά είναι η πλησιέστερα πόλη προς το Μπίγκ; Η Άλμπιον Σίταντελ! Να είδοποιηθ' ή άστυνομία της Άλμπιον Σίταντελ ότι αύριο ή μεθαύριο θα κλαπή εκεί κάποιο αυτόκινητο! Και αν ακόμη οι άστυνομικοί αντίληφθούν τους κακοποιούς να κλέβουν το αυτόκινητο, να τους αφήσουν να κάνουν τη δουλειά τους και να μ'ας είδοποιήσουν! Να είναι έτοιμα πέντε αυτόκινητα της «Σκότλαντ-Γουάρντ» για να μεταφέρουν τοιανταπέντε άνδρες στο Χόβελαντ, την πλησιέστερα πόλη προς την Άλμπιον Σίταντελ όπου θα λάβη χώρα η προσεχής ληστεία!

Και τώρα Σούμερ τρέχα να διαλέξης τους άνδρες που θα πάρουμε μαζί μας. Άπόψε φεύγουμε κιόλας.

Ξύστερα από τρεις μέρες, ο Ινσπéκτορ Σούμερ δεχόταν τα συγχαρητήρια του σέρ Άρτσιμπαλντ Χόβελτ μπροστά σε όλους τους συναδέλφους του για την τελευταία του μεγάλη άστυνομική έπιτυχία.

Η σπείρα όλόκληρη βρισκόταν στα χέρια της δικαιοσύνης.

Ξαφνικά όμως, αντήχησε το τηλέφωνο. Ο άστυνομικός που πήρε το ακουστικό, σράφηκε προς τον σέρ Χόβελτ:

—Εσάς ζητούν σέρ...

Ο διοικητής προχώρησε ευδιάθετος προς το τηλέφωνο και πήρε το ακουστικό αλλά με τις πρώτες λέξεις που άκουσε οι άλλοι τον είδαν να αλλάζει ύψος και τέλος τον άκουσαν να λή σφίγγοντας τη γροθιά του.

—Πολύ καλά! Πολύ καλά! Θα γελάσ' καλά όποιος γελάση τελευταίος παληοητή! Είσαι πρώτης τάξεως έκδιαστής και θα μου πληρώσης πολύ άκριβά τις διακρίσεις λίρες που μου πήρες! Άργά ή γρήγορα θα πέσης και συ στα χέρια μου. Κανείς δε γλυτώνει από τη «Σκότλαντ-Γουάρντ»!

Και κερμώντας έννευρησμένος το ακουστικό, στράφηκε προς τους άλλους.

—Ο μίστορ «Λωποδύτης-Φάντασμα!». Με εύχαριστεί για τη δωρεά που έκανα στην «Εταιρία προς προστασίαν των ζώων»! Πώς σου φαίνεται αυτό Ινσπéκτορ;

—Μεγάλη κακοήθεια! άποκρίθηκε ο Σούμερ με κόπο συγκρατώντας τα γέλια του.

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Απογοήτευση

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΗΡΑΚΛΗ ΜΑΛΛΩΣΗ

Δά ήτανε περασμένα μεσάνυχτα, όταν το βατόρι μπήκε στο λιμάνι της Σαλονίκης. Ο Πέτρος είχεν άνεβ' στο κατάρτωμα και προσπαθούσε, με την βοήθεια των ξενυχτισμένων και νυσταγμένων φαναριών της παραλίας, να πάρη μια πρόχειρη και γενική ιδέα της πόλης όπου έφτανε και που έδλεπε για πρώτη φορά.

Είχε άκούσει τόσα πολλά για τη Σαλονίκη, που του είχε προκαλέσει, από καιρό, ενδιαφέρον ή ζωή της και ή ιστορία της. Θυμήθηκε ένα σωρό εύθυμες ιστορίες για τους Έβραίους της, και μάντευε πίσω από το μυσό κι' άδιαπέραστο πέπλο της καλοκαιριάτικης νύχτας, τη γραφικότητα των τουρκικών συνοικιών της, με τα καλντερίμια τους και τα στενοσόκκα τους, τις όμορφες άκρογιαλιές της Άρετσούς και του Καρμπουργού, τ' αρχαιολογικά και τα εκκλησιαστικά μνημεία. Κι' είχε άκούσει ακόμη και για τα όμορφα κορίτσια της...

Ναί, τα κορίτσια της... Κουρασμένος, από τους έφημερους έρωτες της πρωτεύουσας, ο Πέτρος, έπλαθε, γυρτός στην κουπαστή, ένα σωρό όνειρα για ένα ώραίο και άγνό είδύλιο, με καμιά όμορφη κόρη της Σαλονίκης, που θα ήταν, βέβαια, λιγώτερο ξεστοίωτη, από μια πρωτευουσιάνα, του γνωστού τύπου...

Τό βατόρι είχεν άράξει πιά, όταν, εκεί που συλλογιόταν αυτά, άκουσε μια λεπτή άδύνατη φωνούλα, να τον καλή...

—Κύριε Πέτρο, κύριε Πέτρο!

Ο Πέτρος γύρισε, με άδιαφορία σχεδόν, το κεφάλι του. Είχε άναγνωρίσει τη φωνή της μικρής Έλλης, που συνταξιδεύανε μαζί με τη μητέρα της στη δεύτερη θέση.

—Τί γυρεύεις, πάλι, αυτό το νιάνιαρο, σκέφτηκε ο Πέτρος. Φθάνει που δέ μ' άφησε ή συχία σ' όλο το ταξίδι...

—Φτάσαμε! του είπε χοροπηδώντας και σχεδόν άγκαλιζόντάς τον, με άφέλεια παιδική.

—Ναί, άπάντησε βαρειά ο Πέτρος.

Η μητέρα της Έλλης, ή κ. Αλοπάδη, πλησίασε κι' αυτή και είπε στον Πέτρο.

—Σε λίγο θα χωριστούμε. Έσεις θα μείνεις' έδώ. Η Νάουσα, όμως, δεν είναι και πολύ μακριά. Ανόμιση όρες με το τραίνο. Κι' είναι τόσο όμορφη. Θά χαρούμε να σ'ας φιλοξενήσουμε καμιά Κυριακή. Είμαστε όλομόναχοι κι' ή καυμένη ή Έλλη μου πλησιάζει, γιατί κάθεται μέσα και μου κρατάει συντροφιά. Σπανίως θγαίνει έξω. Δεν της άρέσουν οι φιλενάδες και οι περιπατοι... Όλα κι' όλα... Η κόρη μου είναι φρόνιμο κορίτσι...

—Άλήθεια, κύριε Πέτρο, θάρητε, δεν είν' έτσι; ρώτησε σιγά, σχεδόν παρακλητικά και παραπονητικά ή Έλλη και τον κύτταξε με άθωότητα στα μάτια.

Χωρίς να το καταλάβη κι' αυτός καλά-καλά, είπε:

—Με μεγάλη μου χαρά. Εύχαριστώ πολύ!

Ξύστερ' από ένα τέταρτο, βρισκόντουσαν στην ευρύχωρη προκυμαία της Σαλονίκης. Άποφάσισαν να μείνουν στο ίδιο ξενοδοχείο. Φώναξαν ένα ταξί και ή κ. Αλοπάδη, που ήξερε τη Σαλονίκη, διέταξε:

—Στού Σωσίδη!

Τό δωμάτιό τους ήτανε τόνα κοντά σ' άλλο. Ο Πέτρος τους καληνύχτισε ευγενικά

κι' άνοιξε την πόρτα του, τη στιγμή που ή κ. Αλοπάδη, έμπαινε στην κάμαρά της.

Η Έλλη τότε τον πλησίασε.

—Τό πρωί, όταν έμεις θα βρισκόμαστε κοντά στη Νάουσα, έσεις θα κοιμόσαστε άκόμα. Και χαμηλώνοντας τη φωνή της πρόσθεσε: Τί κρίμα!

Τά μάτια της λάμπανε παράξενα.

Ο Πέτρος ταράχτηκε και κάτι μουρούρισε, που ούτε κι' ο ίδιος το κατάλαβε.

Έκείνη βρισκότανε μπρός στο δωμάτιό της. Οι δυο πόρτες έδεισαν σχεδόν μαζί.

Ξύστερ' από ένα τέταρτο, όταν ένοιωσε, μέσα στον ύπνο του, να τον κουνάνε. Άνοιξε τα μάτια του, κι' άπόμεινε βουβός...

Φωτισμένη από το λιγοστό φώς των πρώτων πρωινών ώρων, εκεί, στα πόδια του κρεβατιού, ή Έλλη, με το ρόζ νυχτικό

Την φίλησε για χιλιοστή φορά.

της, τον κυττούσε και γελούσε...

Θέλησε να τη ρωτήση τί ήθελε, τί ζητούσε τέτοιαν ώρα, σχεδόν γυμνή, στην κάμαρά του, αλλά τα λόγια πνιγήκανε στο λαρυγγί του. Άνασπώθηκε μονάχα λίγο και χαμογέλασε.

Η Έλλη πλησίασε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, κοντά του.

Άσυναίσθητα ο Πέτρος τραβήχτηκε πιο μέσα, για ν' άποφύγη την επαφή. Εκείνη, όμως, από άθωότητα, νόμισε πως της έκανε θέση και κάθισε πιο μέσα.

—Σ'ας ξύτηνα, του είπε χαμογελώντας. Ήθελα να σ'ας άποχαρητήσω. Σε μισή ώρα θα ξυπνήση και ή μητέρα και θα φύγουμε.

Τό γεγάι της άκουπούσε στο στήθος του. Όπως του μιλούσε, μάντευε το άνάλαφρο τρεμούλιασμα των χειλιών της. Της έπιασε άσυναίσθητα το χέρι. Εκείνη, καθώς ήταν άπονηρευτή, δεν τ' άράβηξε. Τύλιξε το χέρι του στο λαμό της και τις χείρες το μάγουλο. Η Έλλη έγειρε το κεφάλι της κι' ο Πέτρος, ένοιωσε σαν χείλη του το βελουδένιο δέμα ενός κοριτσιού δικάξη χρόνων, που δεν τ'άχε ξαναφίλησει

ποτέ κανείς πριν απ' αυτόν...

Έκείνη με μια κίνηση σβέλτη, που δεν την άντελφήθη άμέσως ο Πέτρος, ξαπλώθηκε δίπλα του. Όταν το κατάλαβε θέλησε να διαμαρτυρηθ'.

Μά δέ μπόρεσε. Ο Πέτρος του είχε νικήσει. Δίπλα του, ένοιωσε ένα σώμα θερμό, σπαρταριστό, με όλη τη γοητεία και τό μαγνήτη της άγνότητάς του και της ήλικίας του. Για πρώτη φορά, ύστερα από τριών ήμερών συναναστροφή στο βατόρι, παρατήρησε ο Πέτρος ότι ή Έλλη δεν ήτανε τόσο παιδί, όσο την έδειχνε το άπλό παιδικό φουστανάκι της. Τό σώμα της ήτανε καλοδεμένο και τόνωνε κοντά του με μια γλυκειάν άνατριχίλα. Έμειναν, έτσι, περίπου ένα τέταρτο, χωρίς να μιλάνε...

Ο Πέτρος, για μια στιγμή συλλογίστηκε: «Τό άγνό είδύλιο, που άναιρεύτηκα, γιατί, τάχα, να είναι στη Σαλονίκη κι' όχι στη Νάουσα... Τό κοριτσάκι αυτό, άπονήρευτο κι' άβγαλτο, άγνό σαν ένας φρεσκοαυγμένος κρίνος, θα μου προσφέρει τον έρωτα, τον πορνεϊκό και τόνωδο κοντά του με μια καλή ευνουχισμένη».

Σ' αυτή τη σκέψη έσκαψε και την ξαναφίλησε για χιλιοστή φορά.

Η Έλλη τυλίχτηκε στο λαμό του χαδίσ-ρικα και του ψιθύρισε:

—Άγάπη μου, θα μου κάνης μια χάρη; Ναί; Τί καλός που είσαι και πόσο σ' αγαπώ! Ξέρεις, ήθελε να στο π' ή μητέρα, αλλά ντράπηκε. Δεν έχουμε τα ναύλα μας για τη Νάουσα... Μ'ας έμειναν 20 δραχμές. Μόλις φτάσουμε θα στα στείλουμε. Έκατον πενήντα δραχμές...

—Τί λόγος! άπάντησε Ιπποτικά ο Πέτρος, προσπαθώντας να δείξη την περιφρόνησή του προς το χρέμα.

Εκείνη τον γέμισε φιλία.

Σπρώχθηκε και της μέτρησε τρία πενήντα.

Η Έλλη τ'α πήρε δειλά, του ζήτησε συγγνώμη και πηγαίνοντας προς την πόρτα του είπε:

—Μείνε ήσυχη.

Η Έλλη άνοιξε την πόρτα και τούστειλε τοαχίνια ένα τελευταίο φιλί. Η πόρτα έλεισε διαστικά, χωρίς θόρυβο. Ο Πέτρος έμεινε για λίγο βυθισμένος σε μια εύχαρη στη δνειροπόληση, κι' έπειτα ξανακοιμήθηκε.

Ξύπνησε στις έννηα. Σήμανε να παραγγείλη καφέ. Η καμαριέρα μπήκε μέσα κρατώντας ένα γράμμα.

—Τό άφησε ή δεσποινίς του 32, είπε. Δά θέλησε να σ'ας ξύτηνη...

Ο Πέτρος άρπαξε γεμάτος χαρά το γράμματάκι, που τόχανε γράψει τα λευκά λεπτοκαμωμένα χεράκια, τα άγνά, που τ'άχε έκείνος πρωτοφίλησει...

Τό γράμμα ήτανε σύντομο και άπλό:

«Σ' εύχαριστώ για τις εκατον πενήντα δραχμές. Σε λυπήθηκα να σοβ πάρο περισσότερα. Συνήθως παίρνω διακρίσεις. Δεν είσαι βέβαια τόσο άνόητος και άφέλης να με π'ήρες για καμιά άδωσα, για κανένα άγνό και πρωτόδγαλτο κοριτσάκι. Τέτοιο πράγμα δε θα συναντήσης στη ζωή σου. Ούτε, βέβαια, θα πιστέψης τα όσα σου είπα γι' αγάτες και κολοκούθια. Άν τα πιστέψης θασαι ήλίθιος και θα έπρεπε να σου ζητήσω περισσότερα...».

ΕΛΛΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ Θ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Οι 'Απόκριες ήρθαν... Μια φορά ακόμη θα μασκαρωθούμε μ' ένα εύθυμο ή τραγικό κοστούμι, θα κρύψουμε το πρόσωπό μας πίσω από μια εύεργετική μάσκα και θα πάμε να χορέψουμε, να γλεντήσουμε, να διασκεδάσουμε...

Αυτό το θέαμα θα παρουσιάσουμε δηλαδή. Τώρα, μπορεί τα πράγματα να είναι στην πραγματικότητα λίγο διαφορετικά απ' ό,τι φαίνονται. Μπορεί να βάλουμε μια μάσκα που θα γελά και θα μās δίνει το ύψος ενός ανθρώπου εύθυμου, γελαστού, εύτυχισμένου. Πώς θα μπορούσε να καταλάβει κανείς ότι τα μάτια μας πίσω από τη μάσκα που γελά είναι γεμάτα δάκρυα; Πώς θα μπορούσε να καταλάβει κανείς ότι πίνουμε και φωνάζουμε και χορεύουμε και μεθούμε μόνο και μόνο για να κρύψουμε καλύτερα τον σπαραγμό της καρδιάς μας;

Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, είναι τόσο ανακουφιστικό να αισθάνεται κανείς τον ξαυτό του κρυμμένο πίσω από μια πραγματική μάσκα... Άλλωστε, μπορεί κανείς να μασκαρωθεί μ' ένα τραγικό κοστούμι, να ντυθεί 'Αμλέτος, ή να ντυθεί 'Οφελία και να αφήσει ελεύθερη την πραγματική διάθεση της ψυχής; Αφού αυτό θα του επιβάλλει ο ρόλος του κι' η μάσκα του! (Ποιος θα σκεφθεί ότι αυτό του επιβάλλει κυρίως η καρδιά του;).

Εκείνο όμως που συλλογίζομαι αυτή τη στιγμή, εκείνοι τους οποίους λυπούμαι πραγματικά, είναι οι άνθρωποι που είναι υποχρεωμένοι να φορούν μια μάσκα κάθε μέρα, μια μάσκα όχι από ύφασμα ή χαρτί. Εκείνοι που γελούν ένα πονεμένο γέλιο για να μην ξεσπάσουν σε λυγμούς... Εκείνοι που σηκώνουν με καρτερία τον βαρύ τους σταν-ρό χωρίς να αφήνουν κανένα να μαντεύσει το μαρτύριό τους... Εκείνοι που μετατρέπουν τα ίδια τους τα χαρακτηριστικά σε μια μάσκα...

Και είναι τόσο πολλοί αυτοί, αλλοίμονο, τόσο πολλοί. Αυτοί που είναι υποχρεωμένοι να παίζουν πάντα έναν ρόλο, τραγικοί ήρωες της ζωής...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ

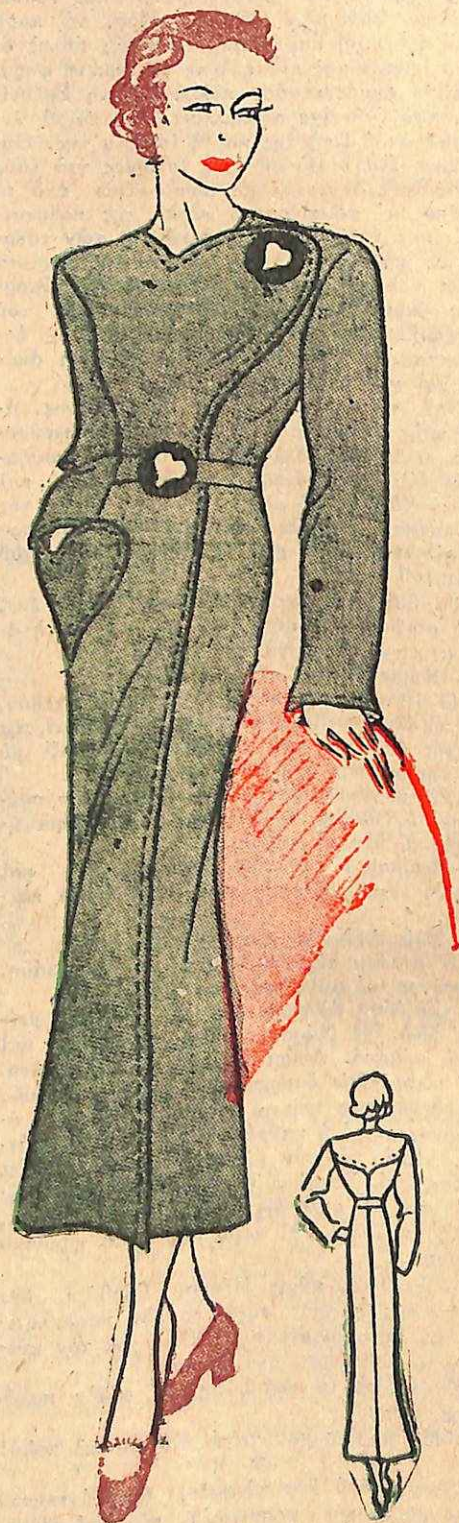
ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Η άνοιξη έρχεται... Καιρός είναι να ετοιμαζόμαστε για την υποδοχή της. Προτού όμως αποφασίσουμε οριστικά τι θα εκλέξουμε από τις νέες συλλογές,ας φροντίσουμε ν' ανανεώσουμε τα φορέματά και τα ταγίερ μας με μοντέρνες λεπτομέρειες και με εύκολες μετατροπές.

Γυναικείες

Μια νότα λευκή είναι πολύ της μόδας. Μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε θαυμάσια μ' ένα λευκό πλαστρόν από πικέ στο κορσάζ του ταγιέρ σας. Όλη ή

Πρέπει όμως να μη γίνεται κατάχρησις της γαρνιτούρας και σ'ας συμβουλευόμε μια μεγάλη απλότητα για να διατηρηί ή

Μια ωραίατατη ρόμπα του σπιτιού που μπορεί να κατασκευασθί με ελάχιστο ύφασμα. Είναι έντελώς ίσια και χωρίς άλλο στολισμα από μερικές βελονιές, μια τσέπη σε σχήμα καρδιάς και άσσορτι κουμπιά φανταζί.

σεηίδες

το ίδιο δέρμα της ζώνης, με το οποίο θα είναι έπισης άσσορτι τα γάντια και ή τσάντα.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟΥΡΤΑ ΓΕΜΙΣΤΗ ΜΕ ΓΛΥΚΟ

Δόσεις : 50 δράμια βούτυρο, 100 δράμια ζάχαρη, 100 δράμια αλεύρι, 3 αυγά και ανάλογο γλυκό του κουταλιού.

Εκτέλεσις: Βάζουμε το βούτυρο σε μια λεκάνη και το δουλεύουμε με το χέρι ως ότου άσπρίση (σχεδόν 20 λεπτά). Κατόπιν προσθέτουμε τη ζάχαρη και έξακολουθούμε να δουλεύουμε με το χέρι όποτε προσθέτουμε το αλεύρι. Δουλεύουμε ακόμα λίγο το όλο μίγμα και στο τέλος βάζουμε και τα 3 αυγά, κτυπημένα προηγουμένως σε ένα πιάτο.

Όταν όλα τα υλικά αυτά γίνουν μια μάζα, παίρνουμε τη μισή ζύμη και την βάζουμε σε ένα ανάλογο δουτυρωμένο ταψί. Σκεπάζουμε την επιφάνειά της με ό,τι γλυκό τοδ κουταλιού θέλουμε, επάνω δε σ' αυτό απλώνουμε την άλλη μισή ζύμη.

Έπειτα βάζουμε το ταψί στο φούρνο και το ψήνουμε σε μέτρια φωτιά.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΡΥΤΙΔΕΣ

5ον

Συνεχίζοντας σήμερα για τις ρυτίδες, θα σ'ας δώσω μερικές πολύτιμες, πολύ συν-

ρόμπ ντε σάμπρ σας όλη την μοντέρνα της έμφάνιση.

Πολλές τελευταίες ρόμπες αντιγράφουν πιστά τα ανδρικά μοντέλα. Στην περίπτωση αυτή γίνονται σε ανδρικά ύφασματα και στη μέση δένεται ή κλασική κορνετιέρα.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΑΝΘΙΣΜΕΝΑ ΜΑΝΣΟΝ

Το μανσόν της μόδας αποτελείται όλο από βιολέττες, και γίνεται με δυο πλατεία πουκίτα βιολέττες χωμένες σε μια δέση φύλλων που διαλέγονται σε χρώμα πράσινο ζωηρό, που απομιμούνται θαυμάσια τα φυσικά. Η ψευδαίσθησις γίνεται ακόμη πιο τέλεια αν άρωματίσετε το μανσόν αυτό με άρωμα βιολέττας. Θα έχετε έτσι ένα μπουκέτο που θα διαρκή περισσότερο από μια μέρα!

□ □

ΟΠΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τα μικρά κοριτσάκια, άλλοτε, έδεναν γύρω από τη μέση των το «σχοινάκι» με το οποίο πηδούσαν, για να μπορούν να το χρησιμοποιήσουν μόλις τούς έρθει ή επιθυμία. Σήμερα, οι μαμάδες χρησιμοποιούν για ζώνες τέτοια σχοινάκια που δένουν πλαγίως με δυο άκρες. Σε καθεμιά από τις άκρες αυτές κρέμεται ένα είδος τσέπης που περιέχει το κουτί με τα σιγαρέττα και την άλλη την πουδριέρα και το καθρεφτάκι!

□ □

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Σε άλλες πάλι ζώνες, ή μπουκλα αποτελείται από ένα καντράν ρολογιού με κινητούς μετάλλινους δείκτες.

□ □

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΑΠΛΕΣ ΚΑΙ.. ΑΓΡΟΤ.

Η μόδα δεν διατάζει τελευταίως να χρησιμοποιή για γαρνιτούρες, κουμπιά κ.τ.λ. διάφορα μοτίφ πολύ διασκεδάστικά: κεφαλές αγελάδων, προϊστορικά ζώα, κεφαλές φειδιών, λεονταριών, ελαφιών, όλη την κιβωτό του Νώε. Βλέπουμε ακόμη πρωτογόνους χορευτάς κ.τ.λ.

□ □

ΜΠΙΖΟΥ

Τα μπιζού, σε διάφορα είδη και σχήματα χρησιμοποιούνται πολύ σε όλα τα κοστούμια μας και ιδίως στα βραδυνά ταγίερ. Η άστραφτερή αυτή γαρνιτούρα, είτε από πέρλες είναι, είτε από στράς, είτε από χρωματιστές πέτρες, δίνει ένα χαρούμενο τόνο στην αυστηρότητα του φορέματος. Στα βραδυνά ταγίερ, θα δοίμε επίσης χονδρές χρυσές άλυσσίδες που θυμίζουν τον παλιό καλό καιρό.

—Ένα μαύρο ταγίερ με ένα χαρούμενο πλαστρόν από λευκό πικέ.— Ένα φόρεμα από αινάξ, γαρνιρισμένο μ' ένα διπλό γιακά από πικέ, εν τών οποίων ό ένας γαρνίρεται με βελονιές όπως και ή ζώνη.—Σ' ένα μαύρο φόρεμα, ένα μπολερό από ταφτά κόκκινο ή κοράι, με ένα φιδίγκο πλαγίως με μενάλες άκρες.—Ένα μικρό μπολερό έμποριέ. Γι' αυτό παμπετέ όταν συνδυάσει μια βραδυή τουαλέτα.—Ένα φόρεμα από κρεπ αλλάζει έντελώς αν γαρνιρισθί με ένα γιακά, ένα πίκι, και το επάνω μέρος των μανικιών με κρέπ έμποριέ, ή με δαντέλλα.—Μια όμοιά της βραδυή τουαλέτα από κρέπ γαρνιρισμένη με κορδέλλες.

τελεστικές για την βελτίωση και καταπολέμηση των συνταγές πομάδων. Τις πομάδες αυτές πρέπει να τις μεταχειρίζεστε κατά την βραδυνη τουαλέτα σας για να μόνουν επί μακρόν στο πρόσωπό σας. Όσες δεν μπορούν να τις χρησιμοποιούν νύκτα, τις κάνουν χρήση την ημέρα αφήνοντάς τις ακριβώς στο πρόσωπο. Πριν τις μεταχειριστείτε πρέπει να καθαρίζετε όλο σας το πρόσωπο με ένα θαμβάνι βουτηγμένο σε ζεστό νερό. Κατόπι, αφού σκουπισθείτε παίρνετε λίγη από μία από τις παρακάτω πομάδες, αναλόγως της συστάσεως του δέρματός σας, λιπαρού ή ξηρού ή μετρίου, την απλώνετε μαλακά στο πρόσωπο (εκτός της μύτης) και μετά ένα τέταρτο της ώρας, αρχίζετε ένα μασάζ στα μάγουλα και στο μέτωπο.

Οι συνταγές που σας δίνω είναι εύκολες στην εκτέλεση, τις γράφω δε ακριβώς για τις αναγνώστριες των επαρχιών και για όσες άλλες θέλουν να ξέρουν ακριβώς τι να μεταχειρίζονται στο πρόσωπό των. Αρχίζω να είπαμε δέβαιμα ότι η εκτέλεσή των είναι ακριβής δηλ. ότι έχουν βάλη μέσα όλα τους τα συστατικά. Αυτή που σας γράφω παρακάτω είναι πολύ απλή αλλά και πολύ συντελεσματική για την βελτίωση των ρυτίδων. Αν έχετε ύπομονη να την χρησιμοποιήσετε πολλές φορές. Οι ρυτίδες εξαφανίζονται:

Glycerine pure	20 gr.
Lanoline	15 »
Ichtyocolle	5 »
Extrait de Ratanhia	4 »
Baume de perou	4 »
Amidon de riz	q. s

Παίρνοντας λίγη απ' την αλοιφή αυτή, σκεπάζετε κάθε βράδυ το ρυτιδωμένο μέρος του προσώπου και το αφήνετε όλη την νύχτα, το δε πρωί την αφαιρείτε με λίγο χλιαρό νερό όποτε κάνετε και το ελαφρό μασάζ. Κάνει για όλα τα δέρματα.

Τώρα σας γράφω και συνταγές ειδικές για την κάθε ποιότητα ρυτιδωμένου δέρματος, οι οποίες χρησιμοποιούνται ακριβώς όπως και η παραπάνω. Για όσες έχουν ρυτίδες και λιπαρό δέρμα συνιστώ την κάτωθι:

Acide Salicylique Pulvérisé	0,1 gr.
Carbon de zinc purifié	10 »
Glyceré d' amidon de blé	90 »
Eau de cologne fine sans benjoin	5 gr.

Όσες έχουν το δέρμα ξηρόν, συνιστώ την παρακάτω πομάδα:

Acetotartrate d' Alumine	0,50 cent
Eau dist. d' Hamamelis virginia	10 gr.
Eau dist. d' Hydrastis canadensis	10 »
Vaselines cholesterinée a 50/0	q. s pour 100 gr.

Τέλος για όσες έχουν μέτριο δέρμα συνιστώ την εξής:

Tannin à l' Ether	1 gr. 20
Teinture de marron d' Inde	XXV gouttes
Teint. de myrthe	XXV gouttes
Eau dist. d' Hamamelis	20 gr.
Vaseline cholesterinée q. s. pour 100	»
Parfium	q. s.

Εννοείται ότι αυτές οι συνταγές είναι μόνο για την θεραπεία των ρυτίδων και δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται και ως καλλυντικές, δηλ. πού τις πούδρας.

Στο επόμενο θα σας δώσω και διάφορες συνταγές προσώπων καλλονής (μάσκες) που τόσο πολύ διαφημίζονται τελευταίως υπό διαφόρους μυστηριώδεις ονομασίες, και τις οποίες μπορείτε θαυμάσια να μεταχειριστείτε μόνες σας.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΠΑΛΗΟ ΦΙΛΟ

Φίλε μου Κώστα, σήμερα που διάβασα κάποιον παλιό σου ξεχασμένο γράμμα, χωρίς κι' εγώ να θέλω σ' ένα ακράτητο και σ' ένα λυγμικό ξέσπασμα κλάμα.

Θυμήθηκα πώς τότε που μου τ'όγραφες —το τέλος καποιανού φλεβάρη μήνα— έσου στ' ώραίο χωριό μας ξεχειμώνιαζες και φοιτητής εγώ 'μουν στην Αθήνα.

Κι' όπως τα μάτια μου έπεφταν αχόρταγα μέσα στην κάθε μία του τη σελίδα, την εποχήν αυτή σαν δλοζώντανη μπροστά μου πάλι σήμερα την είδα.

...Είχα νοικιάσει ένα φτωχό δωμάτιο στη Νεάπολη ψηλά, μπρός σε μία λεύκα και να πηγαίνομ' άρεσε για διάβασμα κατ' άπ' του Λυκαβηττού συχνά τα πεδία.

Κι' όταν το κάθε βράδυ αφού μονάκριβο της λέσχης το συσσίτιο μο'ότανε δείπνο, μ' όνειρα χίλια όρατα για το μέλλον μου πήγαινα πάντα κι' έπεφτα στον ύπνο...

Θυμάμαι ακόμα, εκείνο το διάστημα που έντονα στη ζωή μου άφηνεν ίχνη, πώς λίγην όπωσδήποτε συμπάθειαν άρχισε κι' η Μαντούλα να μου δείχνει.

Κι' εγώ που από παιδάκι την αγάπη μου της τραγουδούσαν οι όρατοι μου σίχοι, έλεγα: «Θά την πάρω και θά φύγω με φτάνει να βοηθήση λίγο η τύχη».

Μά η τύχη αυτή ποτέ δεν με βοήθησε... κι' έχει αντίστρέψει πιά τελείως τους όρους.

«Άλλο ή Μαντούλα σήμερα ίσως σκέπτεται και να σπουδάζω εγώ δεν έχω πόρους.

Κι' έτσι με συντριμμένες τις έλπίδες μου και μ' άδικα χαμένους τόσους κόπους, τόσο πολύ έχω πέσει που κατήντησα να ντρέπομαι πώς ζω με τους ανθρώπους.

Μ' αν τώρα πιά δεν μ' απομένει τίποτα που νάχη ενδιαφέρον να το μάθης, τουλάχιστον έσου—που τόσο μ' ήξερες—δεν έπρεπε να πάψης να μου γράφης...

Κι' αν ίσως με το γράμμα αυτό σε κούρασα

μήν πής κι' έσου όπως όλη η Κοινωνία: —Τι βλάκας—Θέ μου—που εν' αυτός ό άνθρωπος δεν βρίσκει μία καλύτερη άσχολία:—

ΝΙΚΟΣ Β. ΣΦΥΡΟΕΡΑΣ

Ποικίλες... ...ιστορίες

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΠΕΛΑΤΙΣΣΑ

Η νέα πελάτισσα μπήκε στο κατάστημα ουλερικών.

—Πόσες κόττες έχετε σήμερα;

—Έξη κυρία.

—Παλιές ή νέες;

—Άλλες είναι παλιές κι' άλλες νέες.

—Όραία. Δώσε μου τότε τρεις παλιές γιατί τις θέλω για σουπα.

Ο καταστηματάρχης άπόρησε για την άσυνήθιστη αυτή προτίμηση, αλλά και προθυμοποιήθηκε ν' άπαλλαγί από τις τρεις παλιόκοττες που είχε.

—Ορίστε, κυρία, είπε. Αυτές είναι οι τρεις κόττες που σας κάνουν.

Η έξυπνη όμως πελάτισσα άπλωσε το χέρι της στις άλλες τρεις κόττες και είπε:

—Άλλαξε τώρα ιδέα, και προτιμώ τις άλλες τρεις.

ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΡΕΛΛΩΝ

Και οι δυο είχαν δραπετεύσει από ένα ασυλο φρενοβλαβών και κατάρθωσαν να κλέψουν ένα αεροπλάνο από το γειτονικό αεροδρόμιο. Σε λίγο, πώς τα κατάφεραν, βρέθηκαν στα ύψη. Έξαφνα ό ένας τους λέγει:

—Μου φαίνεται πώς θα πηδήξω από το αεροπλάνο. Μου είναι αδύνατον, να μείνω περισσότερο έδω πάνω.

—Τότε καλά θα κάνης να πάρης μαζί σου και το άλεξιπτωτο, παρετήρησε ό άλλος.

—Τί να το κάνω το άλεξιπτωτο; Και ό άλλος δείχνοντας με το δάχτυλο τα σύγνερα που ήταν από κάτω τους.

—Μην είσαι άνόητος. Δεν βλέπεις ότι κάτω βρέχει;

ΠΟΥ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΗ Ο ΤΖΩΝ

Ο νεαρός Τζών ήταν ένα πολύ καλό αλλά και πολύ δειλό συνάμα παιδί. Έτσι μολονότι η αγαπημένη του Ντόρα του είχε δώσει αναριθμητές ευκαιρίες για να της εκδηλώση τον έρωτά του και ουσιαστικότερα, εκείνος δεν είχε ποτέ το θάρρος να έπωφελήθι.

Ένα βράδυ οι δυο έρωτευμένοι κάθονταν στο παγκάκι ενός κήπου... και σιωπούσαν. Επί τέλους, η νέα ένενυρισμένη να τον περιμένη, του είπε:

—Δεν σο' φαίνεται αρκετά περίεργο Τζών το μήκος του χεριού ενός νέου σαν και σένα να είναι όσο και η περιφέρεια της μέσης μου με το μήκος του χεριού σου.

Ο Τζών άναστήναξε, αλλά... και πάλι δεν τόλμησε. Είπε μόνο:

—Τί κρίμα. Ντόρα να μην έχω επάνω μου κανένα... σπαγάνι;

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

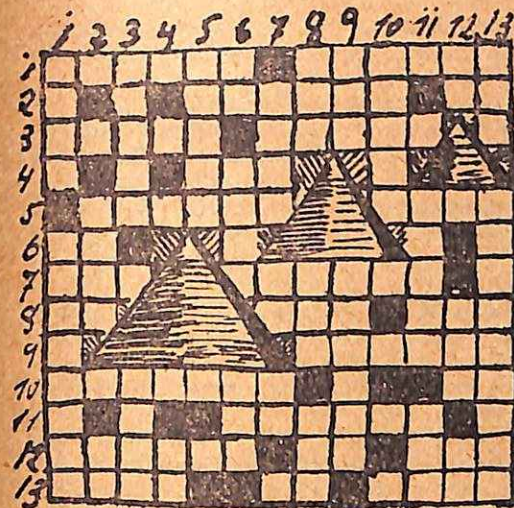
Ο κ. Εύγενίδης είναι ένας πολύ λεπτός κύριος. Κάποτε περνούσε από το Φάληρο όποτε άκουσε φωνές από τη θάλασσα. Κάποιος πνιγότανε.

Ο κ. Εύγενίδης τρέχει στο «και» και λέγει του πνιγμένου.

—Με συγχωρείτε κύριε μήπως θέλετε να σας βοηθήσω;

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1. Πρωτεύουσα χώρας της Αφρικής.— Έκτασις ύδατος.

2. Στενός δρόμος (ξενική έκφρασις).— Σύνδεσμος.

3. Μικρό ποτάμι (δημ.).—Νήσος των Κυκλάδων.

4. Σύνδεσμος.

5. Άλλος στρατιωτικός, έξερευνήσας την Αφρικήν.—Τερών όρος.

6. Νότα.

7. Σύνδεσμος.—Έρμηος.

8. Δυό γράμματα από την λέξιν «υίός».— Άδελφός του Άθραάμ.—Έπίρρημα.

9. Φροντίς.

10. Όπως της ελληνικής μυθολογίας.— Άντωννία άναφορική (αιτ. πληθ).

11. Όθνη των αυτών.

12. Μένιστος ποιητής.—Γερμανός Ιωνάφας, συνοδούσας τον Όθωνα εις Ελλάδα.—Έπίθετον γνωστής μελαχροινής στάς.

13. Γυνή της Βίβλου.—Σχηματίζει τον μέλλοντα των ρημάτων.—Έμβατήριον.

Καθ'έτος:

1. Υπάρχει στο ψωμί.—Ηγήθη θεοσκευτικής μεταρρυθμίσεως.

2. Όργανον αισθήσεως.—Τό συνηθίζομε όταν όρμηζόμεθα.

3. Άσθένεια.—Άνθρωπος.

4. Άνυπνιακόν όνομα του ήλιου.

5. Άγιος.

6. Συνήθης γραφή του αριθμού.—Όραϊόν πτηνόν.—Αύγή.

7. Υίός του Άδάμ.—Όνομα διασήμου γκάνγκστερ.— Δυό γράμματα από την λέξιν «νήσος».

8.—Άρχαίος θεός.—Λέξις που συνηθίζουν οι Άγγλοι για το σπίτι τους.—Όμορφη σάν...

9. Μονός θάρος.—Δέν είναι τέλειος.

10. Σχηματίζεται από χιόνι.

11. Νήσος του Ιονίου.—Άρχαία θεά.

12. Πλάσμα.—Έπίρρημα.—Η αρχή της Τροίας.

13. Ποταμός της Γαλλίας.—Όνομα περιώνου ποταμού της Επαναστάσεως. (Έπ'αίτιν ήπ'αί τοῦ κ. Γάλλου Γιαννακού έξ 'Αλεξανδρείας).

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ο ευέλπις έχει πάντοτε, μά ό πτωχός

στρατιώτης δεν έχει.

Ο πατέρας και η μητέρα έχουν ένψ ό υίός δεν έχει καθόλου.

Η Εύα έχει, ό Άδάμ όμως δεν έχει.

Βρίσκεται στάς νεφέλας, ένψ ό ούρανός και η γη δεν έχουν.

Τι είναι αυτό;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Τους όκτώ αυτούς αριθμούς που βλέπετε θα τους τοποθετήσετε στις θέσεις που σημειώνουν τα μηδενικά, κι' έπειτα θα τους άθροίσετε.

Τό άποτέλεσμα της άθροίσεως που βρίσκεται δεξιά (τό άθροισμα δηλαδή

0	2	4	1
8	8	5	9

των δύο τετραψηφίων αριθμών) πρέπει να είναι εκατονταπλάσιο του άθροίσματος που βρίσκεται άριστερά, δηλαδή των τεσσάρων διψηφίων αριθμών.

(Η λύσις στο προσεχές)

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Στόν ίπποδρόμο του Λονσάν, σε μία κούρσα έλαβαν μέρος μόνον τρία άλογα: ό Όργκαντί, ό Ζουανβίλλ και ό Παρμεζάν. Οι ιδιοκτήται των είναι ό Ντυμπού, ό Ντυράν και ό Ντυπόν. (Σημειωτέον ότι οι ιδιοκτήται δεν άναφέρονται κατά σειράν ιδιοκτησίας των άλόγων, αλλά άπλώς κατά την σειρά που έφθασαν στόν ίπποδρόμο).

Ένας έρασιτέχνης που δεν παρακολουθούσε τα ίπποδρομιακά πράγματα, είχε άκούσει:

1ον. Ότι το άλογο του Ντυπόν ήταν άσπρο.

2ον. Ότι το άλογο του Ντυμπού θα έτρεχε εκείνη τη μέρα για πρώτη φορά.

3ον. Ότι ό Ζουανβίλλ είχε άποφέρει στόν ιδιοκτήτη του περισσότερα από 100 χιλιάδες φράγκα σε προηγούμενες κούρσες.

Έπειτα, ό έρασιτέχνης αυτός έπληροφορήθη:

1ον. Ότι το άλογο που κέρδισε ήταν μαύρο.

2ον. Ότι ό Όργκαντί έσπασε δυό πόδια κατά το διάστημα της κούρσας.

3ον. Ότι ό Ντυσάν, που είχε στοιχηματίσει πάνω στο άλογό του, έχασε.

Γνωρίζοντας λοιπόν όλες αυτές τις πληροφορίες ό έρασιτέχνης κατόρθωσε να βρή ποιο άλογο κέρδισε και ποιος ήταν ό ιδιοκτήτης του.

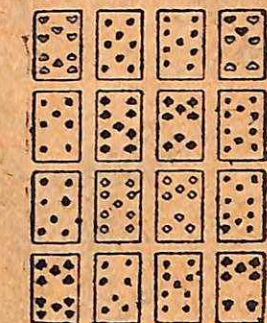
—Μπορείτε και σεις να το βρήτε;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΑ ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

Τ'ιδού πώς πρέπει να τοποθετήσετε τα τρα

πουλόχαρτα για να είναι όλα τα άθροίσματα, σ' όλες τις πλευρές και διαγωνίως άκόμη, 34.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Τ'ιδού πώς πρέπει να κοπή το σχέδιο για

να άποτελεσθή ένα Η κεφαλαίο.

ΟΙ ΑΓΟΡΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η κυρία είχε, φεύγοντας από το σπίτι της 70 δρ.

Έδανείσθηκε άλλες 70 δρ., το όλον 140 δρ. και εξέδωσε στο πρώτο κατάστημα 80. Της έμειναν 60.

Δανείσθηκε άλλες 60, το όλον 120, και εξέδωσε στο δεύτερον κατάστημα 80. Της έμειναν 40.

Δανείσθηκε άλλες 40, το όλον 80. Τις οποίες και εξέδωσε στο τρίτο κατάστημα. Πράγματι λοιπόν, έμεινε χωρίς πεντάρα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ (φύλλον 490)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Π	Α	Ν	Α	Θ	Η	Ν	Α	Ι	Κ	Ο
2	Ε	Ρ	Ω	Φ	Ι	Λ	Η	Ν	Ω	Τ	Α
3	Λ	Ω		Ο	Σ	Ι	Ρ	Ι	Σ		Ε
4	Ο	Μ	ΟΥ		Ε		Α	Δ	Ρ	Α	
5	Π	Α	Σ		Ι	Δ	Υ	Δ	Λ	Ι	Ο
6	Ο	Τ	Τ	Α	Β	Α	Σ		Λ	Α	Τ
7	Ν	Α	Ι	Τ	Α	Ι				Β	Α
8	Ν		Σ	Α	Ν	Δ	Η		Κ	Λ	Ι
9	Η			Κ		Α	Λ	Η		Ο	Λ
10	Σ	Ε	Κ	Τ		Λ	Ι		Α	Γ	Ρ
11	Ο	Σ	Λ	Ο		Ο	Α		Κ	Ο	Ρ
12	Σ	Ο		Σ	Α	Σ	Σ	Α	Ρ	Ι	Σ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσαί, άρχηγός Ι-σχυρού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πατέρας δύο κοριτσιών, αγαπά μ' έναν άπελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστέθ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας τού ανέθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα, η γυναίκα του ανακαλύπτει τὸ τρομερὸ μυστικὸ του, καὶ ἀποφασίζουν νὰ χωρισθουν. Ο Μιχαήλ Τεσσαί ἐγκαταλείπει τὰ πάντα γυναίκα, παιδιά, πολιτικὴ θέση. Ζητεῖ διαζύγιο καὶ παντρεύεται τὴν Μπλάνς.

Περνοῦν ὀκτὼ χρόνια. Οἱ δύο σύζυγοι ζοῦν ἀποτραπηγμένοι σὲ μιὰ ἐξοχῇ. Ἐξαφνα μιὰ μέρα ὁ Μιχαήλ παίρνει ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν φίλο του Μοντέ. Ἡ Σουζάν ἔχει πεθάνει ξαφνικά. Ἡ συγκίνηση τὸν δύο συζύγων εἶναι μεγάλη.

Ο Μιχαήλ ἀποφασίζει νὰ πάγη ἀμέσως στὸ Ἀνεσὶ. Σὲ λίγες ὥρες ἀντιμῶνεται μὲ τὸν φίλο του Μοντέ. Αὐτὸς τὸν πληροφορεῖ ὅτι ἡ κόρη του ἡ Ἄννα, τὸν εἶχε δώσει νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Αὐτὸ ἐκπλήττει τὸν Μιχαήλ πὸν νόμιζε ὅτι τὰ κορίτσια του τὸν εἶχαν ξεχάσει.

18. (Ἡ συνέχεια)

Ὡστε ξέρουν ὅτι ὑπάρχω.. Ἄλλὰ ξέρουν τίποτα παραπάνω; Ξέρουν τί συνέβη μὲ τὴν μητέρα των καὶ ἐμένα; Ξέρουν ὅτι... δὲν εἶμαι μόνος;... Ξέρουν;...

Ο Μοντέ ἐπανέλαβε τὴν χειρονομία τῆς ἀμφιβολίας.

—Δὲν τὸ ξέρω, φίλε μου. Ἐν τούτοις, ἡ Ἄννα εἶναι τόσο λογικὴ ὥστε μοῦ φαίνεται δύσκολο νὰ μὴν τῆς εἶπε ποτέ τίποτε ἡ μητέρα της.

Καὶ διατάζοντας ἐξακολούθησε:

—Τόσο περισσότερο πού ἀμφιβάλλω, ἂν συναναστρεφόμενες τὰ ἄλλα κορίτσια, δὲν ἄκουσαν κάποιον ὑπαινιγμὸ πού νὰ τὶς πληροφορήσει.

—Τὶς καυμένες τίς μικρές! εἶπε ὁ Μιχαήλ. Δὲν ἔχουν πιά παρὰ ἐμένα καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ τοὺς πῶ, μόλις τολμῶ νὰ σκέπτομαι γι' αὐτές.

Ο Μοντέ, πολὺ συγκινημένος, δὲν εἶχε πιά τὰ αἰσθήματα, μὲ τὰ ὁποῖα πρὶν ὀλίγες ὥρες περίμενε τὸν Μιχαήλ.

—Δυστυχισμένε μου φίλε! εἶπε σφίγ-

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

γοντας τὸ χέρι του. Αὐτὴ εἶναι ἡ λογικὴ τὼν ὁσων ἔγιναν. Εἶναι σκληρὴ, εἶναι τρομερὴ, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ τί νὰ θέλεις νὰ σὲ συμβουλέψω; Σὺ μόνος ξέρεις τί μπορεῖς νὰ κάνεις καὶ σὺ μπορεῖς ν' ἀποφασίσῃς. Γιά νὰ κατακτήσῃς τὰ κορίτσια σου ἄφησε νὰ μιλήσῃ ἡ καρδιά σου. Ἡ Ἄννα ἦταν πολὺ καλὴ καὶ πολὺ τρυφερὴ. Μιά βαθεῖα καὶ λεπτὴ ψυχὴ. Μὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇς. Ἡ Λώρα εἶναι ἕνα παιδάκι. Δὲν θὰ κατορθώσῃς τίποτα μὲ αὐτήν... Θέλεις νὰ τοὺς μιλήσῃς πρὶν τὶς δῆς; Θέλεις νὰ ἀναθέσω στὴν γυναίκα μου νὰ τὶς παρασκευάσῃ σ' ὅσα θὰ τοὺς πῆς;

—Ὁχι! Γιά ποῖό λόγο; Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς πῇ αὐτὸ πού πρέπει νὰ τοὺς πῶ καὶ δὲν θέλω ν' ἀναθέσω σὲ κανένα νὰ συνηγορήσῃ σ' αὐτές γιὰ μένα. Εἶναι μιὰ σκληρὴ στιγμή, ἀλλὰ δὲν κερδίζω τίποτε ἂν τὴν ἀναβάλω. Εὐχαριστῶ, καλὲ μου φίλε. Ἄν δὲν δέχωμαι, αὐτὸ ὀφείλεται σὸ ὅτι νομίζω ὅτι θὰ παραπονοῦνταν δικαίως ἐναντίον μου, γιατί κατέφυγα σὲ τρίτο ὑπὸ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας βρισκόμαστε. Θὰ σκεφθῶ τὴν νύχτα τί πρέπει νὰ τοὺς πῶ... Θὰ δῶ.

Ο Μοντέ σηκώθηκε. Ἀλλὰ ὁ Μιχαήλ τὸν κράτησε.

—Στάσου! Ἐγὼ κάτι νὰ σὲ ρωτήσω. Κάτι σοβαρὸ, γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ εἶμαι βέβαιος... Θὰ τὶς πάρω μαζί μου... δὲν εἶναι ἔτσι;

—Εὐθὺς ἀμέσως; εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε:

—Καλλίτερο θὰ ἦταν νὰ περιμένῃ κανεὶς, νὰ τὶς ἀφήσῃς λίγο νὰ σκεφθοῦν... Μποροῦν νὰ μείνουν στὸ σπίτι μου... Ἐγὼ θέσῃ καὶ μπορῶ νὰ τὶς φιλοξενήσω... Μᾶς γνωρίζουν καὶ μᾶς ἀγαποῦν... Ἐνῶ νέες συγκινήσεις ἔπειτα ἀπὸ αὐτές πού δοκίμασαν...

—Ἐν τούτοις, διέκοψε ὁ Μιχαήλ, πρέπει νὰ καταλήξω ἐκεῖ. Εἶναι ἀπαραίτητο μὲ ἑνοεῖς; Εἶναι πολὺ μικρές γιὰ νὰ ζήσουν μόνες καὶ ἂν μπόρεσα νὰ τὶς ἀπαρνηθῶ, ὅταν εἶχαν τὴν μητέρα των, δὲν μπορῶ τώρα πιά... Ὅσο περισσότερο περιμένουμε τόσο θὰ μεγαλώνουν οἱ δυσκολίες. Ἐπειτα ἡ μεγάλῃ λύπη πού ἔχουν θὰ μετριάζῃ τὴν ἄλλη συγκίνηση πού τὶς περιμένει...

—Δὲν ξέρω ἀληθινὰ τί συμβουλὴ νὰ σοῦ δώσω. Φοβοῦμαι γι' αὐτές πολὺ δύσκολες ὥρες, καὶ φοβοῦμαι μήπως ἡ νέα ζωὴ πού τὶς περιμένει τὶς ἐμπνεύσῃ κάποια νευρικότητα. Μὴν παίρνεις καμμιά ἀπόφαση ἐκ τῶν προτέρων. Θὰ δῆς τί ὑποδοχὴ θὰ σοῦ κάνουν, θὰ προσπαθήσῃς νὰ μαντεύσῃς τὶς ἐντυπώσεις των...

—Ναί! ἔχεις δίκην... θὰ δῶ... θὰ ἤθελα νὰ κάνω τὸ καλλίτερο, νὰ τοὺς κάνω κά-ποιο καλὸ.

—Τώρα σὲ ἀφήνω. Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς λίγο.

Καὶ ἔσφιξαν τὰ χέρια. Μὲ τὸ σφίξιμο δὲ αὐτὸ ξανάχρησε ὅλη ἡ παλαιὰ φιλία των.

Ο Μιχαήλ μόνος προσπάθησε νὰ σκεφθῇ νὰ βρῇ λέξεις. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρ-

θωσε. Ο ὕπνος τὸν βρῆκε στὴν προσπάθεια αὐτῇ, ἕνας ὕπνος βαθὺς καὶ γεμάτος ἐφιάλτες.

Τὸ πρῶτ' οἱ δύο φίλοι βγῆκαν μαζὶ. Γιά νὰ πᾶνε στὴν ἑπαύλῃ πού εἶχε πεθάνει ἡ Σουζάν, ἔπρεπε νὰ διασχίσουν τὴν πόλιν μὲ τὰ παλαιὰ σπιτία, τοὺς στενούς καὶ ἡσυχούς δρομάκους. Ο Μιχαήλ ξανάβρισκε ἐκεῖ τὶς ἀναμνήσεις ὅλης τῆς παλαιᾶς ζωῆς, ὅλες τὶς παλαιές συγκινήσεις.

Στὴν ἀρχὴ περπατοῦσαν σιγὰ χωρὶς νὰ μιλοῦν, καθένας μὲ τὶς σκέψεις του. Κατόπι ὁ Μιχαήλ ρώτησε:

—Ἐμαθες τίποτα γι' αὐτές σήμερα τὸ πρῶτ';

—Ναί! Πῆγα νὰ μάθω! Τοὺς εἶπα πὼς ἔφθασες. Σὲ περιμένουν. Κοιμήθηκαν λίγο ἀλλ' εἶναι πολὺ καταβεβλημένες. Ἡ Ἄννα δὲν ἔπαυσε σχεδὸν νὰ κλαίῃ. Ἡ Λώρα ἔχει κρίσεις ἀπελπισίας, πού μὲ φοβίζουν.

Ο Μιχαήλ στάθηκε καὶ πέρασε τὸ χέρι ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Τί θὰ πῶ;

—Αὐτὸ πού αἰσθάνεσαι! ἀπήντησε ὁ Μοντέ μὲ τόνο βαθυτάτης συμπαθείας. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὶς συγκινήσῃς... Θὰ καταλάβουν πὼς τὶς ἀγαπᾶς. Αὐτὸ φθάνει. Ἐχουν μεγάλῃ ἀνάγκη νὰ τὶς ἀγαποῦν.

Ἐπηκολούθησε σιωπὴ πού κράτησε ὡς τὴν στιγμή πού ὁ Μοντέ ἔδεξε τὴν μικρὴ βίλλα, τὴν ντυμένη μὲ πρασιναῶν, πού γωοιζόταν ἀπὸ τὴν λίμνη μὲ ἕνα μικρὸ κῆπο.

—Νὰ τὸ σπῖτι!

Φαίνονταν σὰν ἀκατόκητο καὶ μόνο τὸ τρίξιμο τῶν βημάτων του ἐπὶ τὴν ἀμμοζύγνησε κάποια ζωνή.

—Ποτέ δὲν ἐνοιῶσα τόση ἀγωνία! εἶπε ὁ Μιχαήλ στὸ κατῶφλι. Φοβοῦμαι!

Καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φίλου του, πού τοῦ ψιθύρισε:

—Θύρρος!

Τοὺς ὑποδέχθηκε ἡ κυρία Μοντέ. Ἡ-ταν μιὰ ἀπλὴ γυναικοῦλα. Εἶχε τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἐπιασε τὸ χέρι τοῦ Μιχαήλ μουρμουρίζοντας:

—ὦ! Κύριε Τεσσαί! Κύριε Τεσσαί!

Καὶ οἱ δύο αὐτές λέξεις τὰ ἔλεγαν ὅ-λα.

Κατόπι ἀνοίξε τὴν πόρτα ἐνὸς μικροῦ σαλονιοῦ, ὅπου ὁ Μιχαήλ ἀνεγνώρισε τὰ παλαιὰ του ἐπιπλα, τὰ ἐπιπλα τῶν πρώτων χρόνων του.

—Θὰ εἰδοποιήσω τί δεσποινίδες! Σὰς περιμένουν. Εἶναι καλὰ...

Καί, χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν φράση τῆς, ἡ καλὴ κυρία Μοντέ ἀπομακρύνθηκε σκουπίζοντας τὰ μάτια τῆς.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΕΣ

Ο Μιχαήλ κύτταξε τὰ ἀντικείμενα κα-θένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τοῦ ἔφερε καὶ μιὰ ἀ-νάμνηση. Ο Μοντέ τοῦ εἶπε:

—Πηγαίνω. Καλλίτερα νὰ μείνῃς μό-νος.

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀποθα-

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

ρόνσεως.

—Ὅπως θέλεις!

—Ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ εἶμαι ἐδῶ...

—Ὁχι! Ὁχι!... Ἀφησὶ μας...

Καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς χωρὶς νὰ κατορθῶν ἢ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἡρεμία του.

Τέλος οἱ μικρές μπῆκαν ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ σταμάτησαν ἀπὸ βήματα ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἄννα πού πλησίαζε τὰ δεκαοχτὼ ἦταν ὑψηλὸσωμ καὶ κομψή, μὲ χρῶμα ὠχρὸ, σχεδὸν ἀσθενικό. Φαίνονταν ὠχρότερη μέσα στὸ μαῦρο φόρεμά της, μὲ τὸ πρόσωπο γλυκὺ καὶ λεπτό, χωρὶς ὁμορφιά, μὲ μόνον δύο ὠραῖα μάτια φουσκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἐτρεμε σχεδὸν ἀπὸ συγκίνηση, ἐνῶ ἡ Λώρα πού ἦταν καὶ δύο χρόνια νεώτερή της, πιδ ὁμορφῇ, πιδ καστανῇ, πιδ καλοδεμένη, εἶχε τὰ μάτια ἐπιμύονα χαμηλωμένα καὶ κρατοῦσε στάση φοβισμένη καὶ ἀμυντική.

—Δυστυχισμένες μικροῦλες μου! εἶπε ὁ Μιχαήλ.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὰ κορίτσια μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα κυριευμένα ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Δὲν ὑπῆρχε τίποτα τὸ προετοιμασμένο τίποτε τὸ παράτυπο, στὰ λόγια του καὶ στὴν κίνησή του. Τὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν καρδιά του ἔπειτα ἀπὸ τὸς ὄρες ἀγωνίας. Καὶ ἐκεῖνες δὲν ἀντιστάθηκαν στὴν αὐθόρμη-τη αὐτὴ συγκίνηση.

Οἱ λύπες των γινόταν τώρα ἕνας μεγάλος κοινὸς πόνος καὶ σὲ λίγο τὰ δάκρυά τους ἔτρεχαν μαζί, ἐνῶ ἡ Ἄννα μουρμούριζε γλυκά:

—Πατέρα μου! Ἀγαπημένε μου πατέρα!

Ἐκεῖνος ῥίγισε ἀπὸ ἐλπίδα.

—Μὲ θυμόσατε, λοιπόν;

—ὦ! Ναί, εἶπε ἡ Ἄννα, ἐνῶ ἡ Λώρα ἔρριξε βλέμμα δυσπιστίας.

Ο Μιχαήλ ἐξακολούθησε:

—Ὡστε θέλετε νὰ σᾶς ἀγαπᾶ;... Θὰ μ' ἀγαπήσετε κι' ἐσεῖς λιγάκι;

Δὲν ζητοῦσαν παρὰ ν' ἀγαποῦν οἱ δυστυχισμένες μικροῦλες. Ἦταν τόσο γλυκεῖα ἔκπληξη ὁ πατέρας αὐτός, πού κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του... Ἡ Ἄννα ἔρριξε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του καὶ ἡ Λώρα τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Ο Μιχαήλ μάντευσε, ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν τοὺς ζητοῦσε τὴν στιγμή ἐκεῖνη τῆς τρυφερᾶς οἰκειότητος, θὰ τὸ δέχονταν καὶ ὅτι ποτέ τους πιά δὲν θὰ εὕρισκαν τέτοια στιγμή.

—Ὡστε... δὲν σκεφθήκατε ποτέ... πὼς δὲν σᾶς ἀγαπᾶ;

Τὸν κύτταξαν ἔκπληκτες. Ἀλλὰ ὁ Μιχαήλ ἔσπευσε νὰ συνεχίσῃ.

—Ἀγαπημένες μου μικροῦλες, πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα εὐθὺς ἀπὸ τώρα... Στὴν ζωὴ ὅλων μας ὑπάρχει ἕνα δυστύχημα... ἕνα μεγάλο δυστύχημα... πού δὲν ἰσχυρεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε, ἀλλὰ τὸ ὁποῖο ξέρετε νομίζω.

Τὶς κύτταξε. Ἡ Λώρα εἶχε ἕνα πρόσω-

πο παγερό. Ἡ Ἄννα μόνον ἀπήντησε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλοῦ:

—Ἰσως νὰ σᾶς εἶπαν κακὸ γιὰ μένα...

Ἐνα βλέμμα τῆς Ἄννας, βλέμμα ἐκ-πλήξεως καὶ λύπης τὸν διέκοψε.

—ὦ! Ὁχι ἡ μητέρα σας, ἔκανε ὁ Μιχαήλ, εἶμαι βέβαιος... Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό... Ἀλλ' εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μὴν ἀκούσατε ποτέ κάτι γύρω σας... Ἐπειτα θὰ σκεφθήκατε καὶ μόνες σας... Θὰ πιστέψατε ἰσως, ὅτι εἶμαι ἕνας κακὸς ἄνθρωπος, κακὸς πατέρας. Μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψατε ἀφοῦ ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια δὲν ἔδωκα κανένα σημεῖο ζωῆς... Ἀλλὰ τώρα βλέπετε, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια... Ἐπρεπε νὰ σᾶς ἀγαπᾶ πολὺ γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ μὴ σᾶς δῶ καὶ δὲν ξέρετε πόσο μοῦ στοίχισε αὐτό... Εἶσθε πολὺ μικρές θὰ τὸ καταλάβετε ἀργότερα... Μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω τώρα... Ἐκεῖνο πού ξέρετε ὡς τώρα εἶναι ὅτι εἶχατε μιὰ καλὴ μητέρα. Θὰ δῆτε τώρα ὅτι ἔχετε καὶ ἕναν πατέρα, ἕναν καλὸ πατέρα.

Μιλοῦσε μὲ συγκίνηση, ζητώντας ἐπιχειρήματα καὶ λέξεις. Καὶ ἐκεῖνες τὸν ἄκουσαν λιγώτερο φοβισμένες τώρα ἀλλὰ πάντοτε ἐπιφυλακτικές. Ἀσφαλῶς μετα-ξὺ των θὰ εἶχαν σκεφθῇ ἥδη. «Τί θὰ γίνουμε; Πού θὰ πᾶμε;» Ἀλλὰ τὴν ἐρώτη-ση αὐτὴν δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ τὴν δια-τυπώσουν, ὅτε κἀν νὰ τὴν συζητήσουν ἡ κάθεμιὰ των χωριστά.

Ἡ Ἄννα μουρμούρισε σιγὰ.

—Ἀγαπούσαμε τόσο τὴν μητέρα!... Μᾶς ἀγαποῦσε τόσο!... Θεέ μου! Τί θὰ γίνουμε χωρὶς αὐτήν;

Ο Μιχαήλ ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία πού τοῦ ἔδινε ἡ κραυγὴ ἐκεῖνη τῆς ἀγωνίας.

—Βλέπετε, ὅτι εἶμαι κοντὰ σας, ἀγαπη-μένες μου! εἶπε σφίγγοντας καὶ τὶς δύο στὴν ἀγκαλιά του. Θὰ ἔλθετε μαζί μου καὶ δὲν θὰ χωρισθούμε πιά ποτέ...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὴν μεγάλῃ λέξη, ψιθύρισε χωρὶς νὰ ἀκούσῃ κἀν τί λέγει.

—Μένω στὴν Ἐλβετία, στὸ Μοντρέ...

Ἄλλ' εἶναι λίγος καιρὸς τώρα... Δὲν ἔ-χουμε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ... Μποροῦμε νὰ πᾶμε καὶ ἄλλοι.

Ἐνοιωσε τὰ λεπτὰ σώματάκια τῶν δύο κοριτσιῶν πού τὰ εἶχε στὴν ἀγκαλιά του, νὰ ριγοῦν ἀπὸ κά-ποιο δισταγμὸ.

—Ναί! Ἀλλοῦ...δ-που θελήσατε... Σεῖς μπορεῖτε νὰ ἐκλέξε-τε...

Ἡ Ἄννα ἔπαυσε νὰ κλαίῃ. Ἐρριξε ἕνα βλέμμα στὴν ἀ-δελφὴ της καὶ ψιθύρισε χαμηλόφωνα, ἀλλὰ μὲ τόνο ἐπιση-μότητος:

—Δὲν θὰ σὲ παρα-κούσω ποτέ, πατέρα!

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς Λώρας ἔδειχνε ὅτι δὲν συμφωνοῦσε. Ο Μιχαήλ ἀποθα-ρύνθηκε. Μὲ ποιά λόγια θὰ μπορούσε νὰ γεμίσῃ τὴν ἄβυσσο πού τοὺς χωρίζε; Ἐ-πιασε, ἐν τούτοις, τὸ ἕνα χέρι τῆς Ἄννας καὶ τὸ ἄλλο τῆς Λώρας καὶ ὁρθὸς ἐμ-πρὸς των ἐξηκολούθησε σιγὰ καὶ μὲ φω-νὴ λυπημένη.

—Δὲν θὰ σᾶς ἐπιβάλλω τὴν θέλησή μου σὲ τίποτε, ἀγαπημένες μου...τοὐλάχιστον σὲ τίποτε πού νὰ ἔχη σχέση μὲ τὸ παρελθὸν αὐτό... τὸ ὁποῖο ὅλα καταλάβετε κατόπι. Δὲν σκέπτομαι νὰ σᾶς πάρω χωρὶς νὰ θέλετε, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιες γι' αὐτό.

Δὲν σκέπτομαι νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μείνετε σπῖτι μου, ἂν ἡ διαμονὴ αὐτοῦ σᾶς εἶναι δυσάρεστη... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἰσθε μόνες, ἀπολύτως μόνες, στὸν κό-σμο... Δὲν ἔχετε πιά παρὰ ἐμένα. Τί θέ-λετε λοιπὸν νὰ κάνετε;... Πού μπορεῖτε νὰ πᾶτε;... Πῆτε μου...

Συμβουλευθήκαν ξανά ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ τὸ βλέμμα καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπήν-τησε ἡ Λώρα.

—Θέλωμε νὰ σκεφθοῦμε...

—Νὰ σκεφθῇτε; Καυμένες μικροῦλες, ὅσο κι' ἂν σκεφθῇτε, δὲν θὰ βρῇτε τίπο-τε ἄλλο. Εἰσθε μόνες, εἰσθε πολὺ νέες γιὰ νὰ μείνετε μόνες καὶ δὲν ἔχετε παρὰ ἐμένα.

Σώπαιναν μὴ ἔχοντας τίποτα νὰ ἀπαν-τήσουν, καὶ ἡ σιωπὴ κράτησε ἀρκετὰ.

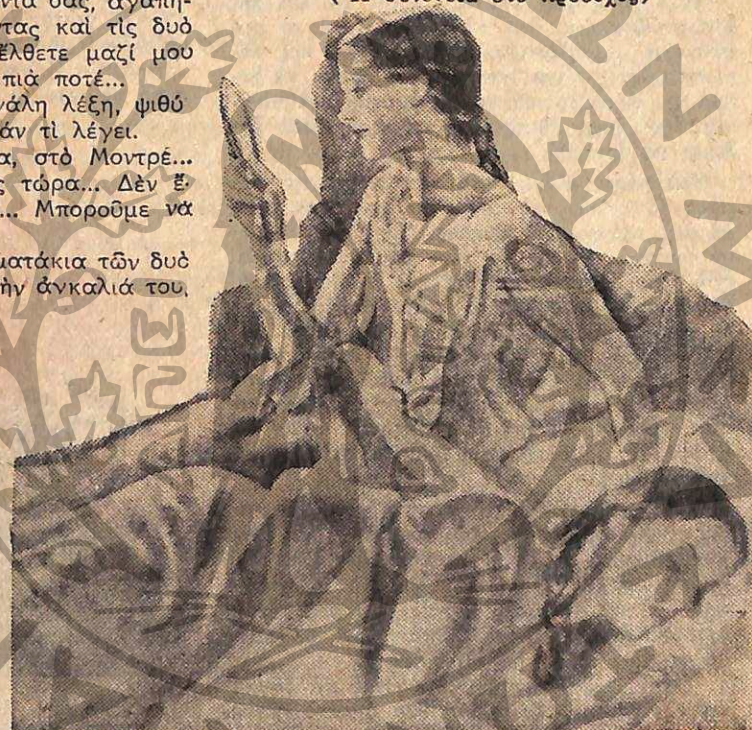
—Λοιπὸν! Τὸ μόνο πού σᾶς ζητῶ, καὶ σᾶς τὸ ζητῶ ὁλόκληρως χωρὶς νὰ τὸ ἀπαίτω, εἶναι νὰ ἔλθετε μαζί μου, στὸ σπῖτι μου γιὰ λίγο καιρὸ. Ἄν ἐκεῖ μέσα εἰσθε πολὺ δυστυχισμένες, θὰ μοῦ τὸ πῆτε εὐκρι-νῶς. Τότε θὰ σκεφθοῦμε νὰ λάβουμε ἄλ-λην ἀπόφαση. Ἀλλ' ἡ δοκιμὴ αὐτὴ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα... Γιά μένα περισσότερο ἀπὸ σᾶς... Θὰ σᾶς κρα-τήσῃ ἡ καρδιά νὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῇτε;

Περίμενε μιὰν ἀπάντησιν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησιν δὲν δινόταν, εἶπε:

—Ὁχι! Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε...

Ο μικρὸς δίστασαν μιὰ στιγμή ἀκόμη, νῆπειτα ἔκαναν μιὰ κίνηση συγκαταθέ-σεως καὶ ἀρχισαν πάλι νὰ κλαίου.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Στήν Χώρα τῶν Φειδιῶν

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ.—ΦΑΡΜΑΚΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ, ΑΓΝΩΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ!— ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

Ο Άμερικανός φυσιολόγος και εξερευνητής μίστερ Χ. Σ. Άνταμσον, έχει επιφορτισθῇ ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Βασιλικῆς, δοῦν Μάν, νὰ τοῦ πλοῦτισῃ τὴν συλλογὴν φειδιῶν τοῦ Κήπου, μ' ὅλα τὰ σπάνια εἶδη ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἀφρική. Ὁ μίστερ Άνταμσον πηγαίνει ἀλλὰ δὲν βρίσκει τὰ φειδιά ποὺ ζητοῦσε. Ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ ἀποσπᾷ τὸ μυστικὸν τοῦς ἀπὸ τοὺς μαύρους: Ὑπάρχει κοντὰ στὴν λίμνη Ταγκανίκα ἓνα μέρος ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ τὰ σπανιότερα εἶδη φειδιῶν καὶ σὺν ὅποιο βασίλειον ἓνας ἑξοχὸς γέρος, ποὺ ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν Αὐτοκράτωρ τῶν Φειδιῶν καὶ ποὺ κατέχει καταπληκτικὰ λατρικὰ μυστικά. Ὁ μίστερ Άνταμσον σ' αὐτὸν τώρα πρόκειται νὰ πάγῃ, χάρις στὴν συνδρομὴ τοῦ μαύρου φίλου του, τοῦ κυνηγοῦ φειδιῶν, ἡ φειδανθρώπου Νιόκα. Ἐν τῇ μεταξὺ κυνηγᾷ μὰζι μὲ τοὺς δυὸ μαύρους ὁδηγούς του, Σεφου καὶ Νιόκα φειδιά.

—Ὅχι, μὴ θάνα, ὄχι! φώναξε ὁ Νιόκα, εἶναι λατρικὴ. Ἡ μαγεία σκοτώνει, ἡ λατρικὴ σώζει! Καὶ ἓνας ἄνθρωπος—φειδί, πρέπει πρῶτα—πρῶτα νάχη τὴν καρδιά του καὶ τὴν σκέψη του καθαρές...

Σταμάτησε, ὅμως, ξαφνικὰ, ὁ Νιόκα, σὰν νὰ εἶχε μετανοήσῃ ποὺ εἶχε πῇ καὶ αὐτὰ τὰ λίγα. Ἐγὼ ἤμουν τώρα ἀκόμη περισσότερο κατὰπληκτος! Τέτοια γλώσσα, δὲν περιμένα ν' ἀκούσω ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς ζούγκλας! Ἐπεχείρησα νὰ μάθω περισσότερα, μὰ ὁ Νιόκα δὲν ἐννοοῦσε νὰ μιλήσῃ. Στὸ τέλος βλέποντας τὴν ἐπιμονή μου μοῦ εἶπε:

—Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι θέλουν νὰ μάθουν τὴν λατρικὴν μας, ἀλλὰ δὲν τοὺς δεῖξαμε, παρὰ μόνον τὸ χόρτο ποὺ παχαίνει τοὺς βούβαλους, ἐστὶν ὅμως διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὴ θάνα, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σοῦ μιλήσω, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ πάρωμε τὴν ἀδείαν ἀπὸ τὸν Γέρο.—Ἀνθρώποι.

—Ποῖος εἶναι αὐτός, Νιόκα; —Εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Φειδιῶν, ὁ Κύριός μας!...

—Καὶ ποὺ βρίσκεται ὁ Αὐτοκράτωρ σας; —Κάμποσο μακριὰ ἀπ' ἐδῶ.

—Θὰ πᾶς λοιπὸν νὰ τὸν βρῇς; —Αὐριο κιόλα.

Ἡ χαρὰ μου δὲν εἶχε ὅρια! Θὰ μάθαινα ἐπὶ τέλους τὰ περίφημα μυστικὰ τῆς μαύρης ἐπιστήμης!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξύπνησα δὲν εἶδα τὸν Νιόκα. Ὁ Σεφου μὲ πληροφοροῦσε πὺς εἶχε φύγει μὲ τὴν αὐγή.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Πέρασαν μέρες. Ἐνα πρωὶ ἐπιστρέφοντας στὴν κατασκήνωσιν ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ, εἶδα τὸν Νιόκα νὰ κάθεται στὰν ποταμὸν μπροστὰ στὴν κουζίνα καὶ νὰ μὲ περιμένῃ.

Ὁ μαύρος, μόλις μὲ εἶδε πετάχτηκε ἀμέσως ὀρθίος.

—Λοιπὸν, Νιόκα!

—Ὅλα πάνε καλά, μὴ θάνα. Ὁ Γέρος.—Ἀνθρώπος, θὰ δεχθῇ τὸν λευκὸ φίλο. Ὁ Γέρος.—Ἀνθρώπος μὲ ἀκούσε, συμβουλευθήκε τὰ καλά πνεύματα καὶ εἶδε ὅτι ὅλα ἦσαν μὲ τὸ μέρος σου. Τότε μοῦ εἶπε νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ πάω νὰ τὸν βροῦμε.

Περιττὸ νὰ προσθέσω, ὅτι διέταξα ἀμέσως νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ καραβάνι, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Χώρα τῶν Φειδιῶν!

Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ξαναγύρισε ὁ Νιόκα δὲν ἀνάνησα πᾶ καὶ δὲν ζούσα παρὰ αὐτὴ τὴν συνάντησιν. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ μιὰ μεγάλῃ ἀνυπομονήσῃ μὲ κατεῖχε.

Ἡ χώρα τῶν φειδιῶν, ἐκτείνεται ἀπὸ τις ὄχθες τῆς Ταγκανίκας ὡς τις ὄχθες τῆς λίμνης Βικτωρίας καὶ τὸ Κιλιμάντζαρο ποὺ οἱ χιονισμένες κορυφές του χάνονται μέσα στὰ σύννεφα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Σεφου σέρνεται σιγά-σιγά μὲ τὴν ιουλιὰ πρὸς τὸ «θύμα» του, κρατώντας τὸ ἓνα τὸ χερί μπροστὰ στὰ μάτια του σὰν ἀσπίδα. Ὁ κόμπρα τὸν ἀναισθητοποιεῖ. Ὁρῶνται τὸ φοβερὸν τοῦ κεφαλίου καὶ τοῦ στέλνει μιὰ βροχὴ ἀπὸ τὸ δηλητήριό του. Ὁ Σεφου ὅμως προφυλάγεται καλὰ καὶ τὸ δηλητήριον λυγίζει μόνον τὸ ἔξω μέρος τοῦ χερσίου του. Σέρνεται πάντα μὲ τὴν κοιλία καὶ ὅταν κρίνῃ ὅτι βρίσκεται πᾶ τὸ φειδί μέσα στὴν ἀκτίνα τῆς δραστικότητος, ἀπλώνει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὸ χερί καὶ ἀρπάζει τὸν κόμπρα ἀπὸ τὸ κεφάλι. Κατόπιν διὰ μιᾶς βρίσκεται ὀρθίος.

Τὸ φειδί τινάζεται, σπαράζει, μέσα στὰ ἀσφαλὲν δάκτυλα τοῦ Σεφου, κάνει νὰ ἐξακοντίσῃ καὶ πάλι τὸ φοβερὸν δηλητήριό του, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Σὲ λίγο βρίσκεται καλὰ κλεισμένον μέσα σὺν τοῦ κούτι ποὺ φέρουν οἱ ἄνθρωποι μου.

Ἡ μέρα μας ἐκείνη εἶχε κλείσει μὲ τὸ ὑπεροχόν μου ἀπόκλιμα ποὺ μπορούσαμε νὰ περιμένωμε.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΛΑΠΤΟΥΝ

Ἡ κερασφόρος ἔχιδνα εἶναι τὸ πιὸ δηλητηριώδες ἀπὸ ὅλα τὰ ἑρπετά, καὶ τὸ πιὸ δύσκολον αἰχμαλωτίζεσθαι. Πονηρὴ καὶ ἐυκίνητη ὅπως εἶναι, κατορθώνει πάντα νὰ ξεφεύγῃ, ὅταν πρόκειται νὰ ἀμυνθῇ καὶ γίνεταί θηριώδης, ἐξαιρετικὰ τολμηρὴ, ὅταν θελήσῃ νὰ ἐπιτεθῇ.

Μιὰ μέρα, εἶδαμε μιὰ τέτοια ἔχιδνα, μήκους ἑξὺ ποδῶν, τὴν ὥρα ποὺ χωνόταν μέσα σὲ μιὰ τρύπα, σὺν ἑδάφος. Ὁ Νιόκα ὤρμησε ἀμέσως, ἔχωσε τὸ χερί του στὴν τρύπα, ποὺ ἦταν ἀκριετὰ μεγάλῃ καὶ σὲ λίγο κράδαινε τὸ φοβερὸν ἑρπετὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, στριφογυρίζοντάς το σὰν λάσο. Ἡ ἔχιδνα ποὺ εἶχε παραξαισθηθῇ στὴν ἀρχή, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ καὶ ἀφοῦ πρῶτα κουνουριάστικα παίρνοντας τὸ σῆμα τῆς μπουλόν, ὀλίγηρε κατόπι μὲ τὸ κεφάλι κατὰ καὶ ἔχωσε τὰ σουβλερά της δόντια στὴν γάμπα τοῦ Νιόκα!

Ὅπως εἶπα, ἡ ἔχιδνα αὐτὴ εἶναι τὸ πιὸ δηλητηριώδες φειδί τοῦ κόσμου. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει βρῇ ἀκόμη τὸ ἀντιφάρμακον γιὰ τὸ δηλητήριό του. Ὅταν δαγκωθῇ κανεὶς ἀπὸ μιὰ τέτοια ἔχιδνα, πρέπει νάβῃ βέβαιος ὅτι θὰ κἀνῃ τὸ ταξίδι πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ὅταν, λοιπὸν, εἶδα τὸ ἑρπετὸ νὰ δαγκᾷ τὸν Νιόκα, ἐνοιώσα ἓνα δυνατό ὄϊος, καὶ περιμένα νὰ δῶ τὸν φίλο μου νὰ ξαπλώ-

Ὁ Νιόκα, μέγας κυνηγὸς φειδιῶν, κατέναντι Κυρίου!...

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀποκατασταθείσης, πλήρως τῆς θγείας τοῦ τακτικοῦ ἡμῶν ἀρθρογράφου, λόρδου Νόρθολιφ, ἐπαναλαμβάνει οὗτος ἀπὸ τῆς σήμερον τὴν ἀρθρογραφίαν τοῦ πρὸς μεγάλῃν χαρὰν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ ἡμῶν καὶ ἀλλήλων, ἀμήν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Βεβαίως, δὲν δυνάμεθα, παρὰ νὰ ἡμεθα ἐπικαιροί. Καὶ ποῖα ἄλλη εἶναι σήμερα ἡ σπερταριστὴ, ἡ συνταρακτικὴ, ἡ φρικώδως μεγάλῃ ἐπικαιρότης ἀπὸ τὸ Τριώδιον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσερχόμεθα αἰσίως.

Ὑπάρχουν οἱ λοχυρίζεμενοι δτι τριώδιον ἔχουμε δλον τὸν χρόνον, οὐδὲν τοῦτον ἀνεκρίβειστον. Ἦτο ποτὲ τοῦτο δυνατόν! Ἀλλ' ἐάν εἴχομεν Ἀποκρεῶν δλον τὸν χρόνον θὰ ἔπρεπε νὰ τρώγωμεν αἰωνίως κρέας, ἐν ὧς γνωστὸν ὑπάρχουν καὶ αἱ ἡμέραι τῆς νηστείας, ὅπως ἡ ἀτελείωτος ἐκείνη Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή.

Καὶ λοιπὸν, ἄρχεται τὸ Τριώδιον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ προσωποδωφόροι θὰ παρελαύνουν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ τὰ ἄρματα τῶν ἑορταστῶν θὰ κἀμουν τὴν ἐπίδειξιν των! Ὁ ὀλνος θὰ ρεῦσῃ ἀφθονος καὶ ἡ κνίσσα τῆς μαρίδας θὰ ὑψωθῇ ὡς λιβανωτὶς ἀπὸ τὰ τηγάνια εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ὅμως, μιὰ σκιά μόνον θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν φωτεινὴν αὐτὴν εἰκόνα τῆς γενικῆς χαρᾶς: ὅτι δὲν θὰ συνορτάζον μετ' ἡμῶν καὶ οἱ συμπαιθεῖς τρόφιμοι τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρείου καὶ τῶν ἄλλων παρεμφερῶν Πρωταείων τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας.

Ἀλλὰ καθὼς πληροφοροῦμεθα,

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Χθὲς δράδυ, μαστίχα-προνζὲ εἰς τῆς Κας Ψιτακίδου. Χάρμα ὀφθαλμῶν ἡ οἰκοδόμοινα μὲ τὴν ἔξωμον ἀπὸ ἐγγύριον ταῖτι τουαλέτταν τῆς, θαθεὸς ἐρυθροῦ χρώματος. Τὸ κλικεῖον περιφρῆμον. Ἰδιαίτερος ἐτιμήθησαν τὰ ντολμαδάκια κλικματόφυλα, ἔργον τῶν ἀβρῶν χειρῶν τῆς οἰκοδοσοπίνης.

—Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, χορευτικὸν φάιβ-δίκλον εἰς τῆς Κυρίας Ἐφοπλιστῆς. Ποῦς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος εἰς τὰ σαλόνια τῆς Ἀθηναίας δεσποπίνης. Τόσος πολλὸς πού ἐδέξασε νὰ καταφύγουν καὶ μερικὸι εἰς τὴν ταράτσαν τῆς οἰκίας, ὅπου ἀπῆλυσαν τὴν μαγαλιά τοῦ ξεροβορίου καὶ τὴν χιονισμένην Πεντέλην.

—Διεκρίθησαν αἱ κυρία Φ. Χ. Ψ. μὲ τουαλέττα μανταρίν—ὡ καφέ ὡ—λαί. Ἐξοχὴ κρεασίων τῆς μαζῶν «Μαρουλιῶ» μὲ πολλὰ ντεκουπ καὶ ἀφθονα ἀμπιεσμά, χρώματος ἀνοχτοῦ μαύρου.

—Ἐξοχὴ ἐπίσης καὶ ἡ τουαλέττα τῆς Κας Ὁμέγα ἀπὸ ἐρμίναν γαυροισμένη μὲ κοσιμήματα ἀπὸ μπετόν-ἀρμέ, καὶ φράντζες ἀπὸ σερματόπλεγμα ντερνιὲ κρή. Θαῦμα! Μιράκλ!...

—Αὐριο, δράδυ, μουσικὴ χοροεσπερὶς εἰς τοῦ Κου καὶ τῆς Κας Φασκομήλου. Θὰ ὑπάρχῃ καὶ ὀρχήστρα μὲ πρῶτον διολὶ τὸν διάσημον Κράϊσλερ, ἐπὶ τοῦ μετακλιθέντα τηλεγραφικῶς ἐκ Βιέννης.

κρατεῖ σκέψις, νὰ ἀφεθοῦν ἐφέτος ἐλευθεροὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ συνορτάζον μετ' ἡμῶν. Μήπως δὲν ἀποκαλεῖται κοινῶς ἡ Ἀποκρεῶς «Τρελλὴ Ἀποκρεῶς»;

ΝΟΡΔΟΣ ΛΟΡΘΚΛΙΦ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΟΠΗ

Θραυστάτῃ κλοπῇ μετὰ διαρρήξεως, διεπράχθη χθὲς τὴν νύκτα εἰς τὸ μέγα κατάστημα εἰδῶν πορσελάνης τῶν ἀδελφῶν Τσανάκα. Ἀγνωστοί, διαρρήξαντες τὴν θύραν τοῦ καταστήματος, εἰσεπήδησαν διὰ τοῦ παραθύρου εἰς αὐτὸ καὶ ἀφοῦ περιῆλθον ὅλο τὸ κατάστημα, ἀποθαιμάζοντες τὰ ἐν αὐτῷ, ἔφυγαν συναποκομίζοντας τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ Ταίμου, ὅπερ εἶχε λησμονήσει οὗτος ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Φεύγοντες ὅμως, οἱ θρασεῖς νυκτοκλέπται ξερίψαν ἐξ ἀπροσεξίας τῶν κάτω πολυτιμον ὑδρίαν τῶν Σεβρῶν, κατασκευῆς Αἰγίνης, ἥτις καὶ ἐθρηματίσθη. Οἱ ἀγνωστοὶ φοβηθέντες, ἐγκατέλειψαν καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ ἔφυγαν. Τοῦτο εὐρέθη παρὰ τὴν... θύραν τοῦ καταστήματος καὶ ἀπεδόθη εἰς τὸν κάτοχόν του.

Ο ΠΙΘΑΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ΑΥΡΙΟΝ

Νεφελώδης μετὰ λιανιάδας εἰς τὰ βόρεια, νεφοσκεπῆς μετὰ βροχῶν καὶ χιόνος εἰς τὰ νότια.

Ἄνεμοι ΒΔ. μέτριος γλυκὺς βραστός μετὰ θυελλῶν εἰς τὰ ΝΑ. καὶ τὰ Β. ΝΑ.

Εἰς τὰς Ἀθήνας, πιθανὸν νὰ βρέξῃ, πιθανὸν καὶ νὰ μὴ βρέξῃ. Ὑπάρχει ἀκόμη πιθανότης καὶ νὰ χιονίσῃ. Πάντως, ἐάν δὲν γίνον ὅλα αὐτὰ, θὰ ἔχωμεν λιανιάδας.

Θερμοκρασία αὐριον, ἀκριβῶς ἡ μεθαυριανή. Μεγίστη τῆς χθὲς 3 παρὰ 2, καὶ ἐλαχίστη 20 καὶ 8.

Υπεύθυνος: ΚΑΝΕΙΣ

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Δυὸ ἀποκρηάτικες «ρεβύς»: ἄρχεται τὸ Τριώδιον... Ἀπὸ τ' «ἀστεῖα» χωρὶς ν' ἀργῇ καθέννας μας κρυολογεῖ καὶ δάζει νὰ τοῦ ἀλείψουνε τὴν πλάτη του μέ...ιδώδιον!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ἐπανεκδίδεται ἡ «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ» δεγανὸν τῶν ἀπανταχοῦ υπερεχθῶν.

Θὰ κυκλοφορήσῃ καθ' ὅλην τὴν Ἀποκρεῶν εἰς ὅλα τὰ ὑπόγεια τῶν Ἀθηνῶν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κον Π. Κ. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη, χρήματα ὅμως δὲν ἐλάδομε. Πάντως εὐχαριστοῦμεν.

Δα Νίτσα Ρ. Μὰς κατασυνέκριναν τὰ ὠραϊότατα λόγια σας διὰ τὴν «Καθημερινὴν Ἐβδομάδα». Τὸ δνεῖρό μας εἶναι νὰ τὴν κάμωμε κάθε χρόνον καὶ χειρότερον. Προσεχῶς, θὰ ἐκδιδώμεθα τακτικῶς εἰς 96 σελίδας, μὲ ἀφθονὸν ὕλην καὶ ἀπείρους εἰκόνας.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.
Ὁ νεαρὸς μὲ τὸ ριγέ ἔπαινον-φόρι.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
Μετὰ 120 ἔτη

Τι λέγαμε λοιπὸν; Ἐλέγαμεν δτι ὁ Ἰσπότης Λανσελότος εἶχε γονεῖς, δηλαδὴ μίαν μητέρα καὶ ἓνα πατέρα. Διότι συμβαίνει κάποτε νὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν μητέρα καὶ πολλοὺς πατέρας, οὐδέποτε ὅμως ἓνα πατέρα καὶ πολλὰς μητέρας. Ἐκτὸς ἐάν εἶναι

δν μὲ ὀκτὼ πόδας 16 χεῖρας καὶ τριανταδυὸ κεφαλὰς, ἀπὸ τὰ ἐπιδεικνυόμενα τὴν πρώτῃν Μαῖου εἰς τὸν Ποδονόκτιν. Ἀλλὰ ὁ ἡμέτερος Λανσελότος, ἦτο κομπὸς καὶ ὠραίος Ἰσπότης, ὡς ἀδει ὁ τεχνικός εἰς τὸν «Κόμητα τοῦ Λουξεμβούργου» καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ εἶχε μίαν μητέρα καὶ ἓνα πατέρα. Ἐκτὸς ἐάν ἔχουν ἀντίθετον γνώμην οἱ ἀναγνώσται μας, ὁπότε ἡμποροῦν νὰ τὴν εἰπῶν εἰς τὸ κούτι παραπόνων τοῦ Ἀτίκ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ ἡ νὰ τὴν γράψουν εἰς τὸ Βιβλίον Παραπόνων τῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν, τῆς περιεχοῦς ταύτης πατρίδος τοῦ Περιεχοῦς, τῆς Ἀσπασίας, τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου...

Ὅποτε, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Λανσελότος εἶχε γονεῖς οἱ ὅποιοι προτοῦ ἀποθάνουν εἶχον γνωρίσει καὶ αὐτοὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἔρωτος. Ὁ τυφειοφόρος τοῦ βασιλέως, Μανφρέδος ντὲ Λαστενὰν καὶ ἡ ὀραία Ροξεμόνδ, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα, κατὰ χαλκογραφίαν τῆς ἐποχῆς, ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ χθεσινὸν φύλλον τῆς περασμένης ἐβδομάδας, ἦσαντο ἀλλήλων ἐμμανῶς. Ἐμμανῶς λέγομεν καὶ τὸ τὸν-ἔομεν ἀνευθεορίας! Ἐνταῦθα ὅμως, εἶναι ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀνοίξωμεν μίαν παρένθεσιν. Νὰ κάμωμεν δηλαδὴ μίαν παρεκβασιν, μετὰ συμπλήρωσιν. Ἐληγομένησαμεν νὰ σας ἐξη-

γήσωμεν τί ἦτο ὁ ἦρος τοῦ παρόντος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ Ἄσπρο Μάτι. Πρὸ χρόνων ἀμνημονεύτων, προτοῦ ἀκόμη πέσουν τὰ τεῖχη τῆς Τριχοῦς καὶ ἀναφανῇ ὁ Ἀχαιοῦς, ἔξη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν κοκοφοινίκων μέγας καὶ τρομερὸς μάγος, ἐφάμιλλος τοῦ Νοστράδαμου. Ὁ ἄνθρωπος αὗτος, εἶχε ἰδῇ βρέφος τὸν Μωϋσῆν καὶ παρακάθησε εἰς τὰ συμπόσια τοῦ Φαραῶ, περιέπεσε ὅμως εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ραϊσῆ τοῦ 36ου, διότι εἰς ἓνα τῶν συμποσίων εἶχε καταπῇ κατὰ λάθος ψαροκόκαλον καὶ ἔβηξε τρεῖς. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

Είναι στιγμές που μουρχνονται στη μνήμη μου οι άγατες μου οι παλές οι ξεχασμένες μικρόχρονα ρομάντζα που σβυστήκανε όνειρα ψεύτικα κι' ελπίδες μαραμμένες.

Και νοιώθω σε κομμάτια πώς έμοιρασα τη δόλια μου καρδιά... Κι' έχω άγαπήσει, μάτια κατάμαυρα, γαλάζια, καστανά, έχω πονέσει, αγαπηθή κι' έχω μισήσει.

Κι' ακόμα είναι στιγμές που νοιώθω μέσα μου μια γέρινη καρδιά. Κι' είν' η ψυχή μου άνυπορη, θαρειά, δίχως χαρά, σα νάταν φυλακή της τ' κορμί μου.

Ναι, σκόρπισα όλόκληρο το είναι μου σε παραμύθια, σε όνειρα, σε θλίψεις και χίμαιρες έρωτικές κινήθησες που μ' έκαναν να νοιώσω πόνο, τύψεις.

Ό! "Ας γυρίζανε τα χρόνια τα παλιά καινούργια μια ζωή να ξαναζήσω νάχα και πάλι άθωα καρδιά παιδιάτικη και μι' άφορά μονάχα ν' αγαπήσω...

ΕΛ. ΣΤΑΥΡ.

□ □

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ.

Κάποτε ή σκέψη μ' έφερε σε δρόμο μακρυνόμενο κι' ο δρόμος με κατέβασε σε κάποιο άκρο-θαλάσσι, πούταν λουσμένο στη δροσιά και γλυκόφωνο από το φως του φεγγαριού π' άσφηνε την πλάση.

Κι' είδα στην άκρη του γυαλιού, τα βράχια νάχουν ζωσει μια ταβερνούλα. Το θαμπό το φως της τρεμοσβύνει... Μά ποιος να ξέρη τάχατε πώς είχε κεί ριζώσει, διπλά να σβύνει' ο καπνός του καθενός που πίνει.

Κι' άκουσα μέσ' την ησυχία νυχτιά κάποια κιθάρα να διασκορπά μελάγχολα τόν σιγαλό σκοπό της, και μουρθαν θύμησες παλές και μια κρυφή λαχτάρα πουχα κι' εγώ στη νεότη μου σαν ήταν άνθ' της...

"Ηπια κι' εγώ απ' το πιστό που τον καμύμους μας σβύνει... Κι' είδα νεράιδες του γυαλιού να ξεπετιούνται γύρω και να στριφογυρίζουν σε μι' άσπρηνια δίνη σκορπώντας στην άμυδωσαίρα, αιδέριο, κάποιο μύρο...

ΠΕΠΠΑΣ

ΚΛΑΨΕ ΝΑ ΧΑΡΩ

Σ' ένα βραχάκι κάτω εκεί στην άκρογιαλιά, καθότανε κάποιο φθινοπωριάτικο μουντό και μελάγχολο δειλινό.

Έκεινη, έχοντας θυμισμένο το γαλάζιο βλέμμα της στη θάλασσα που άλωνόταν έμπρός τους γαλήνια κι' άεραντη, έμενε σιωπηλή... Μά κάποτε μίλησε... Κι' ή φωνή της άντρησε θαθεία κι' άσυνήθιστα σκληρή στην έρμηιά που τους τριγύριζε...

—Δεν σ' αγαπάω ποτέ τούλεγε, ποτέ δεν ένοιωσα για σένα στην καρδιά μου παλμούς, ναι, από εκείνους της αγάπης τους παλμούς. Τί κι' αν σουπα τόσες φορές πώς σ' αγαπούσα; Ήταν ψέμματα... Και τα φιλιόμου ψεύτικα, κι' οι όρκοι μου και τα γλυκά λόγια που σε μεθούσαν... και τα δάκρυά μου... όλα, όλα ήταν ψεύτικα...

» Κι' ένθ' εσύ πίστευες εύτυχημένος σε μια αγάπη που στη δική σου μόνον φαντασία ύπήρχε και που στην πραγματικότητα ήταν ένα ψέμμα, έγώ άπολάμβανα μ' άφθαστη ικανοποίηση την ήδονή μιας εκδίκησης που είχα όνειρευθή και που ό πόθος να την άπολάσω μ' έφερε κοντά σου... Μή με κιντάξεις εκπληκτα... Νομίζεις ίσως ότι όνειρεύεσαι... Όμως όχι, είσαι μέσα στην πραγματικότητα πιστέψέ με... "Ας σβύση τ' όνειρο που μέχρι σήμερα σε θανάμιζε... Δεν σ' αγαπάω ποτέ, δεν όνειρευόμην καμιά εύτυχία, ούτε έπόθησα αγάπη. Ναί δεν... Μά κλαίς; Γιατί κλαίς; Πόνεσε; Πόνεσε κι' εσύ, πόνεσε να χαρώ... Κλάψε καθώς έλαψα κι' έγώ κάποτε μπροστά του. Πόνεσε κι' εγώ. Κι' ή φτωχή μου καρδιά καταξεσχίστηκε απ' τα φαρμακωμένα και σκληρά λόγια του. Πόσες φορές τρελλή από πόνο και με μάτια γεμάτα δάκρυα του ζήτησα να λυπηθή. Ναί. Πολλές φορές του φώναξα «Έλεος», Μ' αυτός στάθηκε αδιάφορος στόν πόνο μου. Και γελούσε... γελούσε καθώς έγώ γονατισμένη τόν έκτενα... κι' οι λυγμοί μου συχνά σκεπάζονταν με το σακάκι τού γέλοιου του. Πόνεσε γιατί στόν πόνο σου ζητώ νάβρω τη χαρά που έχασα. Είμαι σκληρή; Ναί είμαι, έγινα. Κάθε γυναίκα είναι άγρια σαν εκδικείται... Τί φταίς εσύ;

» Κι' έγώ τί έφταιξα σ' εκείνον; Και τί φταίω τώρα αν με τόν πόνο σου γλυκαίνω το δικό μου; Τί φταίω αν στην όδύν σου θρίσκω την παρηγοριά κι' αν με τα δάκρυα τα πικρά που χύνεις δροσίζω την φλογισμένη πληγή της καρδιάς μου;

» Μά εσύ μ' αγαπάς αληθινά; Ναί αλλά έτσι μούλεγε κι' εκείνος στην άρχή, ναί έτσι... "Αλλά ένώ δεν θέλω, δεν ζητώ την αγάπη πιά... Ποθώ την εκδίκηση. "Ακούξ; Νά εκδικηθώ θέλω... Μ' άρέσει τώρα να σκορπώ στις άνδρικές καρδιές τη θλίψη και την άπόγνωση. "Από τότε που ή καρδιά μου ματάθηκε, αυτό είναι το έργο μου... κι' αυτό θα είναι όσο θα μπορώ... όσο θ' αντίξουν τα νειάτα μου...

Σόπασε... Ό ήλιος κατακόκκινος και θαμπός απ' τα σταγυιά σύννεφα που τόν σκέπαιαν κρύφτηκε στη δύση αφήνοντας πίσω τον στόν μακρυνό όρίζοντα να γογγυιζει μωτομένη.

Κι' εκείνος σκόρπασε... τ' όρκο της θάλασσας κιντάξε θλιμμένα... τ' όρκο της θάλασσας κιντάξε θλιμμένα... τ' όρκο της θάλασσας κιντάξε θλιμμένα...

Κι' εκείνος σκόρπασε... τ' όρκο της θάλασσας κιντάξε θλιμμένα... τ' όρκο της θάλασσας κιντάξε θλιμμένα... τ' όρκο της θάλασσας κιντάξε θλιμμένα...

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Ό! Νά μπορούσ' απ' τη ζωή μου νάσθυνα, κάποιες μουντές, μαυρόχρωμες σελίδες κάποιες γραμμές, που σέρνονται ξοπίσω μου άσχημες, πελώριες άλυσίδες.

Ό, αν μπορούσα, με τί θέρη θάκοβα, κάποιο κομμάτι απ' της ζωής το νήμα... κάποιο κομμάτι, που μπροστά μου δρθώνεται άπαισιο, τρομερό, γιγάντιο κύμα.

Τί εύτυχία θάταν να λησμόναγα ή κάλιο να μην είχα διόλου ζήσει, ό,τι, θαθεία, αναπάντεχα με πλήγωσε κι' άργά μου φαρμακώνει όλη τη ζήση!...

ΤΑΣΙΑ ΛΟΥΔΑΡΟΥ

□ □

Σ' ΩΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ

Ό! "Ελα, ύπνε, κλείσε μου τα μάτια μου για λίγο και σκέπασε τη σκέψη μου με πέπλο λησμονιάς και στα όνειρα σου στείλε με, με τη χαρά και γίνου εσύ, ό ύπνε μου, τού πόνου μου φωνάξ...

Στείλε μου μέσα στην ψυχή τη θεία σου γαλήνη, και κάνε από τα στήθια μου να σβύση ό καπνός, πούναι κρυμμένος μέσα τους, κι' όλο μιλάει για Κείνη και δυναμώνει της καρδιάς ό πόνος κι' ό δύσμορς.

Ό! "Ελα, ύπνε, κλείσε μου τα μάτια μου για λίγο και σκέπασε τη σκέψη μου με πέπλο λησμονιάς ή στείλε μου το Θάνατο, κι' απ' τη ζωή να φύγω...

ΒΑΣΣΟΣ Α. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

νερά της, μα βλέποντας να καθρεπίζεται στο γαλανό καθρέπτη τους το πρόσωπο εκείνης, άφησε τα χέρια του τα δακρυσιμένα μάτια του να σκεπασούν, κρύβοντας έτσι τη φρίκη που ζωγραφίστηκε στο καστανό τους φόντο. Είδε στο πρόσωπο της χαράγμένη μια έκφραση σκληρής αδιαφορίας και στα μάτια της διάκρινε την λάμψη μιας άγριας χαράς.

Κι' έμεινε εκεί ώρα πολύ σκυμμένος παραδομένος στόν πόνο του... "Όταν πιά σήκωσε το κεφάλι κανείς δεν θρίσκονταν εκεί... "Απόλυτη έβασίλευε γύρω του ή σιωπή. Μόνο το κύμα μονότονα και πένθιμα χτυπούσε στής άκρογιαλιά τα βράχια... "Εκείνη είχε φύγει σιγανά, άθόρυβα, για να μην αράξη ίσως τη σιωπηλή μυσταγωγία τού Πόνου που νινόταν στην σιωχή του ψυχής. "Ένα μικρό δάκρυ κύλησε τότε στο χλωμό πρόσωπό του κι' έπειτα στ' άλμυρά νερά της θάλασσας που το δούλευε γαλήνια κι' αδιάφορη...

ΚΛΕΟ—ΠΑΤΡΑ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Εξαμήνου	» 100.—
Ετησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΙΣ (Μαϊζώνας 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Λέοντα Παπών. Έγκρίνεται το «Τί». Το άλλο κατώτερο. Άννα Κρίστι. Πολύ κοινότοπα. Σχετικά καλύτερο το «Απόψε». Άν το διορθώνετε με προσοχή όλο, κυρίως όμως τόν έβδομο στίχο που είναι άκανόνητος ίσως να γινόνταν δημοσιεύσιμο. Κ. Α. Ουίξον. Στείλτε μας κανένα «εϋθυμο» να δούμε αν μās κάνουν. Λάκην Βήτον. Χιλιοειπωμένα πράγματα και γράψιμο όχι στροτό. Διαβάστε πεζογράφους. Θάκην Ραϋμόν. Αυτή τη φορά δεν μās ικανοποιήσατε. Κατώτερα από προηγούμενά σας. Μή διάτεστε. Σταρον Άλεξάνδριδην. Ός γράψιμο αρκετά στροτό μα το θέμα του φοβερά πιδ ποιότητοπο. Έλένην Ζήση. Δυό-τρεις φράσεις καλές αλλά στο σύνολο όχι δημοσιεύσιμο. Μετριο και ως θέμα και ως εκτέλεσις. Ν. Μαλλινάκην. Όχι δημοσιεύσιμο το πεζό σας, δυστυχώς. Γεμάτο κοινοτοπίες χιλιοειπωμένες. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Βόρων Καμπέρογλου. Χωρίς την άρμονία και μουσικότητα που ταινάζει, σ' ένα σονέττο. Όπως φανερώνει κάποιο ταλέντο κι' ελπίζουμε ότι με περισσότερη προσπάθεια θα έπιτύχετε να τι δημοσιεύσιμο. Άθαν. Κ. Τομαράν. Έγκρίνεται το «Κι' άνοιξε». Εδαν. Πολλά παιδίστικα το «Χωρίς τίτλο». Γραμμένο άπλοκά και σε απλό όνι στροτό άκόνα. Γιάννην Γιαλόν. Έχει κάποια συγκίνηση το πεζό σας σε όριμένες

φράσεις προς το τέλος, όμως στο σύνολο είναι κοινότοπο και όχι δημοσιεύσιμο. Διαβάστε συγχρόνως Έλληνες πεζογράφους. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Ν. Άνθηρόν. Δεν είναι καθόλου εκπληκτικό αυτό που σας συμβαίνει. Είστε, φαίνεται, πολύ νέος και τα πεζά σας μπορεί βέβαια να είναι θαυμάσια για παιδικά περιοδικά και σχολικές εκθέσεις αλλά να μην είναι άκόμη ώριμα για φιλολογικά περιοδικά, στα όποια άκριβώς, φαίνονται άκόμη παιδίστικα και λίγο σχολαστικά. Έχετε άλλωστε τόσον καιρό άκόμα ώστε, δεν πρέπει να διάξεσθε να δημοσιεύσετε. Το «Έφυγε» πραγματεύεται ένα θέμα που έχει γραφή άπειρες φορές ως τώρα και πολύ καλύτερα βέβαια. Σύνθετον Μιρόντην. Έγκρίνεται το «Σκίτσος στην όδύν μιας γυναίκας» και θα δημοσιευθή με τη σειρά του. Χριστόφιλον Παξινόν. Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Μαρίαν Καρώνην. Έγκρίνεται το «Άγάπα με μονάχα». Κώσταν Καραβασίλην. Κρύβει κάποια συγκίνηση το ποιήμα σας, είναι όμως πολύ άπλοκά γραμμένο και σε παλαιά τεχντροπία.

Όρστην Παπαδάτον. Φοβερά άτεχνα τα ποιήματά σας. Όύτε μέρο έχουν, ούτε άρμονία ούτε τίποτα. Πολλοί στίχοι σας μάλιστα έντελώς δυσνόητοι κι' άσυνάρτητοι. Κυτάξτε λ.χ. το τέλος του ποιήματος σας «Δυό Άφροδίτες. Δυό Έρωτες»:

«Η Δεύτερη λές και μπορεί, κόρη της —ρώτης να γενή, κόρη Θεού της Ειδωλολατρείας της μεγάλης, συλλαλητήριο Έλληνικό, πρέπει μαζί του να του δάλης, προσδιορισμό, μόνο μ' αυτό το είδος του θέ να φανή είναι αυτό που τη θεά άμέσως φανερώνει Έρως, Μοθος και ζωή κι' Ειδωλολατρείας χρόνια

Έμεις τουλάχιστον δεν καταλαβαίνουμε τί θέλετε να πητε. Άπευθύνασθε άπλως στο περιοδικό. Όσο για το μέγεθος των ποιημάτων δεν κρατούμε βέβαια σαντιμέτρο, αλλά φυσικά το άνώτατο όριο είναι ή στήλη, προϋποτιθέμενου ότι το ποιήμα είναι άρτιο από πάσης άπόψεως. Διόλιαν Π. Σας παρακαλούμε να γράφατε μόνο από τη μία πλευρά του χαρτιού. Διαβάσαμε μόνο τους «Ζιγκολό» που είναι έντελως άποτυχημένοι. Νικόλαον Παπών. Όχι καλό το ποιήμα σας. Άτεχνη στιχοπλοκή, χωρίς καμιά ποιητική άρμονία. Βλάσην Άεϊθαλή. Έγκρίνεται ή «Εκδίκηση» και θα δημοσιευθή με τη σειρά της. Νίναν. Καλούτσικο το θέμα του «Γράμματος». Μα το γράψιμο είναι πολύ στεγνό, πολύ «επιφανειακό» θα λέγαμε. Άν μπορείτε να το διορθώσετε—θέλει και λίγο συντόμευμα για ν' άπαιλαγή από όρισμένες φλυαρίες που δεν χρειάζονται—μās το ξαναστέλλετε. Πάριον Φουξήν. Το τελευταίο σας κατώτερο από τα προηγούμενά σας. Ρέννον Χ. Δυστυχώς θ' άναγκασθούμε να σας άπαντήσουμε: «Σπάστε κ.τ.λ.». «Τής κιθάρας το κλάμμα» έχει λανθασμένη τεχνική και οι «Σατυρικά» άκατάλληλοι για τη «Σελίδα» μας. Στις άλλες έρωτήσεις σας θα μās επιτρέψετε να μην άπαντήσουμε. Χριστόφιλον Παξινόν. Άποτυχημένο το ποιήμα σας. Βρίσκετε και σεις ό ίδιος ποιητικόν τόν στίχο αυτό: «Για δες πώς γέγγυνον όλα στη νεκρίλα!»: (!!). Άν γράφατε λιγότερα ποιήματα, θα τα δουλεύατε περισσότερο και δεν θα στέλνατε ένα τέτοιο κακόχο κατασκέασμα. Άν ήσυχον. Επιμεληθήτε περισσότερο το γράψιμό σας. Και το νέο πεζό σας έχει τα ίδια έλαττώματα του παλιού. Φράσεις όχι στροτές και γλώσσα μικτή. Άχιλλέα Πειστικόν. Συμπαθητικά τα ποιήματά σας, όνι όμως και δημοσιεύσιμα άκόνα. Πάντως όποιονότοι στίχοι πιδ έπιτυχημένοι δείχνουν ότι αν δουλεύατε περισσότερο αυτά που γράφατε ίσως να παοισιιάζατε κάτι δημοσιεύσιμο. Ποοσέξτε κυρίως τη ρίμα σας που είναι άδύνατη. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε θερμότατα.

SCHERK

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν για το πρόσωπο)

Και σεις μπορείτε να έπω φεληθήτε. Τα μαύρα στίγματα και ή διάφορες άκάθαρσις θα εξαφανισθούν γρήγορα από το πρόσωπό σας. Ένα νεανικό, λείο και ολοκάθαρο δέρμα θα είναι ή ανταμοιβή σας. Μόνον σās συνιστώμεν χρήσι τακτική. Είς φιαλίδια των δρχ. 35.- (τσάντας), 55.-, 90.- και 175.- ● Έάν κατά την ήμερα συνειθίσετε μια κρέμα λευκή, όχι λιπαρά, τότε μεταχειρισθήτε αδιάστάτως την κρέμα Triscre του Scherk. Είς σωληνώνων δρχ. 35.- και 50.-... εις βάζα των δρχ. 70.- και 125.- ● Γενικός. Άντηνος Π. Ι. Μαγκριώτης. Έρμιοθ Νίκης 10 • Τηλέφ. 25-739

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενέστερα απάντηση ως γράφουν του ίδιου έσωκλείοντας και την αμοιβήν εις ταχυδρομικήν έπιταγήν (δρ. 50).

Δυστυχισμένο 'Αφρικανό που-λο. Λυπούμαι πολύ, αγαπητέ κύριε, που δεν κατώρθωσα, παρ' όλας τās προσπάθειάς μου, να πραγματοποιήσω την παράκλησή σας. Έστειλα το γράμμα στην διεύθυνση που μου είχε δοθή αλλά μου έπεστράφη με την σημείωση «Άγνωστος». Φαίνεται ότι δεν ήτο ή πραγματική της διεύθυνσις ή ότι έφυγε διά Θεσσαλονίκη, όπως μου έγραφε στο γράμμα της.

Διάβασα με συγκίνηση το νοσταλγικό σας γράμμα και σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Σας διαβιβάζω δλη μου την συμπάθεια, μακρινέ φίλε, κι' εύχομαι να βρήτε γρήγορα την εύτυχία που θα σας κάνη να ξεχάσετε τα βάσανα της ξενιτειάς.

Μ. Κ. 88. 'Η διαφήμιση την οποίαν αναφέρετε δεν μάς έδόθη αυτοπροσώπως από την έν λόγω κυρίαν αλλά μάς έστάλη προς δημοσίευσιν από διαφημιστικών γραφείων γι' αυτό και δεν είμαι, δυστυχώς, εις θέσιν να σας διαφωτίσω.

Μ. Φ. Τα γλυκίσματα και φαγητά που

σημοσιεύουμε στην «Εβδομάδα» προέρχονται από άνεγνωρισμένον οδηγόν μαγειρικής. Συνεπώς, αν απέτυχε το άμυγδαλωτό σας, κάτι άλλο θα φτιάξη, και όχι ή συνταγή.

Α. Μίχα. Σας ευχαριστώ θερμότατα, μη-κρή μου φίλη, για τα κολακευτικά σας λόγια και αισθάνομαι μεγάλη ικανοποίηση που σας ευχαριστούν οι σελίδες μου, κι' οι «Κουβεντούλες» μου. Έλπίζω να μέ θεωρήτε πάντα, όπως και όλες μου οι αναγνώστριες, ως την καλύτερη φίλη σας.

Μελιτώ. Τόσο... γλυκό όνομα—ή ψευδώνυμο...—και να εκφράζεσθε με τόσο πικρία για την ζωή. Αυτό είναι ακατανόητο για την ηλικία σας. Γιατί απ' το γράμμα σας φαίνεσθε να είσθε πολύ νέα. Λοιπόν, μικρούλα μου, αφήστε κατά μέρος τις μαύρες σκέψεις που σας βασανίζουν. Δεν σας ταιριάζουν. Στρέψτε το βλέμμα σας σε πράγματα που εὐχάριστα, πιδ της ηλικίας σας και μην κάνετε σάν καμιά ηλικιωμένη γυναίκα που δεν ξέρει που να βάλη τα βάσανά της! Για το φάρμακο που μου γράφετε θα δώ τον κ. Λαδά και θα σας απαντήσω στο προσεχές.

Πράξιαν, 'Ιωάννινα. Το γράμμα δεν ήτο της αρμοδιότητος του κ. Λαδά γι' αυτό και του το έστειλα. 'Απάντηση θα-χετε εξάπαντος στο προσεχές. Γιατί πάμε κατά σειράν παραλαβής, των επιστολών μας. Αυτό ως τώχουν υπόψει των και όσες αναγνώστριές μας παραπονιούνται κάποτε ότι άρχουν λίγο να πάρουν απάντηση. Δεν ξεχνούμε κανένα από όσους μάς γράφουν, μόνον ότι πρέπει να πάμε με την σειρά γιατί περιμένουν και άλλοι απάντηση. Έξαι-

Έκδόσεις

«Η ΣΦΑΙΡΙΑ, Ο ΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΜΕΘΑΝΑ»

Έξεδόθη εις κομψόν εικονογραφημένον τεύχος υπό 'Ιω. Σταματίου έπισημονική με-λέη με τον τίτλον «Η Σφαίρια, ο Πόρος και τα Μέθανα. Το διβλίον κοσμοῦν ώρατες εικόνες και χάρτες.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ έτοιμα 'Αξούρ δρχ. 72, θαμ-δακερά δρχ. 100 ήμίλινα δρχ. 128, 'Εγγλέ-ζικα δρχ. 155. Διπλά θαμδακερά δρχ. 124, ήμίλινα δρχ. 156. 'Εγγλέζικα δρχ. 222. Κου-βέρτες θαμδακερές δρχ. 100, λινές δρχ. 265. Πικέ δρχ. 370. 'Εγγλέζικες δρχ. 680. Μάλ-λινες δρχ. 340. Καμηλό δρχ. 550. Βερτάμπλ δρχ. 720. Γραφεία 'Αντιπροσωπειών.

'Εν 'Αθήναις Μητροπόλεως 22 Ιον πάτωμα (Σύνταγμα). 'Εν Πειραιεί 'Αγίου Κωνσταν-τίνου 16.

Ότι νεώτερον εις μάλλινά ό-φάσματα Ευρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

ρεση κάνουμε στις πολύ επίμονες περιπτώ-σεις.

ΔΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' εκάστην, πλην Κυριακής, 6—7 μ.μ. 'Αγ. Δημητρίου 14.

Νευρικών 'Αθήνας Παγκράτι. Φαίνεται ότι όσα σας έγραφα δεν έκαμαν απο-λύτως τίποτα, όλα πήγαν στα χαμένα κι' αυτό με λυπεί εξαιρετικά, γιατί ένψ λέτε ότι

θα αποβάλλετε τον καλαιδν άνθρωπον νάτος πάλιν και ξανάρχεται. Δηλαδή εφαρμόζετε την παροιμία «ράβε ξύλωνε δουλειά να μη σου λείπη». Τώρα βγάξτε άλλη άρρώστεια στη μέση άλλη σκέψη. 'Ασφαλώς όταν πρό-κειται να γίνη ένα κακόν δεν προειδοποιείται συνήθως κανείς, αλλά με κινηματογραφικήν ταχύτητα παθαίνει ό,τι πρόκειται να πάθη. Για τα άλλα φαινόμενα λοιπόν καλόν είναι να προμηθευθήτε λίγο Σαρμπόν Μέρκ. Θα το παίρνετε σύμφωνα με την οδηγίαν.

Νταίζην. 'Αφού εκάματε αρκετές έ-

νέσεις ενδοφλεβίους και πάλε εξακο-λουθούν τα δέκατα, καλόν είναι να κάμετε και μερικές ενέσεις. Καλ τ σ ι ο σ τ ε λ ί ν. Είνε οι μόνες που ένδείκνυνται στην προκειμέ-νη περίπτωση. 'Επίσης να πάρετε κομπριμέ Φυτίνης Σίμπα σύμφωνα με την οδηγία που τα συνοδεύει. Όσο για το ζή-τημα της γυμναστικής, αυτή δεν απαγορεύε-ται εφόσον θα γίνεται με όλους τους κανόνες της Σουηδικής γυμναστικής, και με μέτρο. Όχι περισσότερο από 20 λεπτά, αρχίζον-τας από 5 λεπτά την πρώτη εβδομάδα και

ΜΗΝΥΤΩΡ

Μας το 'είπε
κι' ο δάσκαλος, πωρ:
Μια όκιά σταφίδα
έχει για τον όρκα-
νισμό και την ίδια
θρεπτική δύναμη
που έχουν

ΜΙΑ ΟΚΑ ΨΩΜΙ

300 ΓΡΑΜΜΙΑ ΚΡΕΑΣ

280 ΓΡΑΜΜΙΑ ΤΥΡΙ

ΤΡΕΙΣ ΟΚΛ. ΓΑΛΑ

ΔΙΝΕΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΑΦΙΔΑ

ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Σ

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

Είναι
η μόνη
που με
εξυπαρξεί

Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

Είναι η μόνη μη λιπαρά κρέ-μα, που δεν μου τραβά το δέρ-μα, διότι είναι ήγγυημένως χωρίς γλυκερίνη. 'Απορρο-φάται χωρίς ν' αφήνη ίχνη και άποτελει την τελειότεραν βά-σιν, για την πούδραν μου. Την προτιμώ από όλες τις άλλες, που μου εκόστισαν πανάκριβα και ήσαν παρά πολύ τεχνητές. Αυτή έχει μελετηθή ειδικώς δια την όνομαστην πούδραν χωρίς ταλκ (μάτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτ) τη

πούδραν MATITÉ

L. T. RIVER

PARIS

Δοκιμάσατε
αυτό το νέον
ΟΠΛΟΝ
ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον άπλου τον όπλον. Δεν γνωρί-ζει άποτυχία και θα σας δώση έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κό-ρης όπου θα κάρη τās φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζη-λεύουν. 'Απλώσατε προσεκτικά έ-πλ του προσώπου σας και του λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά πούδρα παίροντας κατά προτίμη-σιν την πούδραν Τοκαλόν, ή όποια είναι παρασκευασμένη δια να χρησιμοποιήται με την Κρέμα αυτή. 'Η έλλαγή όπου θα παρα-τηρήσετε εις τον καθρέπτην θα σας εκπλήξη. 'Η Κρέμα Τοκα-λόν, χρώματος λευκού άπλώνεται έφ' ολοκλήρου του προσώπου σάν αδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δί-δοντας ένα μαγευτικό βελούτε, έ-πιτρέπει το ένιαίο άπλωμα της τούδρας, την έμποδίζει από του-τά σχηματίζει πλάκας και άνομοι-μορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσό-τερον. 'Η Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού, περιέχει κρέμα φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμε-μιγμένα καθώς και όλικά πολύ το-νοτικά και λευκαντικά. Αυτά δια-δούν τα νεύρα στίγματα, συσφί-γουν τους διεσταλμένους πόρους, ευκαίνουν και γλυκαίνουν την

πιδ σκυφρα και σκληρά έπιδερ-

ΥΠΟΚΑΜΙΣΣΑ

ΦΡΑΚΟΥ

ΓΡΑΒΑΤΕΣ

ΛΟΥΣΤΡΙΝΙΑ

ΧΟΡΟΥ

ΕΥΡΩΠΑΙΚΕΣ

COTILLON

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ανεβαίνοντας πέντε λεπτά την ημέρα έως διου φθάσετε τα είκοσι. Η γυμναστική θα γίνεται πάντα σε χώρο που να μην υπάρχουν ρεύματα. Αργότερα ξαναγράψτε μου πάλι.

Πράξιλλαν, Ίωάννινα. Αυτά που με ρωτάτε είναι της αρμοδιότητος του δερματολόγου της «Εβδομάδος» κ. Λαδά. Θα δοῦν λοιπόν την απάντησιν πού περιμένετε, στην στήλη της Δόρας.

P. P. P. Μπορείτε θαυμάσια να απαλλαγῆτε ἀρκεί να ακολουθήσετε ό,τι θά σας συμβουλέψω. Πρώτα απ' όλα θά

προμηθευθῆτε 30 γραμ. Βαλεριάνας και θά παίρνετε 40 σταγόνες την ημέρα: είκοσι τὸ πρωί και είκοσι τὸ βράδυ. Έπειτα, ἐφόσον σὰς εἶναι εύκολο νά κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Γκλυκονάτ Κάλτσιου των 10. Κάθε μέρα από μία. Έπί μερικὲς δὲ μέρες νά παίρνετε διαναισθάνεσθε πονοκέφαλο ἀσπιρίνη. Θά ἀποφεύγετε όσο μπορείτε τίς στενοχώριες, και τέλος θά κάνετε μερικά ντους, πού ἀσφαλώς θά σὰς ωφελήσουν.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

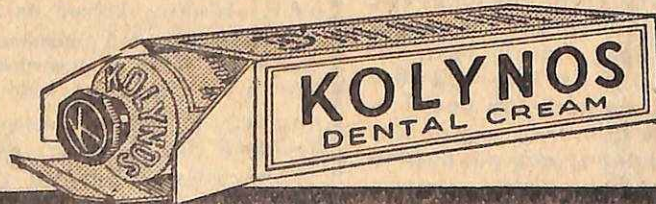
Μία αντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποία αφαιρεί τὰς κηλίδας και αποδίδει στά δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς την όποιαν ἀνενεμήθη υπό τῆς Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀνενεμήθη έπίσης υπό τῆς αὐτῆς Έκθέσεως τὸ χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAIRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δεχεται εις την νεαν αυτου κα-
τοικίαν Μεγαρον Μαλάμου, Έμ.
Μαργαρίτη και Μαυροκορδάτου 6,
απ. 4, 6 μ. μ. Τηλ. 29-562
Χειρ. Οφθαλμολογολόγος

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικοευθεις εν Παρισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' ακτίνων PON-
TKEN Άκαδημίας και Ίππο-
κράτους 19 6

Υγρασία Κρύο τώρα

Σε θύελλα, σε βροχή ή χιόνι, τὸ δέρμα σας έχει ανάγκην από μίαν ιδιαίτεραν προφύλαξιν διὰ νὰ ἀνέγκῃ τραχὺ καὶ σκασπὸν. Τρίψετε, λοιπόν, τὸ μὴ γίνῃ τραχὺ καὶ τὰς χεῖρας κάθε βράδυ καὶ πρὶν πρὸςωπον καὶ τὰς χεῖρας κάθε βράδυ καὶ πρὶν ἐξέλθετε με Κρέμα NIVEA. Ἡ NIVEA περιέχει EUCERITE, οὐσίαν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα καὶ ἐκ τούτου ἀπορροφᾶται εύκόλως ἀπὸ τοὺς ἰστούς τοῦ δερματος χωρίς νὰ ἀφίνη γυαλάδα.

Πωλεῖται εἰς ἕλα τὰ φαρμακεία καὶ μυρωματεῖα
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΥΤΙΟΝ 8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ " 15 "
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ " 30 "

.. ΜΗΝΥΤΡ ..

NIVEA-CREM

Μία μικρή φροντίδα

σὰς εξασφαλίζει ώραία μαλλιά και δια-
τήρησιν τῆς όντουλασίον. Λούζετε λοιπόν
τὰ μαλλιά σας μία φορά την εβδομάδα
με τὸ Σαμπουάν TÊTE-NOIRE (Τὲτ-Νουάρ)
και με τὸ συνδυασμὸ τοῦ «ΣΕΒΕΚΛΑ», πού
περιέχεται στὸν ἴδιο φάκελλο, θ' ἀποκτή-
σετε μαλλιά ὑγιή, φρέσκα και χωρίς πιτυ-
ρίδα. Δύο ειδῶν Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ
ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ
μαλλιά και τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ σκούρα.

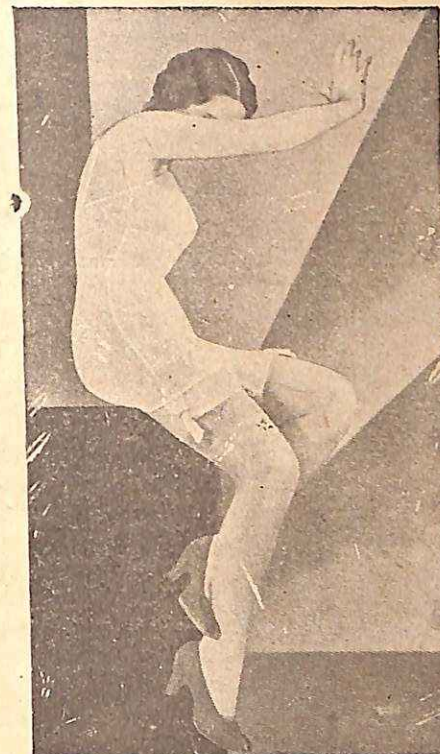

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΙΤΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Γ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε νὰ (περιορίσετε κάθε περιττόν και νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμά-
σετε τὰ τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ —
ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Λ. Π. τοῦ περιφήμου
οἴκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σάν
γάντι έντελῶς ἀδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μιά
δοκιμή θά σὰς πείση

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Τὰ Καλλίτερα Μεταξωτά Διά Βραδυνά Φορέματα

τὰ έχουν:

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

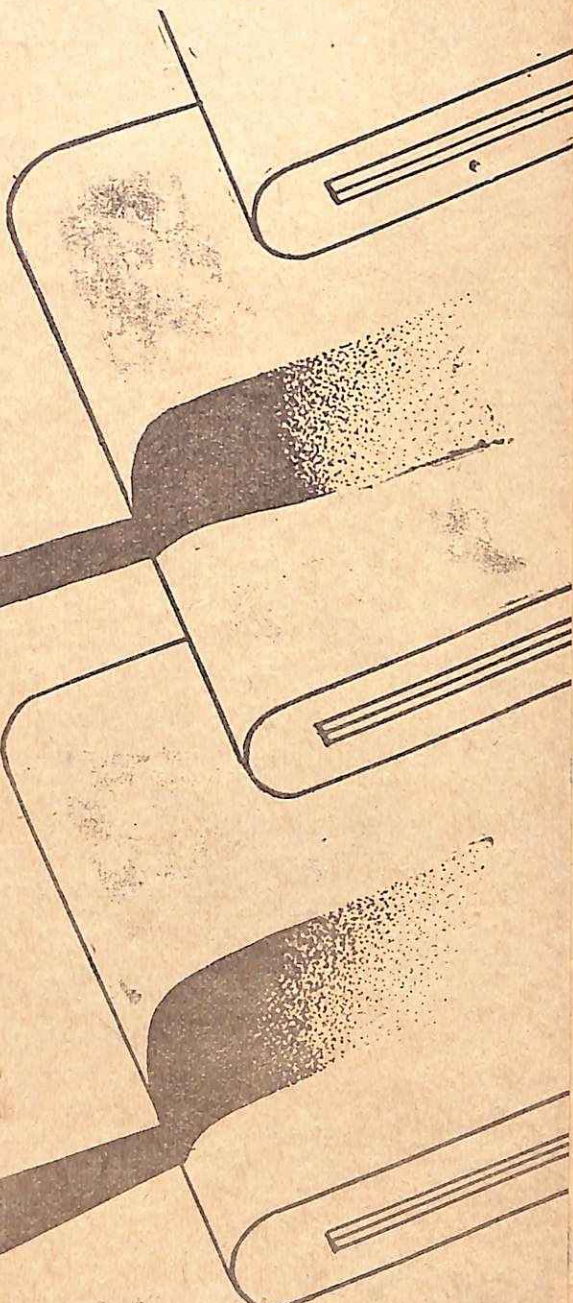
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

Αριθμός Τηλεφώνου 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Αριθμός Τηλεφώνου 21-400

ΕΡΜΟΥ 29

